

Ông Xã Thiếu Người Dạy Bảo

Contents

Ông Xã Thiếu Người Dạy Bảo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	38
7. Chương 7	44
8. Chương 8	51
9. Chương 9	56
10. Chương 10	63

Ông Xã Thiếu Người Dạy Bảo

Giới thiệu

Cách, mục horoscope trên tạp chí dự đoán tháng này trong năm cô sẽ gặp nhiều chuyện không may.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-thieu-nguoi-day-bao>

1. Chương 1

Chương 1

“Tuy rằng lần này kim ngạch đầu tư khổng lồ, nhưng chúng tôi dự đoán ba năm sau sẽ bắt đầu thu lợi....”

Trong phòng họp của công ty Tây Hoa, cuộc họp thảo luận dự án hợp tác cùng tập đoàn khoa học kỹ thuật bậc nhất Dương Tinh đang được tiến hành.

Mọi thành viên tham dự cuộc họp đều giữ vẻ mặt chăm chú, lắng nghe Điều quản lý của công ty Tây Hoa giải thích nội dung hợp tác với mọi người, và lợi ích trong tương lai của cả đôi bên.

“Mời mọi người xem qua trang mười hai của bản báo cáo một chút,” anh dựa vào bản báo cáo đã chuẩn bị sẵn tiến hành giảng giải, “Là điều kiện bổ sung trong quan hệ hợp tác song phương...”

Công ty Tây Hoa và tập đoàn khoa học kỹ thuật Dương Tinh lần đầu tiên hợp tác, hai bên chưa ký kết hợp đồng, hội nghị thảo luận lần này được tổ chức chính là nhằm vào khả năng hợp tác trong tương lai, hy vọng có thể xúc tiến cơ hội hợp tác giữa hai bên.

Có tám người cùng tham dự hội nghị này, ba người đến từ phía tập đoàn khoa học kỹ thuật Dương Tinh, về phía công ty Tây Hoa, ngoại trừ tổng giám đốc tự mình làm chủ tọa, còn có vài vị giám đốc và trưởng phòng cùng tham gia, có thể nhận thấy công ty Tây Hoa rất xem trọng lần hợp tác song phương này.

Mà trong phòng họp chỉ có một người phụ nữ, đó chính là tổng giám đốc Tây Hoa, Phòng Nghiên Nghiê.

“Phần thuyết trình của tôi đến đây là hết, tiếp theo xin mời tổng giám đốc của chúng tôi đưa ra kết luận cuối cùng.” Điều quản lý sau khi lịch sự cúi đầu chào các thành viên tham dự hội nghị, lên tiếng chuyển giao quyền chủ trì lại cho cấp trên.

Từ lúc Phòng Nghiên Nghiê đứng lên từ chỗ ngồi, liền giống như phát ra ánh sáng, trong phút chốc, ánh mắt của tất cả những người đàn ông trong phòng họp đều ánh lên sáng rõ, có người còn vô tình lộ ra ánh mắt ái mộ, bởi vì cô chính là đại mỹ nữ có tiếng trong giới kinh doanh.

Mái tóc dài của cô được cố định bằng trâm cài thành một búi nhỏ phía sau đầu, để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp với những đường nét tinh tế tuyệt mỹ, kết hợp với đôi mắt sáng ngời rất có thần, phong cách tự tin chuyên nghiệp và xinh đẹp trang nhã của cô, những người đàn ông tham dự hội nghị, xem ra tìm người nào cũng phải đập nhanh hơn.

Mặc dù trang phục lúc này của cô không có gì khác biệt so với những nữ quản lý thông thường, áo chemise trắng được là ngay ngắn, phối hợp với một chiếc váy tối màu bó sát phủ đến gối, nhưng dáng người được che phủ dưới áo chemise lại vô cùng lả lướt gợi cảm, những đường cong đầy đặn lại thêm vòng eo thon nhỏ chưa đến hai mươi hai inches, dáng người thật hoàn mỹ, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ đều phải tán thưởng.

Thân là người đứng đầu công ty, cô đã sớm quen với những ánh nhìn chăm chú của người khác, tuy rằng lúc này tất cả những người đang đối diện đều là nam giới, nhưng vẻ mặt của cô vẫn nghiêm túc, phát biểu rõ ràng mạch lạc, không hề có chút nao núng hay khẩn trương, có thể nói là nữ cường nhân tiêu biểu nhất.

Cô không chỉ có bề ngoài xem ra có vẻ chuyên nghiệp giỏi giang, trên thực tế, biểu hiện của cô trong phương diện công việc cũng hoàn toàn không thua kém gì nam giới, thậm chí còn xuất sắc ngang nhau.

Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, Phòng lão gia – ba Phòng một tay sáng lập nên công ty Tây Hoa, thân là trưởng nữ, dưới cô chỉ có một cô em gái, Phòng Tinh Tinh. Bởi vì cô từ nhỏ đã được ba mình dùng phương thức huấn luyện người nối nghiệp dạy dỗ, chính vì vậy mà so với cô em gái đầm đạ nho nhã và duyên dáng, thì cá tính của cô rất độc lập và quyết đoán.

Hai năm trước, sau khi cô du học trở về, liền bước vào công ty của gia đình, khởi đầu bằng việc theo làm trợ lý đặc biệt cho ba mình, mãi cho đến nửa năm trước, mới chính thức thăng chức làm tổng giám đốc.

“.....Đây là lần đầu tiên Tây Hoa và Dương Tinh hợp tác, tôi hy vọng đôi bên có thể hợp tác vui vẻ.”

Những người trong nhóm đại biểu của tập đoàn khoa học kỹ thuật Dương Tinh đều ngầm ưng thuận, không hề có ý kiến, Phòng Nghiên Nghiê thực hiện một Ending tốt đẹp, tuyên bố hội nghị chấm dứt, về phần thời điểm ký kết hợp đồng hợp tác song phương, sẽ được quyết định trong cuộc họp khác.

Cuộc họp mặc dù đã kết thúc, nhưng đoàn người cũng không có ý muốn rời đi ngay lập tức, có người vẫn ngồi tại chỗ thảo luận với nhau về nội dung cuộc họp lần này.

Phòng Nghiên Nghiê vốn dĩ đang đứng bắt đầu bắt tay vào thu dọn tài liệu, nếu hội nghị đã kết thúc, vậy thì cô cũng nên quay về văn phòng, bởi vì cô còn có một đồng việc cần phải hoàn thành.

Một giọng nói khản trương mà hùng hồn trầm mạnh vang lên, giọng nói đó tràn đầy khí phách chỉ huy khiến người ta không thể coi thường.

“Hai người ra trước chờ tôi bên ngoài, tôi còn có mấy điểm chưa rõ muốn thỉnh giáo tổng giám đốc Phòng.” Tổng tài tập đoàn khoa học kỹ thuật Dương Tinh, Khương Trạch Luân ra chỉ thị với hai người quản lý cùng anh tham dự cuộc họp đang đứng bên cạnh.

Sau khi hai người quản lý trao nhau một cái liếc mắt dò xét, lập tức nhanh chóng thu dọn đồ đạc. “Vâng, thưa tổng tài.”

Vài người khác là nhân viên của Tây Hoa tham gia cuộc họp vẫn còn ngồi tại chỗ, vừa nghe thấy lời nói của Khương tổng tài, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, cũng lập tức thu dọn tài liệu trên bàn, sau đó, đoàn người rất nhanh liền bước ra khỏi phòng họp.

Cuối cùng, bên trong chỉ còn lại có Phòng tổng giám đốc và Khương tổng tài hai người.

Lúc này, Phòng Nghiên Nghiên dừng lại việc thu dọn, hai tay khoanh lại trước ngực, nhẹ nghiêng đầu nhìn Khương Trạch Luân đang bắt đầu tiến về phía cô.

Đối diện với đôi con người đen thâm thúy đang nhìn chăm chú vào mình, cô không hề lùi bước, trực tiếp nghênh đón người đàn ông cao lớn trước mắt, mặc dù cô cao gần một mét bảy mươi, đã không được tính là thấp bé, nhưng người đàn ông trước mắt lại cao hơn cô gần một cái đầu.

“Không biết Khương đại tổng tài rốt cuộc có vấn đề gì muốn thỉnh giáo tôi, vì sao nhất quyết phải đuổi hết mọi người ra ngoài?” Lời nói của anh vừa này tuy là chỉ nói với hai nhân viên cấp dưới cùng tham dự hội nghị đứng bên cạnh, nhưng căn bản nổi lên trong giọng nói là mệnh lệnh bảo mọi người rời đi.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp kia có chút không hài lòng chất vấn mình, anh chẳng những không tức giận, ngược lại, trên khuôn mặt anh tuần lại lộ ra nụ cười tình quái điển trai, đồng thời cũng đưa tay ra ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô. “Không đuổi tất cả bọn họ ra ngoài, anh làm sao ở cùng một chỗ với bà xã thân yêu của anh đây?”

Anh giơ tay phải lên, rút trâm cài tóc phía sau đầu cô xuống, vuốt tóc dài đen nhánh xinh đẹp trong nháy mắt buông rũ xuống, bàn tay to lớn vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, động tác ôn nhu nhưng lại tràn ngập yêu thương.

Khuôn mặt xinh đẹp này anh đã ngắm nhìn suốt mười mấy năm, nhưng mỗi lần nhìn thấy đều vẫn khiến anh rung động không thôi, chính là bởi vì điều này, nên hai năm trước sau khi cô du học trở về, anh liền lập tức lấy cô về làm vợ, tuy rằng cô từng cự tuyệt kết hôn sớm như vậy, nhưng mà anh vẫn thuận lợi mang cô về nhà làm bà xã.

Lấy nhau hai năm, hàng đêm đều ôm ấp cô, nhưng anh vẫn say mê cô một cách sâu sắc, tình yêu dành cho cô càng ngày càng tăng.

Tựa như vừa này lúc nhìn thấy cô đứng lên phát biểu, tự tin và xinh đẹp, toàn thân toát ra phong thái mê người, khiến cho anh cảm thấy như si như túy, nếu không phải có khả năng tập trung tốt, anh rất có thể đã sớm xông lên phía trước ôm lấy cô.

Ai ngờ đâu thật vất vả chịu đựng được đến lúc cuộc họp kết thúc, một đám người chứng mắt lại rất không thức thời cố tình nấn ná, khiến cho anh không thể không lên tiếng đuổi người, bằng không hiện tại anh làm sao có thể ôm lấy bà xã xinh đẹp mê người chứ!

“Đuổi người ta đi, anh cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ sao?” Mặc dù vừa này trên mặt cô không có biểu tình gì đặc biệt, nhưng kỳ thật trong lòng lại cảm thấy rất xấu hổ.

“Một chút cũng sẽ không!” Trong mắt anh chỉ có bà xã thân yêu, căn bản là phớt lờ ánh nhìn của những người khác. “Bà xã, em có biết vừa này em hấp dẫn như thế nào không? Khiến cho người ta rất muốn ăn em đó.” Khương Trạch Luân cúi đầu, chuẩn bị “ăn” cái miệng nhỏ nhắn kiều diễm kia.

Sự vuốt ve dịu dàng, những lời nói khiêu khích, khiến cho tim Phòng Nghiên Nghiên đập nhanh hơn, nhưng mà cô không quên nơi này là phòng họp của công ty, bởi vậy lập tức dùng hai tay ngăn trở khuôn mặt tuần

tú đang áp sát tới. “Khương Trạch Luân, trước khi hợp tác, chúng ta đã thỏa thuận việc công việc tư phải rõ ràng, anh không thể như vậy, như vậy là phạm quy.”

Phạm quy? Đó là cái quái quỷ gì! Anh chỉ biết là nếu mình không hôn cô, anh sẽ nổ tung mất.

Anh giữ chặt lấy hai bàn tay của bà xã đang chắn trước mặt, sau đó đặt chúng vòng quanh thắt lưng mình, loại bỏ chướng ngại, anh cúi đầu phủ lấy đôi môi mềm mại, đồng thời cũng nhận chìm hết sự kháng nghị của cô.

Không hề thu lại đôi bàn tay bé nhỏ đặt trên lưng anh, thay vào đó, cô lại nhẹ nhàng đón nhận nụ hôn vừa bá đạo lại vừa ôn nhu của anh.

Anh cực kỳ bá đạo, nhưng nụ hôn của anh lại nồng nàn vô cùng, khiến cô không thể nào kháng cự.

Kỳ thực trong hội nghị lúc này, cô biết đôi mắt đẹp kia vẫn luôn nhìn mình chăm chú, chăm chú đến nỗi khiến cô cả người không thoải mái, bởi vậy cô đành phải buộc chính mình giữ nguyên nét mặt để đối diện với anh, thậm chí còn cố gắng không để ý đến anh, bởi vì nếu không làm như vậy, cô e là cuộc họp không thể nào tiến hành thuận lợi.

Từ trước đến nay, con người này chính là vẫn luôn “Muốn làm gì thì làm” với cô như vậy, mà cô bao giờ cũng không có biện pháp ngăn anh lại.

“Đừng.....” Vừa rồi phải chịu đựng lâu như vậy, chỉ là một nụ hôn tí ti sao có thể thỏa mãn được anh? Đầu lưỡi nóng bỏng của Khương Trạch Luân mặc sức quần quít trên đầu cái lưỡi nhỏ xinh, tham lam đoạt lấy hương vị ngọt ngào.

Hai người hôn nhau nồng nàn triền miên, người nào cũng không muốn buông đối phương ra trước, mãi cho đến khi cả hai đều sắp không thở nổi nữa, mới chậm rãi kết thúc nụ hôn thân mật.

Nhìn khuôn mặt xinh xắn đang không ngừng thở dốc, hai gò má trắng nõn ửng đỏ hây hây mê người, xinh đẹp đến nỗi khiến cho người ta vừa nhìn thấy thì dục hỏa lại bùng lên, Khương Trạch Luân biết rõ mình không thể lại tiếp diễn nụ hôn giữa hai người, bằng không anh rất có thể sẽ muốn cô trong phòng họp này.

Mặc dù vừa nãy vẻ mặt của bà xã một mực không muốn bị hôn, thậm chí ngay cả khuôn phép cũng mang ra, nhưng anh biết đó chính là bởi vì cô đang xấu hổ mà thôi, căn cứ vào nụ hôn cuồng nhiệt giữa hai người lúc này, anh hiểu, bà xã và anh, cả hai đều say đắm đối phương.

Bàn tay to lớn vuốt ve gò má mềm mại, anh mị hoặc nói, “Phần còn lại, buổi tối về nhà, chúng ta lại tiếp tục.” Cuối cùng lại còn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của bà xã, lúc này mới hài lòng rời đi.

Về nhà lại tiếp tục?! Câu nói không đứng đắn của anh khiến cho Phòng Nghiên Nghiên đỏ mặt, hai gò má của mình cũng nóng lên, thậm chí, may mắn là anh không quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng này của cô, bằng không nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Xem ra trong những cuộc họp sau này, mỗi khi anh lên tiếng đuổi mọi người đi, cô cũng phải bỏ chạy theo.

Sau khi Khương Trạch Luân rời đi, cô ở lại phòng họp đợi vài phút, chờ đến lúc hơi thở bình ổn lại mới ra khỏi phòng họp.

Khoảng bảy giờ tối, lúc Phòng Nghiên Nghiên cầm theo tài liệu từ văn phòng bước ra chuẩn bị đi photo, phát hiện ra thư ký Từ Chiêu Lam vẫn còn ngồi tại chỗ.

“Lam Tử, sao em còn ở đây? Chị tưởng em đã hết giờ làm rồi.” Mới vừa rồi, Lam Tử vừa vào văn phòng say goodbye với cô.

Từ Chiêu Lam là em họ của Phòng Nghiên Nghiên, ở nhà họ đều gọi tên mụ của cô, “Lam Tử”.

“Bởi vì A Tường nói hôm nay anh ấy sẽ đến đón em trễ, nên muốn em trước đó ở văn phòng chờ anh ấy.” A Tường là bạn trai của cô, vẫn đang là sinh viên, hiện tại vẫn đang theo học nghiên cứu sinh.

Hơn một năm trước, bởi vì không muốn ở lại làm việc cho công ty của gia đình, vừa khéo đúng lúc đó chị họ Phòng Nghiên Nghiên thăng chức quản lý thiếu một thư ký, bởi vậy cô xung phong đến phỏng vấn, kết quả dĩ nhiên là cô em họ đáng yêu này được nhận vào làm.

Khi đó cô mới nhận thức được rõ về chị họ Nghiên Nghiên, là một người nghiêm túc với công việc, là một người quản lý có những yêu cầu rất nghiêm khắc với mình, có thể cùng nhau làm việc với chị họ vừa xinh đẹp lại vừa có năng lực làm việc mạnh mẽ, cô thật sự rất cao hứng, chỉ tiếc ba của cô chỉ cho cô làm việc ở Tây Hoa thêm nửa năm nữa, sau đó sẽ phải quay về làm việc ở công ty của gia đình.

“Chị họ, chị muốn photo sao? Em giúp chị mang đi photo.” Mặc dù hiện tại là giờ tan tầm, nhưng cô chính là thư ký chuyên nghiệp của chị họ Nghiên Nghiên mà!

“Không sao đâu, chị tự mình photo được rồi.” Phòng Nghiên Nghiên cúi đầu nhìn thấy trên bàn làm việc của cô có một quyển tạp chí, “Đây là tạp chí gì? Em xem gì mà chăm chú như vậy?” Lam Tử vừa này xem ra rất chuyên tâm, ngay cả khi cô ra khỏi văn phòng cũng không phát hiện ra.

“Đây là nguyệt san horoscope,” nhắc tới tờ tạp chí này, vẻ mặt cô liền trở nên phấn khởi, “Chị họ, chị biết không? Dự đoán trong này siêu chuẩn.”

“Có phải không đó?” Từ trước đến nay cô chưa từng xem những thứ này.

“Chị họ, chị muốn xem vận hạn tháng này ra sao một chút không?” Cô giở tạp chí ra xem. “Em nhớ rõ chị họ thuộc cung sư tử....Được rồi, em giúp chị xem dự đoán của tháng này.” Cô rất nhanh chóng đã tìm thấy chuyên mục về vận hạn của cung Sư Tử.

Thấy em họ sốt sắng muốn giúp cô xem như vậy, Phòng Nghiên Nghiên không nói gì, nhưng cũng không hề cự tuyệt.

“Trước tiên, em sẽ xem vận hạn trong công việc của chị trong tháng này.” Ngón tay Lam Tử trở vào tạp chí, bắt đầu đọc nội dung, “Cung Sư Tử của chị, tháng này gặp phải bước ngoặt trọng đại trước nay chưa từng có, hơn nữa, hơn nữa.....”

Ách, vì sao có thể như vậy?! Cô đọc không nổi nữa, vận hạn của cung Sư Tử tháng này sao lại kém như vậy chứ!

Cô ngẩng mặt lên nhìn chị họ, xấu hổ cười cười. “Chị họ, những thứ này chị nghe qua một chút là được rồi, có nhiều khi cũng không đúng như vậy đâu.”

“Không sao đâu, chị sẽ không lưu tâm.” Cô vốn dĩ cũng rất ít xem loại tạp chí này.

“Quên đi, đừng xem vận hạn trong công việc, chúng ta xem vận hạn trong tình yêu của chị, nhất định là tốt lắm.” Bởi vì chị họ và anh rể rất yêu thương nhau. “Bạn nữ thuộc cung Sư Tử phải cẩn thận, trong tháng này, trong chuyện tình cảm của bạn và nửa kia xuất hiện nguy cơ, bất ngờ xuất hiện kẻ thứ ba.....Có thể sẽ, sẽ....”

Muốn chết à! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao dự đoán tháng này của chị họ còn tệ hơn cả tệ, khiến cho cô cũng không dám....đọc xuống tiếp.

Lần này nụ cười của cô càng thêm cứng nhắc, cuối cùng dứt khoát mang tạp chí nhét sang bên cạnh. “Chị họ, đừng để ý, toàn bộ Đài Loan có nhiều phụ nữ thuộc cung Sư Tử như vậy, làm sao mỗi người đều có vận hạn giống nhau như vậy chứ? Cho nên những thứ này xem qua là được rồi, đừng quá tin là thật.”

“Ừm.” Phòng Nghiên Nghiên vốn dĩ cũng chỉ là nghe qua một chút, nhưng cung Sư Tử tháng này thật đúng là khá xấu.

“Vậy chị dù sao cũng đừng suy nghĩ nhiều quá nha, những loại dự đoán này có đôi khi cũng không thật sự chuẩn như vậy, huống chi anh rể yêu chị như vậy, tuyệt đối không có khả năng có nguy cơ hay kẻ thứ ba gì đó xuất hiện đâu!” Lam Tử sợ cô suy nghĩ quá nhiều, bởi vậy giải thích thêm lần nữa.

Nhìn thấy em họ hết lần này đến lần khác khuyên cô đừng nên để ý, Phòng Nghiên Nghiên nhin không được mà nở nụ cười. “Người đừng nên nghĩ ngợi quá nhiều là em đó, chị sẽ không để ý tới những loại chuyện này, hơn nữa nếu bởi vì kẻ thứ ba xuất hiện, khiến cho tình cảm của vợ chồng chị phát sinh biến cố, như vậy

tình yêu của bọn chị cũng không tránh khỏi rất mỏng manh, nếu thực sự xảy ra chuyện như vậy, chị sẽ lựa chọn rời đi.”

“Chị họ, chị thật là phóng khoáng nha!” Rất giống phong cách của cô.

“Không phải là phóng khoáng, mà là không cần phải....làm cho cả hai đau khổ.” Suy nghĩ của cô rất đơn giản, yêu một người chính là muốn nhìn thấy đối phương hạnh phúc, một khi bản thân mình không thể làm cho người kia hạnh phúc, như vậy cô sẽ rời đi, tác thành cho tình yêu của người ấy.

Lúc này di động của Lam Tử vang lên, là bạn trai của cô gọi tới, nói anh ta đã ở dưới tầng trệt công ty.

Bạn trai đến khiến cho cô thở phào nhẹ nhõm, bởi vì cô thiếu chút nữa bị nguyệt san horoscope hại chết, tuy rằng chị họ không nói gì thêm, nhưng mà nghe thấy vận hạn của chính chị ấy tháng này kém như vậy, ít nhiều gì cũng có chút lưu tâm chứ!

“Chị họ, em đi trước đây, chị đừng làm việc quá muộn.”

“Ừ, bye bye.”

Lúc Phòng Nghiên Nghiên lái xe về đến nhà thì đã hơn tám giờ rưỡi.

Khu nhà cao cấp của Khương Gia tọa lạc tại Thiên Mẫu, là ngôi biệt thự xa hoa có diện tích hơn ba trăm mét vuông, lúc cô cho xe dừng lại, chuẩn bị xuống xe, Khương Trạch Luân cũng đang lái xe về đến nhà.

Vì thế cô đi xuống garage chờ ông xã, dự tính hai người sẽ cùng nhau đi vào.

Lấy nhau hai năm, bọn họ thường ngày đều bận rộn với công việc, nhưng dù thế nào cũng phải ra khỏi nhà cùng nhau vào buổi sáng, trước giờ tan tầm sẽ gọi điện thoại cho đối phương, nếu cả hai đều có thời gian rảnh, họ sẽ cùng đi ăn tối rồi sau đó về nhà.

Về vấn đề sinh con, trước khi kết hôn, họ đã cùng thống nhất với nhau, năm năm nữa mới sinh con, bởi vì cô còn trẻ, muốn tranh thủ lúc còn trẻ trung khỏe mạnh chuyên tâm làm việc vài năm, về phần ông xã thì lại muốn hưởng thụ thế giới ngọt ngào của hai người thêm vài năm, cho nên cũng đáp ứng.

Nhưng mà, tuy rằng hai người họ đã thống nhất với nhau, nhưng mẹ chồng lại không đồng ý. Cô biết mẹ chồng đối với việc mình cả ngày bận rộn với công việc.....vô cùng bất mãn, mẹ chồng là một người phụ nữ cực kỳ truyền thống, yêu cầu cô phải từ bỏ công việc để ở nhà, cũng may ông xã kiên quyết để cho cô tiếp tục đi làm, chính vì vậy mà nửa năm trước, mẹ chồng bỏ sang Mỹ, hiện tại đang sống cùng với gia đình của người con gái lớn.

Nhìn thấy ông xã bước xuống từ trên xe, cô không muốn nghĩ đến những chuyện khác nữa, mà mỉm cười với anh.

“Bà xã, chúng ta thật ăn ý.”

Bàn tay to lớn của Khương Trạch Luân thành thạo vòng qua ôm lấy vòng eo thon nhỏ của vợ mình, cũng cúi đầu hôn lên gương mặt xinh đẹp của cô, hai người cùng nhau đi vào trong nhà.

Trình quản gia mở cửa cho họ, sau đó kính cẩn hỏi, “Thiếu gia, thiếu phu nhân, có muốn tôi dọn dĩa A Khanh trong nhà bếp thay hai vị chuẩn bị cơm tối không?”

“Được, cháu vẫn chưa ăn cơm tối, sắp chết đói rồi.” Anh nghiêng đầu hỏi bà xã, “Em cũng vậy chứ?”

“Ừm, cũng chuẩn bị luôn phần của cháu.” Cô cũng chưa ăn tối.

Hai người cùng lên lầu, vẫn ôm nhau thân mật như cũ, đứng sau lưng họ, Trình quản gia tóc mai đã điểm vài sợi bạc, không khỏi ôn hòa nở nụ cười. Trên đời này, chỉ sợ không ai biết rõ thiếu gia yêu thích thiếu phu nhân nhiều thế nào hơn ông.

Còn nhớ rõ sau khi thiếu gia đi du học lúc mười ba tuổi, mỗi lần nghỉ đông trở về, luôn nói cậu ấy muốn đi tìm bạn học, muốn lái xe quay về trường tiểu học cũ, ban đầu ông không biết vì sao thiếu gia thích quay về

trường cũ như vậy, về sau mới hiểu được thì ra cậu ấy là muốn đi tìm cô nữ sinh mà mình thích, mà cô gái kia, chính là thiếu phu nhân.

Khi đó thiếu gia mặc kệ thời tiết quá lạnh hay là trời mưa gió, đều vẫn là gió mặc gió, mưa mặc mưa đi tìm, có thể thấy được thiếu gia thật sự, thật sự rất thích thiếu phu nhân.

Nhìn thấy bọn họ hạnh phúc như vậy, ông cũng vui mừng thay cho hai người, nếu nói quan hệ hiện giờ của thiếu phu nhân và phu nhân có thể cải thiện, sự tình liền càng viên mãn, bằng không sẽ rất khó cho thiếu gia.

Tuy rằng thiếu gia không nói gì, có thể là vì không muốn làm thiếu phu nhân khó xử, nhưng ông biết thiếu gia vẫn hy vọng phu nhân có thể quay về Đài Loan, bởi vì từ sau khi lão gia qua đời, thiếu gia vẫn luôn hy vọng có thể tận tâm hiếu thảo với mẹ của mình.

Thật hy vọng một ngày nào đó phu nhân có thể trở về Đài Loan, cùng người một nhà sống một cuộc sống hạnh phúc.

Sau khi về phòng, Phòng Nghiên Nghiên để cặp da đựng giấy tờ xuống, lấy ra một bộ quần áo mặc trong nhà từ tủ quần áo. “Ông xã, lát nữa anh xuống lầu trước đi, em đi tắm một cái, lát nữa sẽ xuống.” Một mỗi cả một ngày, cô muốn trước hết gạt bỏ sự mệt mỏi, hơn nữa cô cũng không có thói quen ăn mặc quá mức kín cổng cao tường ở nhà.

Khương Trạch Luân cởi áo vest trên người, đang tháo cravat, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, bèn nhanh chóng bước tới phòng tắm, trực tiếp mở cửa tiến vào.

“Bà xã, anh muốn giúp em ——” Anh nói mới được một nửa liền dừng lại, bởi vì bà xã đã xoa tóc, cởi váy, chỉ còn mặc chiếc áo chemise màu trắng vừa vặn ôm lấy thân người và chiếc quần lót màu hồng nhạt, bộ dạng đó của cô trong giờ phút này không chỉ gợi cảm đến nỗi khiến cho anh hoàn toàn không nói nên lời, cũng làm cho thân thể anh đột ngột căng cứng lại, dục vọng trong cơ thể cũng bùng lên như thiêu đốt.

Đối với sự xông vào không rõ nguyên do của ông xã, Phòng Nghiên Nghiên vừa mới cởi váy, lúng túng cầm lấy chiếc váy trên tay che lại đôi chân xinh đẹp

Tuy rằng hai người đã là vợ chồng, gần gũi thân mật cũng không ít lần, cũng đã quen nhìn nhau khỏa thân, nhưng cô không phải không phát hiện ánh mắt ông xã đang nhìn mình, vừa nóng bỏng lại vừa phần khích, cô cũng không muốn vừa về đến nhà được một lúc, sự mệt nhọc còn chưa có tiêu trừ, lập tức lại càng trở nên mệt hơn.

Áp chế nội tâm bị đôi mắt đen nhánh nóng rực đang chăm chú nhìn kia làm cho trở nên khẩn trương, cô ra vẻ điềm tĩnh hỏi: “Ông xã, anh muốn giúp em việc gì? Hay là chờ em tắm rửa xong xuôi rồi nói sau?”

“Không được, chờ em tắm rửa xong xuôi rồi sẽ không kịp nữa.” Khương Trạch Luân cười tỉnh quái, đi về phía cô, “Bởi vì anh muốn giúp em cởi nút áo sơ mi, sau đó cởi nó ra.”

Anh muốn giúp cô cởi áo sơ mi?! Cô chỉ cảm thấy trống ngực đập rất nhanh.

“Anh đừng náo loạn, em tự mình cởi là được rồi, nhanh đi ra ngoài đi, anh không phải rất đói bụng sao?”

“Không thành vấn đề, lát nữa ăn cũng được.” Anh chìa tay muốn thay bà xã “Cố gắng sức lực.”

Phòng Nghiên Nghiên đẩy anh ra. “Không cần đâu, em tự mình làm là được rồi.”

Hai người một lui một tiến, qua cả buổi Khương Trạch Luân vẫn không thể thực hiện được, điều này làm cho anh càng trở nên hấp tấp khó kiềm chế, bàn tay to lớn dứt khoát ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô, ôm vợ mình trực tiếp ngồi lên trên bồn rửa tay bằng đá hoa cương.

Cảm giác lạnh buốt dưới móng khiến cho cô kinh ngạc hô lên, nhưng anh lại nhân cơ hội này tách đôi chân thon dài của bà xã ra, thân hình cao lớn len vào bên trong, mang cô cố định vững vàng trên bồn rửa tay, không cách nào né tránh.

“Ngoan ngoan ngồi im, anh chỉ muốn giúp em cởi áo sơ mi thôi mà.”

“Thật vậy sao?” Anh thật sự chỉ đơn thuần là muốn giúp một tay? Tuy rằng không rõ chồng mình vì sao đột nhiên lại nảy ra ý nghĩ này, nhưng cô cũng biết tiếp tục giãy giụa, chỉ sợ tình huống sẽ lại càng không khả quan, chính vì vậy mà không hề cự tuyệt, chỉ hy vọng anh sau khi toại nguyện sẽ có thể ra ngoài nhanh một chút.

“Ừm.” Thấy bà xã ngoan ngoãn nghe lời, Khương Trạch Luân vui vẻ dùng tay cởi nút áo của cô. “Em không biết đâu, trong cuộc họp hôm nay, anh muốn làm chuyện này đến mức nào.”

Phòng Nghiên Nghiên ngạc nhiên. “Trong lúc họp, anh nghĩ đến loại chuyện này?!” Cô không tài nào đoán được trong cuộc họp ông xã lại hiển nhiên nghĩ đến những hình ảnh hạ A như vậy, gương mặt xinh đẹp không khỏi nổi lên sự tức giận.

Anh tiếp tục động tác trên tay. “Em yên tâm, bản báo cáo anh cũng có nghe qua, bất quá là phần lớn thời gian anh đều chỉ muốn cởi áo sơ mi của em, bởi vì lúc em chuyên tâm làm việc, toàn thân tỏa ra một làn hương mê người vừa có vẻ cấm kỵ lại vừa khiêu khích.” Hại anh suốt cả cuộc họp đều tâm thần không yên.

Mở nút áo cuối cùng, anh bắt đầu khơi gợi, chậm rãi xốc áo sơ mi trắng của bà xã lên, sau đó mới cởi ra, hai bầu ngực tuyết trắng căng tròn đầy đặn lập tức lọt vào trong tầm mắt anh.

Phòng Nghiên Nghiên phát hiện ra đôi mắt đen nhánh nóng rực đang nhìn chăm chú vào mình, thân thể không khỏi nóng lên, hô hấp cũng trở nên dồn dập, bởi vậy vội vàng thúc giục anh, “Được rồi, anh đã cởi áo sơ mi, có thể đi ra ngoài rồi.”

Đi ra ngoài?! Nhìn thấy dáng vẻ khiêu gợi này của bà xã, anh làm sao có thể đi ra, chẳng lẽ đó là “số mệnh” của anh sao! Tuy rằng anh vừa mới nói như vậy, nhưng mà anh vẫn có biện pháp.

Khuôn mặt điển trai mang theo tà khí yếu ớt cười. “Bà xã, có thể cho phép anh “đóng con dấu” trên thân thể em không?”

Nghe thấy ông xã nhắc tới con dấu, tim cô càng đập nhanh hơn, hai má nhất thời ửng đỏ lên từng đợt. “Không được, em phải mau mau tắm rửa.....Uhmm...”

Không được chính là được! Anh biết ý của bà xã chính là như vậy. Khương Trạch Luân cúi đầu, mút nhẹ vào hai đầu núm vú mê người, lập tức truyền vào thân thể cô một cơn sóng run rẩy.

“Ông xã, em thật sự phải tắm rửa.....Đừng!”

Anh dán sát vào đôi môi mềm mại của vợ mình, ôn nhu hôn lên đó, bàn tay to lớn cúp lấy bầu ngực đầy đặn của cô, nhẹ nhàng xoa nắn.

Tuy rằng bề ngoài của cô thoát nhìn có vẻ cường thế lãnh diễm, nhưng anh biết rất rõ, thật ra cô kỳ thực là một người con gái vừa đơn thuần vừa đáng yêu, anh yêu cô như vậy không phải là không có đạo lý.

Thò tay ra sau lưng cô, Khương Trạch Luân thành thạo dùng một tay tháo móc áo ngực, cởi áo ngực trên người cô ra, không hề có trở ngại mà vuốt ve sự đầy đặn mềm mại của cô, một tay kia len vào giữa hai chân cô.....

“Anh.....Không thể.....Uhmm!” Cho dù muốn cự tuyệt, nhưng sự đụng chạm vừa thân mật lại vừa ấm áp như vậy, mang tới thân thể cô một trận run rẩy, khiến cho cô không kiềm chế được mà rên rỉ.

Tiếng rên rỉ kiều my, khiến dục vọng ở thân dưới của anh càng thêm kích động, bàn tay to lớn giật lấy, cởi phăng chiếc quần lót hồng nhạt trên người cô.

Còn chưa bắt đầu tắm rửa, trong phòng tắm, đã nổi lên từng đợt không khí mờ ám và hơi nóng, cùng với tiếng thở dốc hổn hển của đôi nam nữ đang quấn quýt lấy nhau kịch liệt.

Phòng Nghiên Nghiên nhắm mắt lại, nằm nửa người trong bồn tắm lớn, ngâm mình trong nước tắm để tiêu trừ đi sự mệt mỏi cả ngày, còn ông xã của cô thì mười phút trước đã mang về mặt thỏa mãn xuống lầu, sau đó còn muốn cô mau mau tắm rửa rồi cùng nhau ăn cơm.

Vất vả cả ngày, anh chẳng lẽ một chút cũng không cảm thấy mệt sao?

Không biết vì sao, gần đây cô luôn cảm thấy mệt mỏi, nhưng bản thân mình cũng chỉ mới hai mươi tám tuổi mà thôi, sẽ không nhanh như vậy đã già yếu rồi chứ? Có lẽ ngày nghỉ có thời gian rảnh, phải nghiêm túc rèn luyện thể lực của mình một chút.

Bất quá cũng không thể trách sức khỏe của chồng mình tốt, là khả năng kiểm chế của bản thân cô không đủ mới phải, vừa nghe anh nhắc tới con dấu, tim cô liền đập nhanh hơn, không có sức chống cự, cuối cùng còn đón ý hòa theo....

Con dấu là chuyện năm đó lúc anh đi Mỹ du học, có thể nói là lần đầu tiên hôn cô, khi đó cô còn nhỏ tuổi, anh thần thần bí bí đột nhiên hôn cô, mặc dù chỉ là một nụ hôn lên trán, lại khiến cho cô khấn nguyện muốn chết, từ đó trở đi cô chỉ cần nghe anh nhắc tới một từ con dấu thì tim liền đập nhanh hơn, e là năm đó đã bị anh dọa cho sợ mà sinh ra di chứng rồi đi!

Sau đó, mỗi lần anh trở về Đài Loan đều sẽ đến “làm phiền” cô, tuy rằng nhìn thấy anh, cô kỳ thực là có chút vui mừng, nhưng bởi vì anh luôn chỉ nói “Rất có hứng thú” với cô mà không phải nói thích cô, hại cô có một đạo cho rằng người này chính là cảm thấy chơi vui mới cố ý trêu chọc mình thôi.

Sau này, cô mới biết anh thật sự thích cô, mà cô cũng mới phát hiện ra mình cực kỳ quan tâm đến anh, rõ ràng trước đây còn cho rằng anh là một nam sinh nhàm chán, nhưng cô vẫn chính là lại đem lòng yêu thương anh.

Trước kia vì sao cô lại cảm thấy anh nhàm chán, ấn tượng đầu tiên với anh không tốt chứ?

Cô nhướn miệng cười, hồi tưởng lại năm đó khi hai người quen biết nhau, cô mười một tuổi, anh mười ba tuổi.

2. Chương 2

Chương 2

Trong khuôn viên thoáng đãng của khu biệt thự cao cấp Dương Minh Sơn, một buổi tiệc sinh nhật náo nhiệt đang được tổ chức.

Người được chúc mừng là Miêu Thành Tuấn, năm nay mười ba tuổi, cậu là con trai trưởng của chủ tịch tập đoàn Á Tín, chính vì không lâu sau sẽ sang Mỹ du học, nên bố mẹ cậu thay cậu tổ chức một buổi tiệc sinh nhật long trọng, để cậu mời bạn bè đến cùng chúc mừng.

Tuy rằng chỉ là tiệc sinh nhật của một cậu bé, nhưng bố mẹ của Miêu Thành Tuấn tuyệt đối không hề qua loa, ngoại trừ mời những nhà thiết kế tiếng tăm đến trang trí khuôn viên thật đẹp, còn gọi nhà hàng năm sao đến phục vụ thức ăn, tất cả thức ăn đều được chế biến bởi bàn tay của những đầu bếp trứ danh.

Mặc dù chỉ yêu cầu con trai mời khách, nhưng con trai lại đang theo học tại một học viện quý tộc, vì vậy mà bạn bè quen biết nếu không phải là giàu sang phú quý thì hầu như cũng đều là con cái của những quan chức chính phủ nổi tiếng, bố mẹ cũng có thể cùng con mình tới tham gia, nên cuối cùng buổi tiệc biến thành các cô cậu bé tụ tập trong sân, còn nhóm người lớn lại cùng nhau giao lưu tán gẫu trong phòng khách.

Miêu Thành Tuấn mời rất nhiều bạn tốt đến tham gia buổi tiệc sinh nhật của cậu, hơn nữa, cả cô em họ Miêu Tâm Du học cùng trường biết anh họ muốn tổ chức sinh nhật, cũng mời một vài bạn học nữ khá thân thiết cùng tham gia. Dù sao thì đông người mới náo nhiệt mà!

Cô cậu bé nào được mời cũng đều ăn vận lộng lẫy đến tham dự, rất nhiều cô cậu bé chưa từng tham gia buổi tiệc long trọng như thế, vì vậy mà cả khuôn viên vô cùng náo nhiệt, nhưng cũng cực kỳ âm ỹ.

Phòng Nghiên Nghiên, mười một tuổi, là bạn học cùng lớp của Miêu Tâm Du, cũng được mời đến tham gia, ba mẹ cô không đến cùng cô, là tài xế đưa cô đến.

Vốn dĩ cô bé đã có một khuôn mặt thiên sứ xinh đẹp, thêm trang phục được chuẩn bị chu đáo, càng trở nên xinh xắn rực rỡ thêm, là nữ sinh xinh đẹp nhất trong buổi tiệc, chính vì vậy mà thu hút không ít những cậu thiếu niên mới lớn vây quanh, mức độ được hâm mộ hoàn toàn không thua kém nhân vật chính của buổi tiệc đang được một nhóm những cô bé đáng yêu vây quanh.

Lúc Miêu Thành Tuấn cùng một nhóm các cô bé nói chuyện phiếm, nhìn thấy bạn thân Khương Trạch Luân ngồi trên ghế, không hề nhúc nhích, chỉ nhìn về phía trước, bởi vậy liền cất tiếng gọi, “Trạch Luân, cậu muốn lại đây cùng chúng tớ nói chuyện phiếm với nhau không?” Hôm nay, cậu gần như đã mời đến hết tất cả những bạn học nữ xinh đẹp thanh nhã nhất trong số bạn học cùng cấp trong trường!

Thấy bạn thân của mình hoàn toàn không có phản ứng, cậu bước đến.

“Trạch Luân, rốt cuộc cậu đang nhìn cái gì? Gọi cậu cả buổi cũng không phản ứng.” Dõi theo tầm mắt của bạn thân, nhìn thấy em họ Miêu Tâm Du và một nữ sinh đáng vẻ rất xinh đẹp đang trò chuyện, một đám nam sinh vây quanh bên cạnh tiểu cô nương xinh xắn kia, tranh giành muốn làm quen với cô bé. “Cô bé nữ sinh kia chính là Phòng Nghiên Nghiên sao?”

Người đang bắt động rớt cuộc cũng có phản ứng. “Phòng Nghiên Nghiên?”

“Ừh, trước đó Tâm Du hỏi mình có thể mời bạn học thân thiết của con bé cùng đến tham gia party được không, lúc đó con bé có đề cập tới chuyện Phòng Nghiên Nghiên lớp nó đáng vẻ rất xinh xắn, mình nghĩ hẳn chính là cô bé đó.” Dù sao nữ sinh xinh đẹp không phải dễ dàng nhìn thấy như vậy.

“Phòng Nghiên Nghiên.....” Khương Trạch Luân lặp lại tên của cô, khóe miệng nhoen lên thành một nụ cười yếu ớt.

Miêu Thành Tuấn liếc bạn thân một cái. “Trạch Luân, nụ cười trên mặt cậu lúc này thật quái dị.”

“Phải sao?” Anh cười rạng rỡ, nhìn ra được tâm tình rất tốt, cũng rất hưng phấn.

“Cậu thích loại nữ sinh như Phòng Nghiên Nghiên?” Cậu không hiểu bạn thân rốt cuộc xem trọng tiểu nha đầu kia ở điểm nào, mà lại cười mờ ám như vậy, lại còn nhìn không chớp mắt, thật sự là rất khoa trương! Nếu giờ phút này cậu ta chảy nước miếng, cậu tuyệt đối không bắt ngờ chút nào.

Tuy rằng đáng vẻ của Phòng Nghiên Nghiên không tệ, nhưng cá tính xem ra có chút cao ngạo, có vẻ không dễ gần gũi lắm, hơn nữa biểu cảm trên mặt cũng quá nghiêm túc, cậu không thích loại nữ sinh này, kiểu cậu thích chính là những nữ sinh nũng nịu, bởi những cô gái như vậy mới đáng yêu.

“Mình khuyên cậu nếu muốn tìm đối tượng ới tình đầu, tốt nhất đừng chọn cô ấy, tuy rằng đáng vẻ của cô bé rất được, nhưng vẻ mặt quá cứng rắn, vừa nhìn đã biết vừa không ôn nhu lại vừa không nũng nịu.” Cho dù cậu chỉ mới mười ba tuổi, nhưng đã có kinh nghiệm yêu đương hai lần.

“Cô ấy sẽ không làm nũng cũng không sao, mình làm nũng với cô ấy là được rồi.” Khương Trạch Luân không thêm quan tâm.

Cậu ta sẽ làm nũng với cô bé?! Miêu Thành Tuấn không thể tin được bạn thân lại sẽ nói ra những lời “đàn bà” như vậy. “Trạch Luân, vừa nãy cậu đang nói giỡn phải không?”

“Hi hi!” Anh cười giống như một thiếu niên khờ dại.

Còn hihi nữa? Nhìn đáng vẻ của cậu ta, Miêu Thành Tuấn biết bạn tốt thật sự nghiêm túc. Nhưng cậu ta nói cậu ta sẽ làm nũng với Phòng Nghiên Nghiên.....Cậu thật sự không thể tưởng tượng ra loại hình ảnh này, quên đi, bằng không ngay cả người bạn thân là cậu cũng sẽ rất mất mặt.

Thấy em họ dẫn Phòng Nghiên Nghiên đi về hướng bọn họ, hẳn là muốn qua đây chào hỏi với chủ nhân bữa tiệc là hẳn, thuận tiện thay bọn họ giới thiệu lẫn nhau một chút.

“Thành Tuấn, nếu mình tỏ tình với Phòng Nghiên Nghiên như thế này, cậu nghĩ cô ấy sẽ giống với những nữ sinh cậu từng kết giao trước đây, lập tức đáp ứng chứ?”

Đưa mắt nhìn bạn thân, lại nhìn cô gái đang đi về hướng bọn họ, cậu đáp lại rõ ràng, “Mình khuyên cậu đừng tỏ tình sẽ tốt hơn, cô ấy tuyệt đối không có khả năng đáp ứng, cậu sẽ rất mất mặt.”

Bởi vì trên khuôn mặt Phòng Nghiên Nghiên không hề có ánh mắt ái mộ hoặc vẻ mặt xấu hổ sẽ xuất hiện trên mặt những nữ sinh khi nhìn thấy bọn họ.

“Có đúng vậy không? Vậy thì nhất định là rất thú vị.” Ý cười trên mặt Khương Trạch Luân càng đậm.

Thú vị?! Xem ra bạn thân vẫn muốn tỏ tình, như vậy cậu chẳng phải nên tạm thời rời đi một chút sao? Bằng không chờ lát nữa, ngay cả cậu cũng sẽ rất mất mặt.

Trong lúc cậu đang đấu tranh tư tưởng xem có nên lánh mặt hay không, Miêu Tâm Du đã dắt tay bạn thân của mình đi đến trước mặt hai người.

“Anh họ, đây bạn học cùng lớp của em, Phòng Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên, anh ấy là anh họ của mình, cũng là nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay, Miêu Thành Tuấn.” Cô nhìn thấy người bạn cùng học tuần tú bên cạnh anh họ, cũng thuận tiện giới thiệu, “Vị này chính là bạn thân nhất của anh họ mình, gọi là Khương Trạch Luân.”

“Chào các anh, học trưởng, chúc anh sinh nhật vui vẻ.” Phòng Nghiên Nghiên rất lễ phép gật đầu chào hỏi, vừa nâng tầm mắt, phát hiện Khương học trưởng đang cười với cô rất quái dị, cô không khỏi hơi nhú mày.

Khương Trạch Luân phát hiện nhìn gần cô càng thêm xinh đẹp. Sao lại có một nữ sinh đáng vẻ xinh xắn như vậy chứ? Cậu liền vui vẻ trực tiếp thốt ra, “Nghiên Nghiên, anh rất có hứng thú đối với em, thế nào, muốn kết giao với anh hay không?”

Anh đột nhiên tỏ tình khiến cho Miêu Tâm Du hoàn toàn sững sốt. Thật không hổ là bạn thân nhất của anh họ.

Mà Miêu Thành Tuấn bởi vì đã không kịp lánh mặt, đành phải đứng một bên chờ xem trò.

Phòng Nghiên Nghiên nhìn gương mặt đang cười hí hửng của người học trưởng vừa đưa ra yêu cầu kết giao với cô, trên khuôn mặt thông minh xinh đẹp không hề có biểu cảm gì, bởi vì đây không phải lần đầu tiên cô được nam sinh tỏ tình, bất quá, kể ra thì lần này là nhầm chán nhất.

“Rất xin lỗi, tôi hoàn toàn không có hứng thú với anh, tạm biệt.” Sớm trưởng thành trước tuổi, cô bình tĩnh nói, liền tỏ ý với bạn thân đang sững sờ bên cạnh, “Đi thôi, chúng ta đi ăn chút gì đi.”

Vì thế hai người tay nắm tay, không hề quay đầu lại hướng về phía khu bày thức ăn.

“Haha, vừa nãy không phải mình bảo cậu đừng công khai thực hành tỏ tình với nữ sinh như vậy, chuyện này quá mất mặt đi!” Trước đó cậu đã đoán đối phương nhất định sẽ cự tuyệt. “Quên đi, ở đây còn có rất nhiều những nữ sinh đáng yêu khác, quên chuyện lúc nãy đi!”

“Mình cảm thấy cô ấy chẳng qua là đang xấu hổ mà thôi.” Khương Trạch Luân đưa ra quan điểm khác.

“Phải không đó?” Cậu hoàn toàn nhìn không ra cô bé xấu hổ ở điểm nào.

“Có, cô ấy vừa mới chớp chớp mắt.” Anh vẫn đang nhìn cô.

“Đó chẳng qua là một cái chớp mắt rất bình thường thôi không phải sao?” Ai cũng phải chớp mắt không phải sao?

Không, anh thật cho rằng cô cảm thấy xấu hổ, bởi vì anh vẫn luôn nhìn chăm chú vào đôi mắt to tròn xinh đẹp hữu thần kia từ lúc này, đó không phải là thời điểm cô nên chớp mắt, rất rõ ràng, cô đang khẩn trương.

Đạt đến kết luận, Khương Trạch Luân cười đến vui vẻ, anh phát hiện bản thân mình từ lúc lớn như vậy đến nay, lần đầu tiên cảm thấy hứng thú đối với “một người nào đó”, trái tim vẫn còn hưng phấn đến nỗi đập dồn rất nhanh.

Không có hứng thú đối với anh phải không?

Nhưng anh lại vô cùng có hứng thú đối với em đó, học muội Phòng Nghiên Nghiên.

“Lại là anh, Khương Trạch Luân!”

Phòng Nghiên Nghiên nhìn nam sinh đang chắn trước mặt cô, chính là Khương Trạch Luân, người vừa đưa ra đề nghị kết giao với cô nửa tháng trước, khoảng một tuần trước khi anh tốt nghiệp, thường xuyên trở lại trường học “quấy rầy” cô.

Đối phương cười cười. “Thật cao hứng, em đã nhớ ra anh rồi.”

Đó là bởi vì anh gần như mỗi ngày đều tìm đến cô! “Tôi không phải nói, tôi không có hứng thú đối với anh sao.”

“Nhưng anh cũng nói, anh rất có hứng thú đối với em.”

“Anh!” Cô trừng mắt nhìn Khương Trạch Luân, không muốn tiếp tục cùng anh đấu võ mồm, bởi vì rất nhàm chán. “Anh nhanh tránh ra đi, tôi muốn vào lớp.”

“Anh đến nói tạm biệt với em.”

“Hả?” Cô không hiểu ý anh nói.

“Ngày mai anh phải sang Mỹ.” Trên mặt anh có một cảm giác không đành lòng.

Trước kia, từng nghe Tâm Du nói qua, anh họ của cô ấy và Khương Trạch Luân không lâu nữa sẽ đi Mỹ du học, cô còn tưởng rằng qua kỳ nghỉ hè bọn họ mới phải lên đường, không nghĩ tới ngày mai đã phải đi.

Trường của bọn họ có thể nói là học viện quý tộc cao cấp nhất của toàn bộ Đài Loan, thành lập đủ cả bốn cấp học mẫu giáo, tiểu học, trung học cơ sở và trung học phổ thông, học sinh theo học ở trường, gần một nửa tỉ lệ nam sinh sau khi hoàn thành chương trình tiểu học, liền ra nước ngoài bắt đầu làm một du học sinh nhỏ tuổi, còn nữ sinh thì đại đa số học thẳng lên đến trung học phổ thông, sau khi tốt nghiệp, qua sự giới thiệu và đề cử của giáo ban của trường, đều được nhận vào học ở những trường tại Mỹ.

Tuy rằng anh luôn đến phiền cô, nhưng nghe nói anh phải đi Mỹ, Phòng Nghiên Nghiên vẫn rất lễ độ chúc phúc cho anh. “Chúc anh đi du học thuận lợi.”

“Anh có thể viết thư cho em không?”

“Không được!” Cô lập tức cự tuyệt. “Ba của tôi nếu biết được nhất định sẽ rất tức giận, hơn nữa tôi cũng không có thời gian để hồi âm.”

“Anh biết mỗi ngày, về đến nhà, em vẫn còn phải học phụ đạo một vài môn với gia sư.” Đây là anh thăm dò ra từ Miêu Tâm Du. “Em mới mười một tuổi, ba của em có nhất thiết phải ép em học nhiều thứ như vậy không? Em cũng không mệt sao?” Tuy rằng anh là con trai độc nhất trong nhà, nhưng ba mẹ đối với anh có thể tính là rất dân chủ, sẽ không buộc anh làm những chuyện anh không thích.

“Không phiền!” Trên khuôn mặt trắng nõn vẫn được chút nét trẻ con, kiên quyết trưởng thành sớm hơn tuổi. “Ba tôi nói tương lai tôi phải kế thừa công ty của gia đình chúng tôi, cho nên tôi càng phải chuyên tâm một chút, học mấy thứ đó nhiều một chút, tuyệt đối không thua kém con trai.”

Sau khi mẹ sinh em gái xong, thân thể của bà không khỏe, không thể sinh con nữa, cho nên vào năm cô bảy tuổi đó, ba đã nói với cô, trong tương lai, công ty do cô kế thừa, cô không biết mình vì sao phải cùng Khương Trạch Luân nói nhiều như vậy, bất quá cô đoán anh hẳn là sẽ cười mình chứ gì?

Nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn phô trương thanh thế nói không phiền kia, trong lòng anh lại dâng lên một cảm giác đau lòng chưa từng có. Nếu lúc này mà nói cô rất đáng thương, cô hẳn là sẽ rất khó bỏ qua? Dù sao cô vẫn phải chuyên tâm làm tốt công tác ba mình giao phó.

Thu hồi dáng vẻ tươi cười, anh xoa xoa đầu cô. “Yên tâm, biểu hiện của em rất khá, sẽ không dễ thua kém bất kỳ nam sinh nào, nhưng chuyên tâm thì chuyên tâm, em tuyệt đối không thể quên nhớ đến anh, thỉnh thoảng phải nhớ đến anh, biết không?”

Anh không cười cô, còn nói cô biểu hiện rất khá? Phòng Nghiên Nghiên có chút sững sốt.

“Nhưng mà vì sợ em bị người ta cướp mất, anh tốt nhất vẫn nên đóng một con dấu.”

“Con dấu?”

Trong lúc cô vẫn nghe không hiểu cái gọi là con dấu là có ý gì, anh đã gạt tóc trên trán cô, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán xinh đẹp của cô.

“Đóng dấu hoàn tất, em là của anh.”

Tiết học thứ hai, Miêu Tâm Du kéo Phòng Nghiên Nghiên cùng nhau lên thang lầu, định lên sân thượng trò chuyện, bởi vì có người nhờ cô chuyển “một vài thứ”.

Sau khi lên trung học, cô và Nghiên Nghiên rất may mắn vẫn được học cùng lớp, tuy rằng từ mẫu giáo đến trung học đều học ở cùng một trường cũng có chút nhàm chán, nhưng việc này đối với việc xin vào học đại học Mỹ sẽ dễ dàng hơn.

Vừa lên đến sân thượng, phát hiện đã có một đôi bạn nam nữ cùng lớp ở đó, là cặp đôi mà các bạn cùng lớp cô đang đồn đại.

Nếu sân thượng đã bị chiếm cứ, hai cô cũng chỉ có thể đi chỗ khác, đang lúc hai cô sắp chạy xuống lầu, lại nghe thấy bạn học nữ nhắc tới tên của Nghiên Nghiên, hai người không hẹn mà cùng dừng bước.

“Cậu thích Phòng Nghiên Nghiên phải không?”

“Cậu nghe từ đâu? Từ đầu tới cuối, người tớ thích chỉ có cậu mà thôi.”

“Nhưng giờ tan học ngày hôm qua, tớ nghe thấy cậu nói với người khác, cậu cảm thấy đáng vẻ của cô ấy rất được, không phải sao?”

“Đúng vậy, tớ có nói qua đáng vẻ của cô ấy rất được, nhưng đó chỉ là bởi vì tớ cảm thấy hứng thú với mã ngoài của cô ấy mà thôi, cũng không phải là thật sự thích cô ấy!”

Bạn học nam phát hiện vẻ mặt bạn gái vẫn hoài nghi như cũ, nên tiếp tục giải thích, “Đó cũng giống như nhìn thấy một món đồ xinh xắn nào đó, cảm thấy rất xinh đẹp hấp dẫn người khác, cảm thấy có hứng thú với nó, nhưng chỉ là cảm thấy có hứng thú, cũng sẽ không thật sự muốn có được, tin tưởng tớ, người tớ thật sự thích chỉ có cậu thôi, chỉ yêu duy nhất một người.”

“Là thật chứ?”

“Đương nhiên là thật rồi, Phòng Nghiên Nghiên cũng chỉ có khuôn mặt xinh đẹp mà thôi, vẻ mặt của cô ấy rất nghiêm túc, cá tính lại không ôn nhu, nói chuyện lại càng không nũng nịu đáng yêu giống như cậu vậy, tớ sao có thể sẽ thật sự thích cô ấy? Tớ chỉ thích cậu thôi.” Cậu ta giải thích với bạn gái lần nữa.

Cãi nhau thì cãi nhau, sao phải phê bình Nghiên Nghiên? Miêu Tâm Du nghe chưa xong, đã tức giận đi lên sân thượng. “Nè, hai người các người hơi quá đáng đó, sao lại trốn ở chỗ này phê bình người ta!”

Vừa nhìn thấy cô và Phòng Nghiên Nghiên, bạn học cùng lớp cảm thấy ngượng ngùng lập tức xuống lầu rồi đi.

“Thật là, tự nhiên trốn ở đây mà nói xấu người khác!” Tuy rằng hai kẻ phê bình người khác đã đi rồi, nhưng Miêu Tâm Du vẫn cảm thấy rất tức giận.

“Quên đi, không có vấn đề gì đâu, mình sẽ không lưu tâm.” Kỳ thật, cô ít nhiều biết có rất nhiều bạn học nam đều lén lút phê bình cô không đủ ôn nhu.

“Đúng vậy, đừng để ý đến mấy người nhàm chán đó!” Cô lấy ra một bức thư từ trong túi chuyển cho bạn thân. “Đến đây, đây là thư tình anh Trạch Luân viết cho cậu, ba ngày trước đã gửi đến nhà của mình, nhưng trong thư anh ấy muốn hôm nay tớ mới chuyển cho cậu.”

Từ sau khi anh Trạch Luân đi du học Mỹ, những lá thư anh viết cho Nghiên Nghiên không biết vì sao đều luôn gửi đến nhà cô, khẳng định là anh họ nói với anh ấy địa chỉ nhà cô. Anh làm việc rất thận trọng, bên ngoài phong thư đều viết tên của cô, nhưng bên trong thông thường sẽ thêm vào một phong thư khác ghi tên người nhận là bạn thân.

“Xem ra anh Trạch Luân là hôm nay trở về Đài Loan.” Anh không thường viết thư cho Nghiên Nghiên, chỉ có những lúc phải về Đài Loan, mới sẽ viết thư cho cô.

Phòng Nghiên Nghiên mở thư ra đọc, Miêu Tâm Du bên cạnh cũng nhìn không được mà liếc trộm nội dung “thư tình”.

Nghiên Nghiên, hôm nay anh quay về Đài Loan, sẽ nói với em một lần nữa, anh vẫn còn rất có hứng thú đối với em, thời gian vẫn vậy, gặp ở chỗ cũ.

“Please, thư tình của anh ấy thật đúng là một chút cũng không lãng mạn, mỗi lần đều chỉ viết một hai hàng, hơn nữa ngay cả câu, “Anh nhớ em” hay “Anh thích em” cũng không có.” Thư tình anh Trạch Luân viết cho bạn thân, có lẽ là những lời văn kiệm lời nhất trên thế giới.

Phòng Nghiên Nghiên nhìn chăm chú mấy lời “Anh vẫn còn rất có hứng thú đối với em.” trong thư, trong lòng đột nhiên có cảm giác buồn đau, tuy rằng mỗi phong thư anh đều viết những lời này, nhưng giờ phút này đọc được lại khiến cho cô cảm thấy rất khó chịu. “Có lẽ anh ấy căn bản không phải là thật sự thích mình.”

Miêu Tâm Du không nghe rõ những lời cô nói, “Nghiên Nghiên, cậu vừa mới nói cái gì?”

“Không có gì.”

“Mình cảm thấy anh Trạch Luân đối với cậu thật sự là chung tình, lần nào về đến Đài Loan cũng liền lập tức đến tìm cậu, dáng vẻ không giống như anh của mình, kỳ nghỉ cũng không trở về, nghe nói là bởi vì bên kia có nhiều bạn gái lắm, phải ở lại Mỹ hưởng lạc.” Không phải cô cố ý phê bình anh họ, cô chỉ là ăn ngay nói thật.

“Có đúng vậy không?”

Trước đây cô cũng cảm giác được Khương Trạch Luân hẳn là thật sự thích cô, bằng không sẽ không “quần” lấy cô lâu như vậy, hơn nữa mỗi lần về Đài Loan đều sẽ tìm cô, nhưng chẳng qua đúng như những lời vừa nãy của Tâm Du, trong thư anh hoàn toàn không có viết những lời “Anh nhớ em” hay “Anh thích em.”

Có lẽ cô đã biết vì sao anh không viết “Anh thích em.” có lẽ là giống như những lời bạn nam cùng lớp nói vừa nãy, chỉ là cảm thấy có hứng thú, nhưng cũng không đại biểu là thật sự yêu mến.

Trong phòng bảo vệ, lão Lý mang cơm hộp đặt lên bàn, tự pha một chén trà ỉnh, tuy rằng chỉ còn cách giờ tan học buổi trưa có mười phút, nhưng ông đã bắt đầu chuẩn bị ăn cơm trưa.

Vừa cầm lấy đôi đũa, liền thấy đã có một nam sinh cao lớn đội mũ len và quần khăn quàng cổ màu trắng, từ cửa hông bên cạnh đi vào vườn trường.

Sau khi nhìn thấy rõ ràng đối phương là ai, lập tức buông đôi đũa, mở cửa phòng bảo vệ, cất tiếng chào với anh cùng một nụ cười.

“Khương thiếu gia, đã lâu không gặp.” Lão Lý tiến lên nhiệt tình bắt tay với anh, sau đó cười nói sang sảng, “Xem chừng cậu hình như lại cao hơn không ít, cao lớn gần giống như người Mỹ, ha ha ha ha!”

Khương Trạch Luân là học sinh tốt nghiệp ở trường mấy năm trước, sau đó sang Mỹ du học, nhưng cậu rất có lòng, hàng năm mỗi lần về Đài Loan nghỉ đông và nghỉ hè, đều sẽ đến trường thăm hiệu trưởng, thật sự là một cậu bé tốt.

Anh cũng cười niềm nở. “Bác Lí, gần đây bác vẫn khỏe chứ ạ?”

“Uhm, khỏe lắm, đúng rồi, tôi thật muốn cảm ơn sự giúp đỡ của cậu, con trai của tôi hiện tại chẳng những công tác thuận lợi, lại còn đã có một mối quan hệ tốt với bạn gái. Có lẽ sang năm sẽ kết hôn.”

“Thật vậy sao? Vậy phải chúc Bác Lí sắp được làm ông nội trước.”

“Đây hết thấy đều là nhờ phúc của cậu, con trai tôi mới có thể có hôm nay.” Năm trước lúc Khương thiếu gia trở lại trường, khi đó ông vì chuyện con trai thất nghiệp mà phiền não, sau khi Khương thiếu gia biết chuyện, liền giới thiệu con trai của ông đến làm việc ở công ty khoa học kỹ thuật Dương Tinh.

Công ty khoa học kỹ thuật Dương Tinh là một xí nghiệp lớn, mỗi lần tổ chức tuyển chọn nhân viên mới, đều thu hút vài vạn người đến nộp đơn, con trai của ông, cũng từng đi phỏng vấn qua, nhưng lại không trúng tuyển, hiện tại có thể bước vào Dương Tinh công tác, thật sự là quá tốt.

“Không có gì đâu.”

“Đúng rồi, Khương thiếu gia, cậu là trở về tìm giáo sư kia, có muốn tôi gọi điện thoại thông báo trước một tiếng không chứ?”

“Không cần!” Anh lập tức khua tay cự tuyệt, “Cháu muốn cho giáo sư một bất ngờ.”

“Ha ha, thì ra là vậy, xem ra câu thật đúng là yêu mến giáo sư kia.” Cho nên mỗi lần quay về Đài Loan mới đầu nhất định sẽ đến thăm trường.

“Bác Lí, hình như đã sắp tan học rồi, cháu đi vào trước, lát nữa chúng ta sẽ tán gẫu.”

“Được, nhanh đi vào một chút.”

Miêu Tâm Du bởi vì cơ thể không thoải mái, giữa trưa xin phép về nhà, trước khi về nhà vẫn không quên nói với cô “Hẹn hò vui vẻ.”

Hẹn hò vui vẻ?

Có lẽ đã phải phụ ý tốt của Tâm Du, bởi vì cô không hề đến chỗ hẹn.

Sau khi Tâm Du về nhà, mọi suy nghĩ trong tâm trí Nghiên Nghiên đều là về những lời của bạn nam cùng lớp kia, khiến cho cô có chút không muốn đi đối mặt với Khương Trạch Luân, cũng không muốn gặp anh.

Lúc này, tiếng chuông báo hiệu tiết học thứ ba buổi chiều vang lên, Phòng Nghiên Nghiên lấy sách giáo khoa toán ra chuẩn bị vào tiết học.

Lúc giáo viên môn toán bước vào lớp, nhìn không được mà kéo cổ áo lên. “Hôm nay thực sự rất lạnh.”

Nhìn ra ngoài cửa sổ, cô thầm nghĩ, hôm nay rất lạnh phải không?

Khương Trạch Luân có phải vẫn còn ở đó chờ cô hay không? Không, trưa nay đợi không được hẳn là đã phải rời đi, huống chi trong thư lại không có viết không gặp không về, anh đợi không được sẽ đi thôi.

Nhưng nếu anh vẫn còn ở đó, trời lạnh như thế này, có thể hay không đã lạnh cóng?

Cô cảm thấy trong ngực rất phiền muộn, không biết anh đã rời đi hay vẫn còn đang ở “chỗ cũ” chờ cô, càng nghĩ lại càng cảm thấy lo lắng, cô đột nhiên đứng lên từ chỗ ngồi, làm cho toàn bộ bạn cùng lớp và cả giáo viên đang giảng bài trên bục giảng hết thấy đều hoảng sợ.

“Em Phòng Nghiên Nghiên, em, em có vấn đề gì sao?” Giáo viên hỏi.

“Thưa cô, em đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, em có thể đến phòng chăm sóc y tế không ạ?”

“Có thể, em đi đi!” Phòng Nghiên Nghiên là một học sinh cực kỳ ưu tú, cô nói khó chịu thì nhất định là khó chịu, bởi vậy giáo viên đồng ý để cho cô rời đi.

Nhưng sau khi ra khỏi lớp, cô cũng không đến phòng chăm sóc y tế, mà là thẳng đến chỗ cũ.

Chỗ cũ như lời Khương Trạch Luân nói trong thư, là chỉ sân bóng rổ ở phía sau một phòng học môn hóa, nơi đó đã được cải tạo thành kho chứa đồ linh tinh, ngày thường rất ít người sẽ đến đó, cho nên mỗi lần anh đến trường học tìm cô, đều cùng cô hẹn gặp ở đó.

Bởi vì ngày thường đi hay về đều do lái xe đưa rước, hơn nữa lát nữa về đến nhà, cô lại có vài lớp học phụ đạo, bởi vậy nơi duy nhất họ có thể gặp mặt chính là trường học.

Phòng Nghiên Nghiên cố gắng chạy thật nhanh. Bất luận thế nào cô cũng muốn mau chân đến xem, Khương Trạch Luân có phải vẫn còn chờ cô ở đó hay không?

Hy vọng anh đã sớm rời đi, chứ không phải ngây ngốc ở đó chịu rét hơn mấy tiếng. nhưng cùng lúc.....Cô thật sự rất muốn gặp anh.

3. Chương 3

Chương 3

Phòng Nghiên Nghiên thở hắt hắt đi đến chỗ cũ.

Kết quả, cô nhìn thấy Khương Trạch Luân đang ngồi chồm hổm trên bậc tam cấp trước phòng học, hai tay bởi vì nhiệt độ không khí rét lạnh mà chà xát vào nhau.

Vừa nhìn thấy cô, trên gương mặt tuần tú lộ ra ý cười thâm tình. “Em đã đến rồi.”

Cô quả thực không thể tin được. “Sao anh vẫn còn ở đây?”

“Anh đương nhiên vẫn còn ở đây, anh nghĩ trưa nay có lẽ em có việc không thể đến, như vậy có lẽ sẽ đến sau giờ học, nhưng anh thật không ngờ đang trong giờ học em lại chạy đến đây đó!” Tưởng tượng đến cô vì anh mà trốn tiết, anh liền cảm thấy sự chờ đợi của mình thực đáng giá, bởi vì điều đó chứng tỏ anh đã chiếm giữ một vị trí nhất định trong lòng cô.

“Kỳ thực tôi, tôi....” Kỳ thực vừa nãy cô căn bản không phải có việc, mà là cố ý thất hẹn.

Anh không biết cô muốn nói gì, nhưng thấy cô vì mình mà trốn tiết, Khương Trạch Luân lòng tràn đầy vui mừng ôm cô vào lòng. “Anh rất nhớ em!”

Vừa nãy, nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của cô đều ửng hồng chạy tới, anh đã muốn ôm lấy cô như vậy, hơn nữa anh thật sự rất nhớ cô, cho dù cách lần gặp mặt kỳ nghỉ hè chỉ mới mấy tháng mà thôi, nhưng anh phát hiện toàn bộ tâm trí của mình đều nghĩ về cô.

“Thật hy vọng hiện giờ em cũng đã tốt nghiệp, sau đó có thể cùng anh đi du học ở Mỹ, cùng nhau sống chung.” Anh sẽ phải đề nghị cô xin vào trường đại học mình đang theo học, như vậy bọn họ có thể mỗi ngày ở cùng một chỗ.

Vòng ôm của anh tuy khiến cho Phòng Nghiên Nghiên cảm thấy rất ấm áp, anh một mực chờ cô ở nơi này cũng khiến cho cô vô cùng cảm động, thế nhưng.....Anh có thích cô không?

Vừa nghĩ đến anh chỉ là “rất có hứng thú” đối với cô, chứ không phải thật lòng thật dạ yêu mến, cô liền cảm thấy rất khổ sở, bởi vì cô đã thích anh rồi.

Ngay từ đầu cô thật sự “không có hứng thú” đối với anh, nhưng từ sau khi anh đóng con dấu cho cô vào năm đó trước khi đi Mỹ, không biết vì cái gì, về sau mỗi lần nhìn thấy anh, tim đều luôn đập nhanh hơn, trong cuộc sống thường ngày, cô cũng sẽ thỉnh thoảng nhớ đến anh, cứ như vậy, một năm lại một năm nữa, cô mới dần dần hiểu được mình đã thích anh.

Mặc dù vòm ngực ấm áp của anh khiến người ta có chút lưu luyến, nhưng Phòng Nghiên Nghiên vẫn đẩy vòng ôm của anh ra. “Anh đừng có lại tùy tiện ôm tôi như vậy, tôi biết anh chỉ là có hứng thú với tôi, không phải thật sự thích tôi.”

Khương Trạch Luân hơi ngạc nhiên nhìn cô. Cô ấy đang nói cái gì? “Vì sao lại nói anh không phải là thật sự thích em?”

“Không phải sao? Anh một lần cũng chưa từng nói anh thích tôi.”

“Anh không phải đã nói anh rất có hứng thú với em?”

“Chuyện đó khác, có hứng thú cùng thật lòng thật dạ yêu mến là khác nhau, tôi biết anh không phải thật lòng thật dạ thích tôi, anh chỉ là nhất thời bị vẻ bề ngoài của tôi mê hoặc.”

Anh nghe thấy, mắt tròn xoe.

Phòng Nghiên Nghiên quay đầu đi chỗ khác. “Không phải thật sự thích tôi, nhưng vẫn tới tìm tôi, anh như vậy tạo thành sự phiền nhiễu rất lớn cho tôi, hại tôi đều không thể chuyên tâm lên lớp, liền ngay cả ngày thường cũng luôn nghĩ đến chuyện của anh, khiến cho tôi cảm thấy rất phiền, hơn nữa trong lòng cũng rất không thoải mái.”

Cô bởi vì phiền muộn trong lòng, theo bản năng nói ra những chuyện khiến cho chính mình phiền lòng, nhưng ở bên cạnh, anh lại lắng nghe đến mặt mày hớn hở, mở cờ trong bụng.

Nghe thấy không? Bảo bối xinh đẹp của anh đang tỏ tình với anh đó nha! Thì ra không chỉ có mình anh nhớ đến cô, cô cũng vậy, bất quá bản thân cô dường như chưa phát hiện ra, thật sự rất đơn thuần.

Tiểu công chúa của anh tốt cuộc cũng đã trưởng thành, cũng bắt đầu hiểu được cảm giác thích một người, mấy năm nay anh chăm chỉ vun trồng, lúc này đây đã thu được quả ngọt.

Khương Trạch Luân ôm lấy cô từ phía sau, sau đó hôn lên đôi gò má của cô.

“Tôi không phải đã nói, bảo anh đừng làm như vậy, vì sao anh còn muốn hôn tôi?” Phòng Nghiên Nghiên muốn thoát khỏi vòng ôm của anh, nhưng giấy dựa càng mạnh, vòng ôm của anh càng xiết chặt.

“Anh hôn em, đương nhiên là bởi vì anh thích em.”

Nghe thấy anh nói thích mình, cô kinh ngạc ngẩng mặt lên nhìn anh. “Anh.....Thích tôi?”

Anh lại hôn cô một cái. “Nếu không phải vậy em nghĩ rằng anh vì sao phải thường trở về Đài Loan tìm em? Anh có thể giống như Thành Tuấn ở lại Mỹ làm chuyện của mình, hơn nữa, anh vì sao phải khổ sở chờ đợi giữa trời lạnh như vậy, đó là bởi vì anh thật sự rất muốn gặp em, tưởng tượng được ôm em như vậy, bởi vậy cho dù muốn anh tiếp tục chờ đi nữa, anh cũng sẽ chờ.”

Anh thật sự thích cô? Cô vừa vui mừng lại vừa cảm thấy mê muội.

Thấy vẻ mặt của cô có chút kỳ lạ, Khương Trạch Luân xoay người cô lại đối mặt với mình. “Em có điều gì nghi vấn?”

“Anh thích em vì điều gì? Anh không biết là vẻ mặt của em quá nghiêm túc sao?”

“Không có nha, anh cảm thấy em đẹp mê người.”

“Em tuyệt đối không biết làm nũng.” Từ nhỏ cô đã được dạy phải độc lập tự chủ.

“Thì để anh làm nũng với em.”

“Em không ôn nhu chút nào.”

“Anh rất ôn nhu.”

Anh nở một nụ cười ôn nhu, khiến cho người ta nhìn thấy trong ngực cũng ấm áp lên, Phòng Nghiên Nghiên biết anh thật sự thích cô, bởi vì anh đối với cô thật tốt, chưa từng có người nào đối xử với cô ôn nhu như anh.

“Không có vấn đề gì nữa?” Khương Trạch Luân hỏi: “Anh có thể đóng một con dấu không?”

Nghe thấy con dấu, gương mặt đang cười của cô nhất thời nhuốm một tầng hồng nhạt, mặc dù có chút e lệ, nhưng cô vẫn gật đầu đáp ứng, dù sao cũng là cô khiến cho anh phải ở ngoài trời lạnh như vậy hơn mấy giờ.

Hơi ngẩng mặt, tựa như trước kia, để cho anh hôn lên trán cô.

Anh nâng cằm cô lên, cũng nâng mặt cô lên thêm một chút. “Lần này anh muốn đóng dấu ở chỗ khác.”

“Dạ?”

Đôi mắt to tròn xinh đẹp mở to, vẻ mặt hoang mang của cô thật sự rất đáng yêu, anh cúi đầu phủ lên đôi môi anh đào căng mọng từ rất sớm trước đây anh đã muốn hôn lên.

Trời rất lạnh, nhưng nụ hôn của hai người vừa ấm áp lại vừa ngọt ngào.

Từ sau khi xác định tình cảm đôi bên, tuy rằng Khương Trạch Luân rất hy vọng cô có thể xin vào cùng trường đại học đang theo học, nhưng lại không được như mong muốn.

Với thành tích xuất sắc, cô vượt qua cuộc thi tuyển vào trường đại học Yale, mà ba của cô cũng hy vọng con gái theo học tại Yale, bởi vậy mặc dù hai người cùng du học ở Mỹ, nhưng biến thành một người ở bờ Đông một người ở bờ Tây, vẫn là không thể sống bên cạnh nhau mỗi ngày.

Vì thế anh quyết định, chờ cô hoàn tất việc học, lập tức cưới cô về làm vợ.

Phòng Nghiên Nghiên đến Mỹ du học một năm, bài vở bề bộn nhiều việc, hầu như mỗi lần đều là Khương Trạch Luân không nề hà vất vả bay đến bờ Đông tìm cô, hôm nay lại là lần đầu tiên cô đáp máy bay đi tìm anh, bởi vì hôm nay là sinh nhật của cô, anh nói muốn tự tay làm bánh gato chúc mừng sinh nhật cô.

Nghĩ đến việc anh tự tay làm bánh gato cho cô, trong lòng cô không khỏi có cảm giác ngọt ngào.

Sau khi xuống máy bay, Khương Trạch Luân lái xe đón cô từ sân bay về ở cùng trong một căn hộ cho thuê, nằm cách trường của anh không xa, mặc dù không phải khu dân cư cao cấp, nhưng cũng không hề rẻ tiền, là một căn hộ cho thuê nhỏ với một phòng ngủ, một phòng khách và một phòng bếp.

Người anh em tốt từ nhỏ đến lớn với anh, Miêu Thành Tuấn cũng ở đây, sống ở bên cạnh nhà anh, hai người cùng nhau lựa chọn theo học tại đại học San Francisco, chủ yếu là vì thay công ty tìm đối tác có khả năng hợp tác, tương lai may ra sẽ thành lập công ty ở đây.

Phòng Nghiên Nghiên theo anh đi vào khu chung cư, sau khi vào cửa, gặp không ít bạn cùng lớp hoặc bạn bè của anh, mọi người nhìn thấy cô, đều nói những lời không khác nhau là mấy.

“Thì ra bạn chính là Nghiên Nghiên!”

“Khương nói bạn rất đẹp, bạn thật sự rất xinh, chả trách cậu ấy không thèm để mắt đến những người con gái khác.”

“Khương, bạn gái của cậu thật đẹp!”

Theo Khương Trạch Luân lên lầu, trong lúc đang đợi anh mở cửa, cô nhin không được hỏi: “Anh thường cùng mọi người nhắc tới chuyện của em sao?” Cô sao lại cảm thấy giống như tất cả mọi người đều quen biết cô, biết cô là người thế nào.

“Gì mà thường thường, anh gần như mỗi ngày đều nhắc tới chuyện của em.” Anh rất thẳng thắn thừa nhận.

“Mỗi ngày?!” Chả trách tất cả mọi người đều nhận ra cô. Mặc dù có chút hơi hơi xấu hổ, nhưng biết bạn trai mỗi ngày đều cùng người khác nhắc tới chuyện của mình, cô vẫn là rất vui vẻ.

Vừa bước vào trong nhà, anh liền thay cô mang hành lý đi cất chu đáo, cô thì đi tham quan căn hộ cho thuê của anh, phát hiện trong nhà rất ngăn nắp sạch sẽ, sau đó cô đi đến bên cạnh cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

“Tầm nhìn ở đây rất tốt.” Không có bị những cao ốc khác ngăn trở, nhìn ra ngoài là một bầu trời xanh bao la.

Khương Trạch Luân bước đến gần nắm lấy tay cô. “Chúng ta đi siêu thị mua nguyên liệu làm bữa tối trước, quay về rồi em lại từ từ tham quan khu nhà của anh.”

“Uhm.”

Sau đó hai người bỏ ra gần bốn mươi phút lái xe, đi vào một trung tâm thương mại lớn.

“Thấy món gì em thích ăn thì nói với anh.”

“Okay.” Phòng Nghiên Nghiên có chút hưng phấn. Đến Mỹ một năm, cô gần như dành tất cả thời gian cho việc học, đây là lần đầu tiên cô đi vào một trung tâm thương mại lớn như vậy.

Họ vui vẻ dạo bước, mua không ít thức ăn, toàn bộ xe đẩy hàng đều đã chất đầy ắp.

“Được rồi, chúng ta đã mua rất nhiều thức ăn rồi, cho dù ăn cả tuần cũng ăn không hết.” Mà cô chỉ có thể ở đây với anh ba ngày.

“Chúng ta đi tính tiền.”

Trong lúc họ đang tính tiền, có người dùng tiếng Hoa gọi tên Khương Trạch Luân.

“Anh Trạch Luân!”

Phòng Nghiên Nghiên nhìn thấy một cô gái diện mạo thanh tú đang chạy về hướng bọn họ, nhưng ánh mắt của cô ta chỉ nhìn một mình anh, tựa như không hề nhìn thấy bên cạnh anh có người khác.

Tống Thái Trần vui vẻ ôm lấy cánh tay Khương Trạch Luân, động tác rất thân thiết. “Anh Trạch Luân, thật là vui khi gặp được anh ở đây.”

“Tiểu Trần, sao em lại ở đây?” Anh cười, hỏi.

“Em và mấy người bạn cùng nhau đến, nhưng các cô ấy còn ở trên lầu ngắm đồ dùng điện tử trên lầu, em xuống dưới lầu mua thức ăn.” May là cô có xuống dưới lầu, nếu không đã bỏ mất dịp may đứng lúc nhìn thấy anh Trạch Luân như vậy.

Cô ta ồn ào cả buổi, lúc này mới nhìn đến người con gái vẫn đứng bên cạnh anh, một người con gái đáng vẻ rất xinh đẹp, khiến cho vẻ tươi cười trên mặt cô ta sượng lại.

Phòng Nghiên Nghiên cười cười. Cô cuối cùng cũng đã được chú ý tới.

Khương Trạch Luân vô thức rút cánh tay bị ôm ra, bàn tay to lớn vừa tự nhiên lại vừa thân mật đặt lên vai bạn gái, ôm cô vào trong lòng mình.

“Cô ấy chính là Phòng Nghiên Nghiên anh thường nhắc với em, là bạn gái của anh, cũng là người con gái anh yêu nhất.” Anh không quên thêm vào cuối hai chữ “yêu nhất”. “Nghiên Nghiên, cô ấy là Tống Thái Trần, là con gái của Di Vương, bạn học trung học của mẹ anh, lúc anh mới đến Mỹ, mọi người trong nhà Di Vương đều rất chiều cô anh, còn Thái Trần, cô ấy giống như là em gái của anh.”

Mặc dù trên mặt Tống Thái Trần giờ phút này hoàn toàn đã không còn nụ cười rạng rỡ vừa nãy nữa, nhưng Phòng Nghiên Nghiên vẫn rất vui khi được làm quen với cô ta. “Tống tiểu thư, xin chào.”

“Vâng, xin chào.” Cô đương nhiên biết Phòng Nghiên Nghiên là ai, bởi vì anh Trạch Luân thường nhắc tới chuyện của cô ta, cũng biết cô ta một năm trước đến học tại đại học Yale. Nhưng cô một chút cũng không có hứng thú biết chuyện người khác, bởi vậy sau khi chỉ tùy ý đáp lại một tiếng, liền hoàn toàn không hề liếc nhìn cô ta một cái. “Anh Trạch Luân, anh mua thật nhiều thức ăn đó nha!” Cả xe hầu như đều là thức ăn.

“Uhm, đêm nay anh muốn phô diễn tài nghệ nấu ăn của anh một chút.” Anh đúng thực là có luyện tập qua.

“Thật vậy sao? Từ trước đến nay em chưa từng nếm thử thức ăn anh Trạch Luân nấu, em có thể đến nhà anh không?” Cô vui vẻ hỏi.

“Hôm nay không được.”

“Vì sao?!” Cô như thế nào cũng không nghĩ tới, anh Trạch Luân luôn luôn yêu thương cô cứ nhiên lại trực tiếp cự tuyệt như vậy.

Khương Trạch Luân cười đến thâm tình với Phòng Nghiên Nghiên bên cạnh. “Bởi vì hôm nay là sinh nhật bạn gái anh, anh đáp ứng phải giúp cô ấy tổ chức sinh nhật thật vui, cho cô ấy trải nghiệm một sinh nhật khó quên.”

Tống Thái Trần bĩu môi, sắc mặt cứng đờ.

Đôi mắt chỉ chú ý ngắm nhìn bạn gái của Khương Trạch Luân, tuy rằng anh không nhìn thấy sự mất hứng của cô ta, nhưng Phòng Nghiên Nghiên lại thấy rõ mồn một.

“Trạch Luân, không sao đâu, nhiều người càng náo nhiệt hơn.” Vốn dĩ cũng không nhất định phải tổ chức sinh nhật hai người, huống hồ bọn họ thật sự mua rất nhiều thức ăn.

“Không được, hôm nay anh muốn ở bên cạnh em cả ngày, ngày mai, ngày mốt cũng vậy.” Bởi vì cô chỉ đến ba ngày, trong mấy ngày ở đây, anh không muốn có người khác tới quấy rầy anh, bởi vì anh không rảnh.

“Nhưng mà...”

“Em muốn lên lầu tìm bạn của mình, tạm biệt!” Sau khi Tống Thái Trần lãnh đạm nói lời tạm biệt, liền xoay người rời đi.

“Tiểu Trần, lần sau anh sẽ mời em ăn cơm!” Khương Trạch nói với theo phía sau cô ta.

Phòng Nghiên Nghiên dù sao cũng cảm thấy bạn trai trực tiếp cự tuyệt người ta như vậy không tốt lắm. “Trạch Luân, kỳ thật nhiều người cũng không sao cả mà, em thấy chúng ta vẫn cứ mời Tống tiểu thư là được rồi.”

“Em không cần suy nghĩ nhiều quá, Tiểu Trần cô ấy sẽ không lưu tâm, cô ấy sẽ hiểu.”

Có đúng vậy không? Nhưng vừa nãy trước lúc Tống Thái Trần xoay người rời đi, hình như trong nháy mắt cô phảng phất nhìn thấy cô ta đang trừng mắt với cô..... Nhưng nếu Trạch Luân nói cô ta sẽ không để ý, như vậy có lẽ là mình nhìn lầm thôi.

Vốn dĩ lúc Khương Trạch Luân nói muốn chuẩn bị một bữa tối phong phú giúp cô tổ chức sinh nhật, cô còn tưởng rằng có lẽ chỉ là nấu vài món ăn, không nghĩ tới anh nấu một bàn gần mười món, hơn nữa, ngoài ý liệu của cô, tay nghề của anh rất giỏi, mỗi món ăn đều ăn rất ngon.

Thấy bạn gái ăn đến vui vẻ như vậy, anh cảm thấy rất có cảm giác đạt được thành tựu, cũng rất hài lòng.

“Anh đi đâu học nấu ăn vậy?” Cô biết rất rõ những món ăn này cũng không phải là tùy tiện tiện liên có thể làm ra, như loại người rất ít xuống bếp như cô, thì hoàn toàn không có khả năng làm ra những món ngon tinh tế này.

“Một người bạn dạy đó, cậu ta là đầu bếp ở một nhà hàng Trung Quốc.” Anh cũng rất tự hào với tài nghệ nấu nướng của mình, cũng hiểu được mình rất có thiên phú ở phương diện này. “Nếu không phải phải kế thừa công ty của ba anh, anh rất có thể sẽ đi làm đầu bếp.”

Hai người vừa tán gẫu vừa thưởng thức thức ăn, vừa thoải mái lại vừa ấm áp, dường như họ đã là một đôi vợ chồng, Khương Trạch Luân gần như có thể thấy được sau khi mình và Phòng Nghiên Nghiên kết hôn sẽ mỹ mãn hạnh phúc biết bao.

Sau bữa cơm, hai người cùng thu dọn bàn ăn, hợp tác khăng khít sắp xếp bàn và chén đĩa xong xuôi, sau đó mới trở lại phòng khách, lúc này, Khương Trạch Luân mang ra bánh gato làm xong buổi chiều. Tuy rằng tài nghệ nấu nướng của anh không tồi, nhưng bánh bông lan kem thì lại làm không được ngon lắm, nhưng Phòng Nghiên Nghiên vẫn rất tăng bốc, ăn một miếng thật lớn, đêm nay cô thật sự ăn thiệt nhiều thức ăn.

Ăn xong bánh gato, anh lập tức lấy ra món quà sinh nhật muốn tặng cho cô, chuẩn bị hai món quà, tặng cho cô món thứ nhất trước, một món khác phải tới một chút mới tặng tiếp.

Phòng Nghiên Nghiên phấn khởi mở món quà vừa nhìn thấy, kết quả, khóe môi nhướn lên, nhin không được mà bật cười thành tiếng.

Sở dĩ cô cười, không phải là vì món quà anh tặng buồn cười, mà là sợi dây chuyền bạc tinh khiết anh tặng, ở giữa có một mặt dây hình trái tim, vô cùng xinh xắn lấp lánh, sợi dây chuyền xinh xắn như vậy, cô đương nhiên rất thích, nhưng nhìn đến trên mặt dây hình trái tim kia lại được tỉ mỉ khắc lên một chữ “Luân”, hại cô nhin không được trợn cười, bởi vì dụng ý của anh rất rõ ràng.

Bởi vì bản thân sợi dây chuyền thoát nhìn vô cùng đơn giản tao nhã, tựa như không thích hợp để “gia công” thêm nữa cho lắm, bởi vậy chữ “Luân” kia thoát nhìn rất quái, hơn nữa lúc người thợ khắc kí tự Trung Quốc phồn thể kia, nhất định mất không ít thời gian.

“Xem ra em rất thích quà sinh nhật anh tặng.” Anh đương nhiên biết bạn gái đang cười cái gì, nhưng anh cố ý đem tiếng cười của cô suy diễn thành thích. “Đến đây, anh giúp em đeo vào.”

“Em nhất định phải đeo sao? Nhận lấy là được rồi.” Đeo dây chuyền khắc tên bạn trai, có phải là quá mức rêu rao hay không? Hơn nữa cũng khiến cho cô cảm thấy rất xấu hổ.

“Không được, em nhất định phải đeo mỗi ngày, sau đó nói với người khác, đây là tên của bạn trai tôi, hiểu không? Anh vốn dĩ muốn sao chép bức ảnh cực kỳ điển trai của anh lên mặt dây, nhưng bọn họ không đề cập tới việc cung cấp loại kỹ thuật này, anh đành phải hạ thấp yêu cầu xuống thành khắc tên của anh lên.”

In bức ảnh của anh lên?! Cô quả thực không thể tưởng tượng lúc nhân viên cửa hàng nghe yêu cầu đó, là trợn mắt há hốc mồm thế nào, nhưng cô không khỏi âm thầm mừng là không có kỹ thuật thích hợp, nếu không, mang hình bạn trai đeo vào cổ, nhất định mất mặt chết đi được.

Nhưng nhìn ra được anh đã đặc biệt dụng tâm lúc chuẩn bị quà, bởi vậy cô cũng sẽ không giấu cợt anh nữa.

Sau khi Khương Trạch Luân thay cô đeo dây chuyền vào, nhin không được mà khen ngợi, “Em đeo lên trông thật xinh đẹp!” Làn da ở cổ cô trắng nõn non mịn, đeo sợi dây chuyền bạc này vào thật sự nhìn rất đẹp.

“Cám ơn món quà của anh, em rất thích.” Kỳ thật chỉ cần là anh tặng, cô đều sẽ thích. “Đúng rồi, món quà kia của anh là cái gì?” Thấy anh thần bí nói tối nay còn tặng cái gì đó nữa, rốt cuộc là cái gì chứ?

“Đợi lát nữa em sẽ biết, nhưng anh dám khẳng định, em sẽ rất thích.” Anh mờ ám nở nụ cười tinh quái. “Hôm nay mệt mỏi cả một ngày rồi, em đi tắm trước đi, tối nay em sẽ biết quà tặng là gì.”

Bởi vì lúc đó cũng không có phát hiện biểu tình là lạ kia trên mặt anh, cho nên nửa giờ sau, lúc cô nghe thấy anh nói đến món “quà tặng” kia, thì há hốc mồm ngay tại chỗ, hai gò má lập tức ửng hồng.

Chỉ thấy Khương Trạch Luân một chân chạm đất, ngồi chồm hổm quỳ gối trước mặt cô. “Nghiên Nghiên, anh quyết định đem đêm đầu tiên của anh trở thành một món quà khác tặng cho em, em nguyện ý nhận lấy không?”

Qua nhiều năm như vậy, phạm vi “đóng dấu” của anh không chỉ có mặt mũi tay chân mà thôi, anh luôn chờ cô lớn lên, hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của cô, anh cảm thấy mình đã chờ đợi đủ lâu, anh muốn cô, làm cho cô trở thành người con gái của anh, sau đó muốn trên toàn thân cô đầy ắp ký hiệu thuộc về anh.

“Đêm đầu tiên?!” Danh từ này dùng cho nam giới có chút buồn cười.

“Em không biết sao? Anh vì em thủ thân như ngọc nhiều năm, cho nên buổi tối hôm nay đương nhiên là “đêm đầu tiên” của anh.” Khương Trạch Luân nắm lấy đôi tay nhỏ xinh mềm mại của cô, kéo đến bên môi, hôn lên đó. “Em nguyện ý nhận lấy “quà tặng” của anh không?”

Mặc dù mình muốn cô đến như vậy, nhưng anh tuyệt đối không muốn cưỡng ép đối phương, bởi vậy anh trưng cầu ý của cô, nếu cô không đồng ý, anh sẽ không miễn cưỡng.

Qua nhiều năm như vậy, không phải không có những thời điểm anh muốn phát tiết dục vọng, nhưng người con gái anh muốn chỉ có một mình cô, bởi vậy anh chưa bao giờ liếc mắt nhìn những người con gái khác một cái, cũng không muốn chạm vào bọn họ.

Cái gì mà “Thủ thân như ngọc”! Nhìn thấy dáng vẻ đại tình thánh của anh, nói anh vì cô thủ thân như ngọc nhiều năm, Phòng Nghiên Nghiên lại cảm thấy buồn cười. Rõ ràng không khí hiện tại khiến cho cô rất khẩn trương, nhưng vừa rồi anh lại khiến cho cô rất muốn cười, cô biết anh làm như vậy nguyên nhân là muốn để cho cô thả lỏng tâm tình, không cần quá khẩn trương.

Ngay cả cách nói của anh cũng rất khôi hài, nhưng cũng khiến cho người ta sâu sắc cảm nhận được sự chung thủy cùng tình cảm chân thành anh dành cho cô, anh vẫn luôn rất trân trọng cô, yêu thương cô.

Kỳ thật lần này cô đặc biệt đáp máy bay đi San Francisco, cũng đã có dự định nếu anh muốn, cô sẽ không cự tuyệt, thậm chí nếu anh đề nghị sớm hơn từ lúc trước, cô cũng sẽ đáp ứng, bởi vì cô yêu anh.

Chính vì vậy mà giờ phút này, mặc dù cô thật sự rất hồi hộp — bởi vì đây cũng là “đêm đầu tiên” của mình, nhưng cô vẫn chủ động dâng tặng một nụ hôn lên trên môi anh, làm cho anh hiểu được, cô sẵn sàng nhận lấy món “quà tặng” khác của anh.

Khương Trạch Luân nở nụ cười, cười đến vui vẻ và cũng rất hưng phấn. “Vậy tối nay xin mời thỏa thích hưởng dụng cơ thể của anh, anh sẽ khiến cho em thực hài lòng.”

Lời nói của anh khiến cho cô vừa thẹn lại vừa cảm thấy buồn cười, tối nay cô hẳn là sẽ không vừa làm vừa cười không dứt chứ?

Chăm chú nhìn gương mặt đáng yêu xinh đẹp đang ửng hồng kia, nếu có thể, anh thật muốn chụp lại gương mặt xinh đẹp mê người kia vào trong một tấm ảnh, để cho toàn bộ mọi người trên thế giới nhìn thấy, biểu tình bình thường bị nói là nghiêm túc của cô, dáng vẻ đồ mặt xinh đẹp thế nào, bất quá anh sẽ không thật sự làm như vậy, bởi vì anh tuyệt đối sẽ không để người đàn ông khác nhìn thấy khuôn mặt động lòng người như vậy của cô.

Sau khi nhìn ngắm dung nhan làm say lòng người kia, anh bất chợt ôm lấy cô bước vào phòng.

Ở trong phòng, thân hình nam giới trần trụi trắng kiêu phủ lên trên thân thể thanh thuần mềm mại, quần áo của hai người rải rác trước chiếc giường đôi rộng rãi, so với quần áo của người con gái, quần áo của người đàn ông rơi cách giường xa hơn, nhìn ra được anh nôn nóng đến mức nào, khẩn thiết ra sao.

Khương Trạch Luân tựa như có ý định muốn tự mình đóng dấu lên mỗi một nơi trên thân thể cô, hôn lên mỗi một tác trên da thịt thơm ngọt mềm mại của cô, ẩm áp bá đạo, hôn đến độ Phòng Nghiên Nghiên tâm hoảng ý loạn, tim đập nhanh hơn, trong cơ thể không ngừng dâng lên từng đợt xúc cảm nóng rực xa lạ.

“Trạch Luân.....Em.....”

Phát hiện thân thể bên dưới run lên nhẹ nhẹ, Khương Trạch Luân lập tức tạm dừng động tác “đóng dấu” trên thân người cô, bàn tay to lớn vuốt ve đôi gò má xinh đẹp của cô, nhận ra cô đang rất khẩn trương, sau đó anh mới phát hiện chính mình đã quá mức nóng vội.

“Em rất khẩn trương?”

Phòng Nghiên Nghiên không trả lời, nhưng hai gò má lại nóng lên. Mặc dù cô có kiến thức thường thức về phương diện này, nhưng thực tế bắt đầu thực hành, lại khiến cho cô cảm thấy không biết làm sao, khá khẩn trương, càng sợ mình biểu hiện không tốt.....

Môi anh hôn lên đôi môi đỏ hồng kia, ánh mắt thâm tình chân thành nhìn cô, “Không cần xấu hổ, bởi vì anh cũng rất khẩn trương giống như em, đừng quên đây cũng là đêm đầu tiên của anh.”

“Phụt!” Cô nhin không được mà bật cười khúc khích, cô thật sự đã cười một trận.

“Em cười lên thật đẹp.” Khiến cho anh ngẩng nhìn cũng choáng váng.

Cô hiểu, đây là biểu hiện anh ôn nhu yêu thương cô. “Cám ơn anh.” Trải qua tràng cười vừa nãy, làm dịu đi không ít sự khẩn trương trong lòng cô.

“Tin tưởng anh, anh sẽ không để em bị thương tổn, anh chỉ muốn yêu em.”

“Em cũng yêu anh.” Cô ôm lấy cổ anh, không hề sợ hãi, bởi vì cô biết anh sẽ không thương tổn cô.

Khương Trạch Luân dùng một nụ hôn nồng nhiệt đáp trả lại tình yêu của cô, hai chiếc lưỡi kịch liệt triển miên quấn quít hôn nhau.

Anh không hấp tấp, ôn nhu hơn một chút; cô không hề khẩn trương, phối hợp hơn một chút, bởi vậy, đêm đầu tiên cùng nhau của họ vừa tốt đẹp lại vừa ngọt ngào.

Trong khoảnh khắc hai người hoà lại làm một, họ cảm nhận được sự tồn tại nóng rực thiết thực của đối phương trong cơ thể của nhau, nhin không được xúc động kêu lên, tình yêu dành cho nhau cũng càng thêm sâu đậm.

Trong phòng, tiết tấu cảm xúc vừa mạnh mẽ lại vừa cuồng dã, thần tốc lại tràn trề năng lượng, đưa nhau lên đến đỉnh vui sướng....

Phòng Nghiên Nghiên nhẹ nhàng bước xuống giường, bước vào phòng tắm rất nhanh rửa mặt chải đầu một lượt, lén lút ra khỏi phòng, đóng cửa lại trước, không quên nhìn trộm người đàn ông đang còn say giấc.

Cô đi vào nhà bếp, vì người đàn ông yêu dấu của mình chuẩn bị cơm trưa.

Tuy rằng cô rất ít xuống bếp, nhưng chuẩn bị một bữa cơm đơn giản đối với cô mà nói cũng không khó khăn, hôm nay là ngày thứ ba, tối nay cô phải đáp chuyến bay quay về trường.

Cô rửa sạch nguyên liệu, bỗng nhiên nhớ tới vì sao anh muốn mua nhiều thức ăn như vậy, bởi vì ba ngày vừa qua này, bọn họ chỉ ở trong nhà, nhưng thức ăn hoàn toàn không thiếu.

Thì ra anh sớm đã có kế hoạch.

Trong lúc cô đang rửa sạch nguyên liệu, Khương Trạch Luân đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau, khiến cho cô hoảng sợ.

“Em đang làm gì đó?”

“Em muốn làm cơm trưa. Anh không phải vẫn đang còn ngủ trên giường sao?”

Thân thể anh dán sát vào cô, dường như không có ý định muốn buông ra. “Em muốn làm món gì đây?”

Trải qua mấy ngày nay, hai người hoan ái hết lần này đến lần khác, cơ thể vốn dĩ ngây ngô đã thành thực không ít, cũng rất mặn cảm, đối với sự đụng chạm không cố ý của anh, vẫn luôn khiến cho cô run rẩy một hồi.

“Trạch Luân, anh ra ngồi trước một chút, em làm xong rất nhanh.”

“Nhưng anh muốn ở trong này nhìn em nấu cơm.”

“Nhưng anh ôm em như vậy, em không làm được chuyện gì hết.”

“Vậy thì làm chuyện của chúng ta đi.” Bàn tay to lớn của anh luồn vào trong áo T-shirt của cô, cúp lấy nơi đầy đà của cô, nhẹ nhàng xoa nắn lên, phả hơi nóng vào bên tai cô, nói: “Dáng vẻ mặc tạp dề của em rất mê người.”

“Trạch Luân, anh dừng.....Uhm!” Sự đụng chạm của anh khiến cho cô nhin không được rên khẽ.

Anh vén váy cô lên, bàn tay to nóng bỏng chạm vào phần nữ tính mềm mại giữa hai chân cô, cảm nhận được sự hưởng ứng ướt át của cô, dục vọng hùng hực của anh cũng cương cứng lên, cấp bách khao khát muốn tiến vào trong cơ thể cô.

Sự trêu đùa của anh lại khiến thân thể cô run lên một hồi. “Trạch Luân, không được.....Đây là nhà bếp.” Thực xấu hổ mà! Ngoại trừ phòng khách, phòng ngủ và phòng tắm, anh không phải cũng muốn làm ở trong này chứ?

Anh không phải muốn làm, mà là làm thật sự.

Khương Trạch Luân đỡ lấy thắt lưng của cô, đem dục vọng hùng hực từng chút từng chút một thúc mạnh vào trong cơ thể thít chặt mềm mại của cô.

“A!” Cảm giác nóng bỏng tròn vẹn, khiến cho Phòng Nghiên Nghiên yếu ớt rên lên thành tiếng.

Thân hình cao lớn tráng kiện nhiệt huyết sôi trào không ngừng tăng nhanh tốc độ, dưới sự kích thích của sắc dục, thân hình mềm mại phía trước say sưa đung đưa theo nhịp di chuyển của anh, phối hợp hoàn mỹ, khiến cho hai người hết lần này đến lần khác hưởng thụ khoái cảm cực hạn.....

4. Chương 4

Chương 4

Nhớ tới những kỷ niệm ngọt ngào trước kia, Phòng Nghiên Nghiên không khỏi nở nụ cười.

“Bà xã, em vẫn chưa tắm xong sao?” Khương Trạch Luân mở cửa tiến vào phòng tắm, thì thấy bà xã thân yêu vẫn đang nằm trong bồn tắm lớn, không biết đang cười trộm điều gì một mình.

Sau khi xuống lầu, anh không hề ăn cơm trước, chỉ xem TV một chút, bởi vì anh phải cùng bà xã đại nhân xinh đẹp cùng nhau ăn bữa tối, nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy cô xuống lầu, bởi vậy anh mới lên lầu thúc giục, kết quả chỉ thấy lão bà vẫn đang ngâm mình trong nước, đang ngây ngô cười một mình.

Nghe thấy tiếng của ông xã, cô từ hồi tưởng thức tỉnh lại, cũng mở mắt ra.

“Em nhất định là đang suy nghĩ chuyện về anh, cho nên mới cười đến ngọt ngào như vậy, đúng không?” Anh bước lên phía trước, ánh mắt lướt qua trên thân thể trần trụi mềm mại của cô.

Cô đưa tay che ngực lại. “Anh nhanh đi ra ngoài một chút, em phải đứng lên.”

Anh cầm lấy khăn tắm lớn. “Em đứng lên đi, anh tới giúp em lau khô người.”

“Không cần, em tự mình làm được.” Vừa nãy anh cũng là nói muốn giúp cô cởi quần áo, kết quả.....

Anh đương nhiên biết bà xã suy nghĩ gì, lại vì sao không chịu để cho anh hỗ trợ. “Em yên tâm.” Anh nhắc cô ra khỏi bồn tắm lớn, “Anh biết em mệt chết đi được rồi, bụng cũng đói rồi, nên anh chỉ là đơn thuần giúp em lau khô thân thể mà thôi.” Anh bắt tay vào giúp cô lau khô những vệt nước trên cơ thể.

Phòng Nghiên Nghiên đứng yên, để cho ông xã thân yêu phục vụ cho cô.

“Muốn anh giúp em mặc quần áo không?”

“Việc đó em tự mình làm là được rồi.” Cô đỏ mặt, nhanh chóng cầm lấy quần lót mặc vào người.

Khương Trạch Luân ở bên cạnh nhìn bà xã mặc quần áo, vừa nãy anh chỉ là nhất thời không khống chế được, nhưng hiện tại đã có thể khống chế, bởi vì anh yêu thương bà xã, không muốn nhìn thấy đáng vẻ mặt mỗi của cô.

Sau khi thấy cô mặc quần áo xong, anh kéo tay cô, “Đi thôi, chúng ta đi xuống lầu ăn cơm.”

“Anh vẫn chưa ăn?”

“Ăn một mình rất chán, anh muốn em ăn cùng với anh.”

Anh là đang làm nũng với cô sao?

Khóe môi Phòng Nghiên Nghiên không khỏi nhoen lên thành một nụ cười ngọt ngào yếu ớt, nhớ tới trước kia anh từng nói, cô không làm nũng cũng không có vấn đề gì, anh sẽ làm nũng với cô.

“Đúng rồi, em còn nhớ Tiểu Trăn không?”

“Tổng Thái Trăn?” Ông xã sao lại nhắc tới cô ấy?

“Đúng rồi.” Anh gật đầu. “Chiều nay mẹ gọi từ Mỹ về cho anh, nói tuần sau Tiểu Trăn sẽ đến Đài Loan ở một thời gian, mẹ muốn chúng ta tiếp đãi cô ấy chu đáo.”

Tiếp đãi chu đáo? “Cô ấy muốn ở lại nhà của chúng ta?”

“Uh, bởi vì dì Vương và mấy người họ rất sớm đã di dân sang Mỹ, không có nhà bên Đài Loan này, Tiểu Trăn lại không thân thiết với họ hàng, bởi vậy mẹ anh mời cô ấy đến ở nhà của chúng ta, như vậy cũng tốt, trước kia lúc anh đi Mỹ, đã được dì Vương chiếu cố không ít, lần này anh sẽ chiêu đãi chu đáo em gái lặn lội đường xa đến.”

“Em gái?”

“Đúng vậy, anh từ nhỏ đã nhìn thấy con bé lớn lên, em biết không? Đáng vẻ của con bé lúc còn nhỏ rất đáng yêu, anh chỉ có hai chị gái, không có em gái, cho nên lập tức xem con bé như em gái của mình mà yêu thương, lần này con bé đến Đài Loan, người làm anh này nhất định phải nhiệt tình tiếp đãi nó.”

Nhìn thấy ông xã cười đến vui vẻ như vậy, có thể thấy được anh yêu thích “em gái” trong lời anh nói biết bao nhiêu.

Từ sau khi gặp Tổng Thái Trăn ở trung tâm thương mại ở San Francisco mấy năm trước, cô cũng chưa từng gặp lại cô ấy, khi kết hôn với Trạch Luân, cô ấy cũng không quay về Đài Loan tham dự, chỉ có cha mẹ của cô ấy đến Đài Loan chúc mừng, cô cũng biết ông xã nếu đi Mỹ công tác, sẽ thuận đường đến thăm hỏi dì Vương.

“Mẹ còn đặc biệt nhắc nhở anh, nói Tiểu Trăn hiện tại không có bạn trai, quá, là muốn anh thay con bé tìm bạn trai sao? Thế thì giao trách nhiệm cho anh, anh giúp con bé tìm một bạn trai Đài Loan.”

Ông xã bên cạnh đang nói chuyện rất bình thường, nhưng trong lòng Phòng Nghiên Nghiên đã có một tia bất an.

Cô không rõ vì sao mình lại cảm thấy bất an, có lẽ bởi vì lúc này cô đã quá mệt mỏi.

Tóm lại, nếu là em gái của ông xã, vậy đương nhiên cũng là em gái của cô, cô hẳn là phải hoan nghênh người ta quay về Đài Loan chơi, chứ không nên suy nghĩ nhiều.

Lắc lắc đầu, cô vươn tay nắm lấy tay chồng. “Đi thôi, chúng ta đi xuống lầu ăn cơm.”

“Chị họ, cơm hộp của chị.”

Vừa đến giữa trưa, Lam Tử đã đem cơm hộp vừa mới mua về cắm vào văn phòng tổng giám đốc.

“Uh, cảm ơn, đặt ở bên cạnh trước đi.”

“Dạ.” Cô đem cơm hộp đặt lên bàn làm việc.

Lúc này Phòng Nghiên nhớ tới một chuyện quan trọng. “Đúng rồi, Lam Tử, sáng mai chị không đến văn phòng, có thể buổi chiều mới có thể đến công ty.”

“Có phải có chuyện gì hay không?” Từ trước đến nay chị họ rất có trách nhiệm với công việc, rất ít xin nghỉ phép.

“Con gái người bạn học của mẹ chồng chị muốn đến Đài Loan chơi một thời gian, trước đây lúc Trạch Luân đi du học ở Mỹ đã được nhà bọn họ chiều cố rất nhiều, cho nên sáng mai chị cùng Trạch Luân phải cùng đi đón, cô ấy tạm thời sẽ ở lại nhà chị một thời gian.”

“A!” Lam Tử hét lên thành tiếng.

Cô không hiểu em họ vì sao mà lại kêu lên? “Lam Tử, em làm sao vậy?”

“Em.....Việc đó.....” Lam Tử ấp a ấp úng, không biết nên nói như thế nào.

Nghe thấy có người con gái từ Mỹ muốn đến ở lại nhà của chị họ, cô không khỏi liền nghĩ đến dự đoán horoscope tuần trước, nói bạn nữ cung Sư Tử tháng này sẽ có kẻ thứ ba xuất hiện trong chuyện tình cảm, kết quả nhà của chị họ liền thật sự xuất hiện một người con gái, sẽ không chuẩn như vậy đó chứ?

Đi đời nhà ma rồi, nếu khi đó cô đừng gạ mẹ như vậy, nói phải giúp chị họ xem vận hạn tháng này, hiện tại cũng không cần phải tê hết cả da đầu ở trong này, lo lắng đến muốn chết.

Phòng Nghiên Nghiên buồn bực nhìn vẻ mặt hoảng sợ của em họ. Con bé rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Chị họ, xin hỏi người con gái kia, cô ấy.....”

“Cô ấy gọi là Tống Thái Trăn.”

“Em không phải muốn hỏi tên của cô ấy, em là muốn hỏi cô ấy muốn ở lại nhà hai người bao lâu?” Cô hy vọng thời gian càng ngắn càng tốt, cô cũng không muốn cả tháng đều lo lắng đề phòng.

“Chị không biết, chỉ nói muốn ở lại một thời gian, nhưng chưa nói muốn ở bao lâu.” Phòng Nghiên Nghiên hoang mang hỏi: “Lam Tử, em rốt cuộc làm sao vậy? Từ lúc này liền thấy đáng sợ của em giống như đang rất sợ hãi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Đó là bởi vì.....”

Thấy con bé khẩn trương thành như vậy. “Em không phải là gặp phải chuyện gì phiền lòng đó chứ?”

“Người có chuyện phiền lòng không phải em, mà là chị đó, chị họ!”

“Chị?” Cô không hiểu.

Lam Tử rốt cuộc không thể thờ ơ mặc kệ. “Chị họ, chị có còn nhớ nguyệt san horoscope tuần trước không? Trong đó không phải dự đoán bạn nữ cung Sư Tử tháng này trong chuyện tình cảm sẽ xuất hiện kẻ thứ ba sao? Kết quả nhà hai người liền thật sự xuất hiện một cô Tống Thái Trăn.”

Thì ra con bé là vì chuyện đó mà lo lắng. “Lam Tử, đó chỉ là một sự trùng hợp, em đừng nghĩ ngợi nhiều quá, nói thật, em không đề cập tới thì chị cũng đã sớm quên mất.” Cô thật sự đã quên mất, bởi vì cô căn bản là không tin cái loại dự đoán đó.

“Nhưng mà ——”

“Đừng nhưng nhị nữa, chị nói với em, rất sớm trước đây, Trạch Luân đã quen biết cô ấy, anh ấy nói anh ấy không có em gái, bởi vậy vẫn luôn xem cô ấy là em gái mà đối đãi.” Hiện tại, cô cũng sẽ xem Tống Thái Trần như em gái.

“Thật là như vậy? Anh hẳn thật sự chỉ xem cô ấy như em gái sao?” Lam Tử vẫn rất không yên lòng hỏi một lần nữa, bởi vì cô vẫn canh cánh trong lòng về dự đoán kia.

“Thật sự!” Bởi vì cô rất rõ ông xã yêu mình nhiều bao nhiêu.

“Vậy là tốt rồi.” Lam Tử thở phào nhẹ nhõm một chút. “Chị không biết đâu, lúc em nghe có người con gái muốn đến ở nhà hai người vừa này, trong lòng có bao nhiêu khẩn trương.” Tới tận bây giờ tim vẫn còn đập rất nhanh.

“Là chính em bảo chị đừng lưu tâm, nói không có khả năng trong tháng này, tất cả phụ nữ cung Sư Tử toàn Đài Loan đều sẽ có nguy cơ trong chuyện tình cảm, kết quả chị không thêm để ý, em lại vẫn lo lắng.”

“Đúng rồi, chị họ, em cuối cùng hỏi lại chị một vấn đề, sau này em sẽ không nhắc lại chuyện này nữa.”

“Em hỏi đi.”

“Số lần ân ái với anh hẳn gần đây, cũng như mọi khi chứ?”

Phòng Nghiên Nghiên có chút sững sốt, bởi vì cô không nghĩ tới em họ tự nhiên lại hỏi về vấn đề riêng tư này.

“Chị họ, chị không cần cảm thấy rất kỳ quái, đây là có căn cứ đó! Lúc trước em có một người bạn chia tay với bạn trai của cô ấy, bọn họ sống chung một năm, cô ấy nói cô ấy đã sớm đoán được bạn trai sẽ chia tay với mình, bởi vì bạn trai cô ấy có một thời gian căn bản hoàn toàn không có dự vọng với cô ấy, khi đó cô ấy liền đoán được anh ta có người con gái khác, kết quả bạn trai cô ấy thật sự qua lại với bạn gái khác, cho nên về sau bọn họ liền “cắt đứt”.”

Thì ra là thế! Chả trách Lam Tử lại hỏi cô về vấn đề này. Kỳ thật hai người sống cùng nhau, quan hệ tình dục cũng không phải là điều quan trọng nhất, không hẳn là khi nhiệt tình giảm bớt, liền không thể cùng nhau nắm tay bước tiếp.

Hơn nữa sống cùng nhau, ngoài tình yêu ra, sự tín nhiệm và hiểu biết lẫn nhau cũng rất quan trọng, tựa như cô hiểu rõ cá tính của Trạch Luân, mà anh cũng thấu hiểu cô, chính vì vậy họ mới có thể bên nhau nhiều năm như vậy, mỗi ngày đều hạnh phúc như thế.

“Chị họ?”

Phòng Nghiên Nghiên cười cười với cô. “Em yên tâm, bọn chị tốt lắm, không có vấn đề gì hết.”

“Anh Trạch Luân!”

Đến chỗ cửa nhập cảnh ở sân bay, Tống Thái Trần vừa nhìn thấy Khương Trạch Luân, lập tức vui mừng kéo hành lý đi về phía anh, giống như mọi khi, vui mừng ôm lấy người cô ta thích nhất.

Anh không để tâm, bởi vì bọn họ mỗi lần gặp mặt đều ôm nhau như vậy, tựa như người một nhà. “Con bé này, đã lớn như vậy rồi, vẫn thích hơi một tí liền ôm người ta.”

“Uhm, bởi vì em thích anh Trạch Luân nhất.” Cô ta vẫn ôm chặt không buông.

“Cho dù em có thích ôm người ta thế nào đi nữa, bao giờ cũng phải chào hỏi chị dâu một tiếng trước chứ!” Anh không quên ghì lấy bà xã bên cạnh. “Cô ấy là bà xã Phòng Nghiên Nghiên của anh, em hẳn là vẫn còn ấn tượng, trước đây hai người đã gặp qua một lần ở San Francisco.”

“Vâng, em vẫn còn nhớ.” Tống Thái Trần mỉm cười vẫy chào với cô. “Nghiên Nghiên, chị có khỏe không? Đã lâu không gặp, rất tiếc lúc hai người kết hôn, em không có trở về tham gia, vì khi đó đúng lúc nhà trường có cuộc thi.”

Nhìn thấy Tống Thái Trăn thân thiết chào hỏi với mình, Phòng Nghiên Nghiên có chút giật mình. Còn nhớ trước kia cô ấy dường như không thích mình chút nào....Bất quá đó đã là chuyện nhiều năm trước, có lẽ hiện tại cô đã là vợ của Trạch Luân, bởi vậy cô ấy mới đối đãi với cô hiền lành hơn rất nhiều không biết chừng, bởi vì trước kia không quen thôi!

Cô mỉm cười đáp lại. “Không sao đâu, hoan nghênh em đến Đài Loan chơi, Thái Trăn.” Nếu có thể, cô hy vọng có thể trở thành bạn tốt với cô ấy, bởi vì cô ấy là em gái thương yêu nhất của ông xã.

“Vâng.” Sau khi Tống Thái Trăn cất tiếng đáp lại, lập tức lại chuyển hướng qua Khương Trạch Luân. “Anh Trạch Luân, em vừa tưởng tượng đến chuyện được tới Đài Loan tìm anh, mấy ngày nay đều hưng phấn đến không ngủ được đó!”

“Phải không đó? Vậy em hãy ở lại lâu một chút đi, có thời gian anh sẽ dẫn em đi chơi khắp nơi.”

“Thật vậy sao? Quá tuyệt vời.” Nghe thấy anh Trạch Luân muốn dắt cô đi chơi khắp nơi, cô vui vẻ không thôi.

Sau khi lại hàn huyên một chút, ba người mới tiến về phía bãi đỗ xe trước đại sảnh khu vực xuất nhập cảnh.

Lúc nhìn chồng mang hành lý của Tống Thái Trăn đặt ở sau cốp xe, Phòng Nghiên Nghiên nói, “Trạch Luân, lát nữa em và Thái Trăn cùng ngồi ở ghế sau, vậy sẽ để anh làm tài xế cho bọn em.”

Đối với đề nghị của bà xã, anh không khỏi bất ngờ, bởi vì anh vốn định muốn bà xã ngồi cùng anh ở phía trước, nhưng anh biết cô vì sao lại làm như vậy, bởi vì Tiểu Trăn từ nước Mỹ xa xôi mà đến, bà xã không muốn để cho cô ấy ngồi ghế sau cô đơn một mình, đây là đạo đãi khách cơ bản.

“Được, theo ý em.” Anh sững nịch trả lời. Bà xã xinh đẹp của anh thật sự là ôn nhu chu đáo mà! Anh nhịn không được hôn lên má bà xã. “Em và Tiểu Trăn hai người hãy cùng ngồi ở ghế sau, hôm nay cứ để anh đảm đương vai trò tài xế cho hai vị mỹ nữ.”

Chồng đột nhiên hôn, khiến cho cô có chút ngượng ngùng đưa mắt nhìn Tống Thái Trăn, nhưng người được nói tới một chút cũng không để ý, khá thoải mái.

“Anh Trạch Luân, hai người xem ra rất tình cảm nha!” Về mặt cô ta đầy hâm mộ.

“Không phải xem ra, mà là thật sự rất tình cảm.” Anh yêu thương bà xã thân yêu của mình biết bao nhiêu. “Được rồi, mau lên xe đi!”

Nhưng Tống Thái Trăn cũng không có ngồi vào ghế sau. “Xin lỗi, Nghiên Nghiên, em có thể ngồi ghế trước được chứ? Bởi vì em rất lâu không có quay về Đài Loan, đối với Đài Loan hầu như không có ấn tượng gì, em hy vọng lát nữa anh Trạch Luân có thể giới thiệu làm quen lại một chút, chị sẽ không phản đối chứ?”

Lúc này Khương Trạch Luân đang mở cửa xe. “Không sao, Nghiên Nghiên cũng có thể giúp em giới thiệu.”

“Nhưng anh Trạch Luân, người ta lâu như vậy không có gặp anh, muốn tâm sự nhiều hơn với anh thôi mà!” Tống Thái Trăn nũng nịu nói. “Nghiên Nghiên, em có thể ngồi ở phía trước không?”

“Không sao đâu, em cứ ngồi ghế trước đi!” Phòng Nghiên Nghiên đáp ứng.

“Vợ của anh cũng đã đồng ý, em phải ngồi phía trước.” Tống Thái Trăn không đợi anh trả lời, tự động mở cửa xe ngồi vào bên cạnh ghế tài xế.

“Bà xã, xin lỗi, con bé này có chút tùy hứng, đừng so đo với nó.” Tuy rằng anh không muốn để cho bà xã thân yêu ngồi phía sau một mình, nhưng tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.

“Uhm.”

Dọc theo đường đi, Tống Thái Trăn càng không ngừng cùng anh nói chuyện phiếm, nhưng không phải tán gẫu những chuyện có liên quan đến Đài Loan, mà là nói về chuyện ở San Francisco trước đây, nói về đề tài đó khiến cho Phòng Nghiên Nghiên ở ghế sau hoàn toàn không thể xen vào câu nào, không thể tham gia vào cuộc trò chuyện của bọn họ.

Tuy rằng thỉnh thoảng chồng cũng sẽ quay đầu lại giải thích với cô về nội dung hoặc chuyện vừa nói, nhưng cô cũng chỉ có thể cười mà thôi, bởi vì cô không biết rõ lắm những chuyện xảy ra ở San Francisco của bọn họ.

Dương như có chút hơi giống bị cổ ý gạt ra ngoài, trong lòng cô có cảm giác như vậy.

Nhưng nhìn ông xã vui vẻ cùng Tống Thái Trần tán gẫu chuyện cũ, cô lại cảm thấy có thể có được những hồi ức tốt đẹp là một chuyện rất hạnh phúc, giống như cô thỉnh thoảng nhớ tới vô số những kỷ niệm cùng chung sống với ông xã, cũng rất vui vẻ.

Vì vậy cô dần xuống cảm giác không thoải mái trong lòng, chuyên tâm lắng nghe bọn họ trò chuyện, dù sao trước khi kết hôn, hai người họ vẫn luôn xa cách nhau, khoảng thời gian thật sự ở cùng nhau cũng không nhiều, cô muốn biết nhiều hơn một chút về chuyện trước đây của anh.

Bởi vì công ty xảy ra chút vấn đề, khiến cho Phòng Nghiên Nghiên bận rộn ghê gớm, bởi vậy tuần này cô cũng vẫn phải làm thêm giờ, mỗi buổi tối đều là hơn mười giờ mới về đến nhà.

Vừa bước vào phòng khách, liền nhìn thấy ông xã cùng Tống Thái Trần cùng nhau ngồi trên sofa xem TV, hai người cười đến rất vui vẻ, cô không khỏi nhủ thầm.

“Thiếu phu nhân, cô đã trở về, cần A Khanh giúp cô làm chút thức ăn không?” Trình quản gia cực kỳ tận tụy với chức vụ hỏi.

“Không cần đâu, cháu đã ăn rồi, cảm ơn.” Biết cô phải tăng ca, Lam Tử có giúp cô mua cơm tối.

“Bà xã, vất vả rồi!” Khương Trạch Luân đứng dậy nghênh tiếp vợ về nhà, tiện thể ôm ấp một chút.

“Hi, Nghiên Nghiên, chị đã về.” Tống Thái Trần tươi cười cất tiếng chào với cô.

Phòng Nghiên Nghiên nhìn cô ta, không nói gì.

“Nghiên Nghiên, dáng vẻ của em có vẻ rất mệt mỏi, không có vấn đề gì chứ?” Anh biết công ty của bà xã gần đây xảy ra chút tình huống, tuy rằng muốn hỗ trợ, nhưng cô lại nói khi nào tình hình đặc biệt cần thiết sẽ nói với anh.

Đưa mắt nhìn Tống Thái Trần, cô thản nhiên trả lời, “Em không sao, chỉ hơi mệt một chút, em lên lầu trước.” Cô xách cặp da đựng giấy tờ đi lên lầu.

“Anh Trạch Luân, em cảm thấy Nghiên Nghiên hình như rất không thích em?”

“Sao có thể vậy được, em suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Nhưng em vừa mới cất tiếng chào với chị ấy, chị ấy cũng không để ý tới em, còn đối với em rất lạnh lùng nữa.”

“Cô ấy chỉ là có hơi mệt, không phải không để ý tới em.”

“Có đúng vậy không? Anh Trạch Luân, chị Nghiên Nghiên mỗi ngày đều muộn như vậy mới về nhà, vậy anh ở nhà một mình không phải rất nhàm chán sao, đều không có ai có thể ở cạnh anh?”

“Cô ấy có công việc, đây cũng là chuyện không có biện pháp nào khác.” Trước khi kết hôn, họ cũng đã thống nhất, đôi bên không can thiệp vào công tác của đối phương, nhưng lại phải thông cảm với nhau về việc công tác vất vả đi sớm về muộn.

Kỳ thật Nghiên Nghiên không thường làm thêm giờ, cho dù cô thỉnh thoảng làm thêm giờ về muộn, mà anh về nhà trước, anh cũng sẽ tự mình tìm việc làm, sau đó chờ bà xã yêu dấu về nhà, tuyệt đối sẽ không cảm thấy nhàm chán.

“Không sao, sau này cứ để em ở bên cạnh anh, mỗi ngày em sẽ chờ anh Trạch Luân tan ca, làm một người vợ chính là phải làm như vậy!”

Những lời nói của Tống Thái Trần khiến cho cô dừng lại bước chân lên lầu, nhưng cô rất nhanh khôi phục, tiếp tục bước đi.

“Chờ sau này em có bạn trai, sẽ không lại nói như vậy nữa.”

“Sẽ không đâu, người em thích nhất chính là anh Trạch Luân.”

“Thật là, con bé này, nhanh xem TV đi.”

Phòng Nghiên Nghiên nhú mày, sau đó bước nhanh lên lầu, đi về phòng.

Sau khi tắm rửa xong, cô cũng không định xuống lầu, chỉ ngồi trên giường cầm tài liệu công ty xem.

Tuy rằng ánh mắt chăm chú nhìn vào tài liệu, nhưng suy nghĩ của cô có chút hỗn loạn, không thể chuyên tâm, bởi vì trong đầu vẫn nghĩ về chuyện đêm qua.

Lại một lần nữa bắt gặp Tống Thái Trăn, lúc nhìn thấy thái độ hòa nhã của cô ta, còn tưởng rằng mình có thể cùng cô ta trở thành bạn tốt, cho dù cô luôn cảm thấy sự thân thiết của cô ta đối với mình có chút quái dị, luôn khiến cho người ta có cảm giác không chân thật, có chút ý giả tạo, nhưng cô vẫn nói với bản thân mình đừng suy nghĩ quá nhiều.

Kết quả, không phải cô suy nghĩ quá nhiều, mà là Tống Thái Trăn thật sự ghét cô.

Tối hôm qua cô cũng trở về vào khoảng thời gian không khác mấy so với hiện tại, sau khi lên lầu, gặp mặt ở hành lang, cô cười cười chào hỏi, nhưng Tống Thái Trăn lại lạnh lùng mà đáp trả, khiến cho cô không hiểu ra sao.

“Tôi cảm thấy chị căn bản không có tư cách làm vợ anh Trạch Luân.”

Lời nói này khiến cho cô rất kinh ngạc, dáng vẻ của cô ta trước mặt ông xã luôn luôn là một cô em gái đơn thuần, Tống Thái Trăn ngoài mặt cũng thân thiết cùng cô trò chuyện, cư nhiên lại sẽ nói ra loại lời nói này, ngay từ đầu cô còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Cô đã không có tư cách ở cùng một chỗ với anh Trạch Luân, vậy hãy để tôi theo bên cạnh anh Trạch Luân, từ rất sớm trước đây tôi đã luôn yêu anh ấy, tôi hy vọng có thể luôn luôn ở bên cạnh anh ấy.”

Đối với việc Tống Thái Trăn đột nhiên thổ lộ tình yêu với ông xã của cô, còn nói muốn thay thế cô theo Trạch Luân, những lời linh tinh muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh, khiến cô rất kinh ngạc, cho tới bây giờ, trong lòng cô vẫn cảm thấy khá chần chừ, không biết có nên đem chuyện này nói cho Trạch Luân biết hay không.....

Cô không phải đang lo lắng Trạch Luân sẽ thay lòng đổi dạ, mà là vẻ mặt ngay lúc đó của Tống Thái Trăn vừa nghiêm túc lại vừa thật sự dọa người, hơn nữa lại u ám, dường như là đang nói cho cô biết, muốn thay thế cô trở thành vợ của Trạch Luân.

Cũng chính là bởi vì một phen trò chuyện tối hôm qua khiến cho cô quá mức kinh ngạc, bởi vậy vừa nãy ở dưới lầu đối diện với khuôn mặt tươi cười của cô ta, cô hoàn toàn cười không nổi, thậm chí không biết mình nên dùng dạng vẻ mặt gì để đối mặt.

Trong lúc cô đang suy nghĩ xem có muốn đem chuyện này nói ra hay không, Khương Trạch Luân vừa vặn bước vào phòng.

Nhìn thấy bà xã đang ngồi trên giường, anh cũng ngồi lên, sau đó hôn lên má cô.

“Bà xã, nếu có thể, anh hy vọng em có thể cùng Tiểu Trăn vui vẻ sống chung với nhau.”

“Cái gì?!” Anh cư nhiên lại muốn có cùng Tống Thái Trăn vui vẻ sống chung với nhau?

Hiện tại là cô ta chán ghét mình, không phải cô không cùng cô ta vui vẻ sống chung với nhau, cô không hiểu ông xã vì sao lại đứng về phía người khác, chẳng lẽ anh không biết trong miệng của “Em gái ngoan”, là một người con gái có lòng dạ đáng sợ sao?

“Không phải em không cùng cô ấy vui vẻ sống cùng nhau, mà là Thái Trăn chán ghét em.” Phòng Nghiên Nghiên quyết định nói cho anh chuyện tối hôm qua. “Anh có biết tối hôm qua cô ấy nói với em cái gì không? Cô ấy nói em không có tư cách làm vợ anh, cô ấy yêu anh, cô ấy muốn thay thế em theo bên cạnh anh.”

“Tiểu trần nó nhất định là đang đùa với em, bởi vì vừa nãy con bé cũng nói với anh như vậy, nói muốn theo anh mỗi ngày, đó chẳng qua là lời nói đùa của con bé thôi, em đừng nên tưởng là thật cũng không cần lưu tâm.”

“Nhưng về mặt của cô ấy lúc đó rất nghiêm túc, tuyệt đối không giống đang nói đùa.”

“Anh quen biết Tiểu Trần rất lâu rồi, con bé từ trước đến nay có chút tùy hứng lại thích nói đùa, em đừng tưởng là thật.”

Đôi mắt sáng của Phòng Nghiên Nghiên mở to khó hiểu. Anh lựa chọn tin tưởng Tống Thái Trần? “Anh không tin lời nói của em?”

“Anh yêu em, đương nhiên tin tưởng lời em nói, nhưng anh cũng hiểu rõ cá tính của con bé Tiểu Trần kia, mới vừa rồi con bé cũng nói muốn mỗi ngày theo bên cạnh anh, nhưng anh biết đó chẳng qua là lời nói đùa của con bé.”

Cô không nghĩ tới ông xã lại lần nữa nói hộ cho Thái Trần. Vì sao? Sự thiên vị của anh khiến cho cô cảm thấy rất ủy khuất, cũng rất thất vọng, anh rốt cuộc lại lựa chọn tin tưởng Tống Thái Trần, mà hoài nghi cô không có đối xử tử tế với khách, cùng cô ta vui vẻ sống chung.

“Bà xã, anh hy vọng em có thể xem Tiểu Trần như em gái, được không?”

Lời của anh khiến Phòng Nghiên Nghiên bừng lên tức giận, cô đem tài liệu đặt trên đầu giường, không muốn tiếp tục thảo luận nữa.

“Em mệt rồi, muốn đi ngủ.” Cô quay lưng về phía ông xã nằm xuống, cũng tự kéo chăn ình.

Khương Trạch Luân cũng nằm xuống, nhẹ nhàng ôm lấy bà xã.

Anh nhận ra bà xã đại nhân đang tức giận, nhưng anh thật sự hy vọng Nghiên Nghiên có thể cùng Tiểu Trần sống chung vui vẻ.

Hiện tại, mẹ anh đang ở nhà chị gái tại San Francisco, anh biết mẹ rất thích tiểu Trần, nếu Nghiên Nghiên có thể cùng con bé trở thành bạn tốt, như vậy có lẽ sau khi con bé quay về San Francisco, sẽ ở trước mặt mẹ thay bà xã nói mấy lời tốt đẹp, như vậy có lẽ có thể cải thiện cục diện bế tắc giữa mẹ và vợ.

Đây cũng chính là nguyên nhân lúc mẹ anh nói Tiểu Trần muốn đến Đài Loan ở một thời gian, anh lập tức đáp ứng, hy vọng có một ngày bà xã có thể hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng của anh.

5. Chương 5

Chương 5

“Thiếu gia, cậu không ra vườn xem sao không được đâu, thiếu phu nhân cùng Tống tiểu thư hình như xảy ra tranh chấp.”

Mặc dù Khương Trạch Luân hy vọng bà xã thân yêu có thể cùng Tống Thái Trần vui vẻ sống chung, nhưng chỉ mới nói hai ngày, sáng nay Trình quản gia liền nói với anh, giữa hai người đã xảy ra chuyện.

Hiếm có được ngày nghỉ, vốn dĩ anh còn muốn đề nghị ba người ra ngoài chơi, sao lại cãi nhau chứ?

Anh ra khỏi phòng, quyết định trước tiên đi xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vừa vào sân xem sao, chỉ thấy đứng ở chỗ vườn hoa nhỏ, bà xã đang mím môi nhìn một luống hoa hồng còn bé, mặt nhăn mày nhí.

“Xảy ra chuyện gì?”

Vừa thấy Khương Trạch Luân đi tới, Tống Thái Trần lập tức đi về phía anh, ôm lấy cánh tay anh, về mặt ủy khuất nói, “Anh Trạch Luân, em đã nói với anh Nghiên Nghiên chị ấy chán ghét em, anh xem kìa, chị ấy đang rất hung hăng mắng em.”

Bà xã của anh rất hung hăng mắng chửi người khác? Chuyện đó sao có thể! “Bà xã, sao lại thế này?”

“Thải Trần nhổ hết sạch loại hoa tường vi em thích, sau đó đổi lại thành loại hoa hồng cô ấy thích.” Mặc dù rất tức giận, nhưng ngữ khí Phòng Nghiên Nghiên nói chuyện vẫn không đến mức không khống chế được.

Luống hoa nhỏ này là cô xếp đặt sau khi cô vừa gả vào Khương gia, bởi vì cô cảm thấy khu vườn lớn như vậy, nếu có vài loại hoa hẳn là sẽ rất xinh xắn, bởi vậy mới chọn loại hoa tường vi, sau này chỉ cần ngày nghỉ có thời gian, cô đều sẽ tự tay mình xén tỉa sửa sang còn bình thường đều do A Khanh thay cô tưới nước.

Khương Trạch Luân kinh ngạc nhìn những khóm hoa tường vi xinh đẹp trước đây đều chẳng thấy đâu nữa, quả nhiên chỉ có hoa hồng.

“Anh Trạch Luân, sự việc không như Nghiên Nghiên nói.” Tống Thải Trần vội vàng giải thích, “Hai hôm trước, em thấy hoa tường vi ở đây có chút héo rũ, không đẹp nữa, cho nên liền bắt tay vào sửa sang nó lại một chút, em thấy đất vẫn còn trống, nên đi mua một ít hoa hồng mang về trồng. Anh Trạch Luân, em thật sự vô tội, em lại không biết hoa tường vi là loại Nghiên Nghiên thích, vừa nãy em giải thích với chị ấy, nhưng chị ấy vẫn rất tức giận.”

Phòng Nghiên Nghiên đối với cách nói vô tội lần này của cô ta, cảm thấy không có cách gì tin nổi.

Bởi vì vừa nãy cô ta chẳng những không hề giải thích với mình, còn trực tiếp thẳng thắn nói, “Tôi không thích hoa tường vi, hoa hồng so với nó còn đẹp hơn.” Vừa nghe đã biết cô ta là cố ý hủy diệt hoa tường vi, hơn nữa cô rất hoài nghi, cô ta thật sự không biết hoa tường vi là loại hoa cô thích sao?

“Hoa tường vi của chị không thể nào héo rũ được, cuối tuần trước vẫn còn rất đẹp.”

“Vậy ý chị là em đang nói dối?” Tống Thải Trần lập tức hốc mắt ửng đỏ.

“Có nói dối hay không, tự cô biết rất rõ.” Mới vài ngày trước nói yêu Trạch Luân với cô, hôm nay lại hủy diệt hoa tường vi cô thích, cô không biết rốt cuộc cô ta muốn như thế nào?

Mấy ngày nay cô đều cố gắng hết mức tránh mặt cô ta, cô đã nghĩ, mặc kệ dụng ý của cô ta là gì, dù sao cũng là em gái yêu mến của Trạch Luân, qua một thời gian sẽ quay về San Francisco, bởi vậy cô quyết định không đáng để ý tới, không muốn khiến cho ông xã khó xử.

Nhưng lần này cô ta thật sự hơi quá đáng, khiến cho cô thật sự rất tức giận.

“Anh Trạch Luân, anh xem! Em đã nói Nghiên Nghiên rất chán ghét em, đúng không? Không chấp nhận lời giải thích của em, lại còn chỉ trích em nói dối, em thật sự rất khổ sở mà.” Tống Thải Trần nghẹn ngào.

Khương Trạch Luân thật sự không hiểu vì sao hai cô không thể bình tâm tĩnh khí sống chung.

Tiểu Trần có lỗi, bởi vì con bé trước khi làm chuyện này nên hỏi qua Trình quản gia trước, nhưng con bé cũng đã xin lỗi, còn về phần Nghiên Nghiên, nếu có thể, anh thật sự hy vọng bà xã cùng Tiểu Trần có thể trở thành bạn tốt, chỉ ít quan hệ cũng không cần âm ỉ không thoải mái như vậy.

“Nghiên Nghiên, anh thấy Tiểu Trần con bé không phải cố ý đâu, hơn nữa con bé cũng đã xin lỗi rồi, em hãy tha thứ cho con bé đi! Con bé này làm việc gì cũng đều bộp chộp tùy tiện, em đừng để ý.” Khương Trạch Luân thử xoa dịu bầu không khí.

Nghe thấy ông xã lại một lần nữa nói đỡ cho Tống Thải Trần, lửa giận trong lòng Phòng Nghiên Nghiên càng bùng lên. Cô không hiểu vì sao anh lại năm lần bảy lượt bênh vực người khác? Sự bênh vực của anh đại biểu anh tin tưởng lời Tống Thải Trần chứ không hề tin vào bà xã là cô, điều này khiến cho trong lòng cô có chút đau đớn.

Anh rõ ràng là yêu cô, vì sao lại không tin tưởng cô?

Sau khi thở hắt ra mấy lượt trong thâm tâm, cô xoay người rời đi, bởi vì cô không muốn cùng cãi nhau với ông xã, cũng không muốn nhìn thấy mặt Tống Thải Trần giả dối kia lần nữa.

“Nghiên Nghiên!”

Tống Thải Trần giữ chặt lấy Khương Trạch Luân. “Anh Trạch Luân, Nghiên Nghiên chị ấy vì sao lại ghét em như vậy chứ?”

“Cô ấy không có ghét em.”

“Vậy chị ấy vì sao luôn không nhìn em với nét mặt vui vẻ? Em thật sự muốn cùng chị ấy trở thành bạn bè.”

Anh cũng cảm thấy bà xã là lạ, bởi vì ngay cả anh cũng có thể nhận thấy cô không thích Tiểu Trần.

Mặc dù bề ngoài cô đúng là có hơi nghiêm túc, nhưng anh hiểu rõ hơn bất kì ai hết bà xã ôn nhu động lòng người biết bao nhiêu, hơn nữa cũng chưa bao giờ nghe nói qua cô chán ghét ai, quả thực không khác với một thiên sứ, đơn thuần ngây thơ.

Vậy vì sao cô lại ghét Tiểu Trần như vậy chứ?

Anh thật sự không muốn nhìn thấy bà xã và Tiểu Trần đối xử với nhau tệ như vậy, trước khi Tiểu Trần quay về, anh có nên nghĩ ra một biện pháp nào đó khiến cho hai người bọn họ trở thành bạn tốt không chứ?

Hmm...Chẳng lẽ cô đang ghen? Bởi vì Tiểu Trần luôn đeo dính anh?

Không, không có khả năng, Nghiên Nghiên hẳn là biết anh yêu cô bao nhiêu, cả cuộc đời này anh chỉ yêu một mình cô, hơn nữa anh cũng chỉ xem Tiểu Trần là em gái, nên không có khả năng là đang ghen.

Như vậy rốt cuộc là vì sao, Nghiên Nghiên phải bài xích Tiểu Trần như thế?

Đột nhiên, anh nhớ tới việc phải giới thiệu bạn trai cho Tống Thái Trần. Có lẽ sau khi con bé kết giao với bạn trai, sẽ không lại trẻ con như vậy nữa, có lẽ cũng sẽ có nhiều chuyện tán gẫu với Nghiên Nghiên hơn.

“Tiểu Trần, tối nay anh sẽ dẫn em đến một chỗ.”

“Đi đâu?”

“Trước đây anh thỉnh thoảng sẽ đến một quán bar, nơi đó rất khá, mang em đi giải khuây.”

“Thật vậy sao?” Tống Thái Trần vui vẻ không thôi, đột nhiên dẫu môi hỏi: “Vậy Nghiên Nghiên cũng muốn cùng đi sao?”

“Không, chỉ có anh với em đi thôi.”

Bởi vì anh là muốn dẫn con bé đi làm quen với một số bạn mới, điểm này chắc nữa anh sẽ nói rõ ràng với bà xã.

Khương Trạch Luân mang Tống Thái Trần đi vào “Hill”, đó là quán bar do bạn thân Cao Vũ kinh doanh.

Hill là một quán bar cao cấp nổi tiếng, không giống những quán bar rock and roll những người trẻ tuổi thường đến, phong cách trong quán chính là quán bar nhạc jazz kiểu Mỹ, điều này có thể có liên quan đến việc ông chủ từng ở Mỹ trong một thời gian dài.

Chính bởi vì quán mang đậm phong cách Mỹ, bởi vậy khách đến đây đại đa số là ABC hoặc những cậu công tử giàu có, hơn nữa nơi này áp dụng chế độ hội viên, nên những người không có thân phận địa vị nhất định hoặc tiền của, rất khó trở thành hội viên ở đây.

Khương Trạch Luân đã gần hơn nửa năm không có đến Hill, bởi vì bình thường sau khi hết giờ làm anh đều lựa chọn về nhà bên cạnh bà xã, trừ phi có gặp gỡ với nhóm bạn chí cốt ở ngoài.

Mà lần trước anh tới là bởi vì em trai Miêu Thành Dịch của bạn thân Miêu Thành Tuấn về nước, tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ ở đây, khi đó bà xã cũng cùng đến với anh.

Lúc anh chào hỏi với bạn bè, không quên giới thiệu Tống Thái Trần bên cạnh, bởi vì đêm nay chính là vì thay con bé giới thiệu bạn trai mà đến, bất quá con bé giống như không hề có hứng thú với bọn họ.

Anh nghĩ, muốn giới thiệu một người bạn trai điều kiện không tồi, hỏi Cao Vũ chắc là sẽ nhanh hơn, dù sao cậu ta cũng là ông chủ, gần như quen biết tất cả khách ở đây, phẩm chất tốt hay không ít nhiều cậu ta hẳn là biết rõ, bởi vậy liền dắt Tống Thái Trần trực tiếp đi về phía quầy bar tìm người.

Vừa nhìn thấy bạn thân, Cao Vũ tựa như nhìn thấy loài vật quý hiếm, giả vờ làm ra vẻ mặt khá giật mình. “Oh, đây không phải Khương Trạch Luân tiên sinh, hội trưởng câu lạc bộ YBX sao? Hôm nay sao lại cam lòng không theo bên cạnh bà xã mà đến đây chứ? Không phải là cãi nhau đó chứ?”

Cái gọi là YBX cũng chính là “Yêu bà xã”, hội trưởng câu lạc bộ YBX là danh hiệu mấy người bạn thân bọn họ đặt cho anh, tựa như Miêu Thành Tuấn, tức cao thủ săn người đẹp, đương nhiên cũng có người là hội viên SBX, đó chính là “Sợ bà xã”.

“Cãi nhau cái quái gì chứ, chúng tôi rất thấm thiết.” Khương Trạch Luân cười, “Cậu nha, mồm miệng độc như vậy, mình thấy quán của cậu sớm muộn cũng sẽ có ngày bị sập tiệm.”

“Xùy, xùy, xùy! Không có việc gì thì đừng có nói trù ếm mình bậy bạ.” Anh ta cười cất tiếng mắng.

“Đúng rồi, hiếm khi mình đến đây, sao lại không thấy Thành Tuấn?” Bạn thân chính là khách quen của nơi này mà, cứ nhiên lại không hề chạm mặt cậu ta.

“Có lẽ có việc không thể bỏ dở rồi hay sao ấy.”

“Nhưng cậu ta cũng nên tu tâm dưỡng tính rồi, dù sao tháng sau cậu ta sẽ kết hôn.” Anh quay đầu nói với Tống Thái Trăn bên cạnh, “Đúng rồi, Tiểu Trăn, anh đã quên nói với em, tháng sau Thành Tuấn cậu ấy phải kết hôn, vị hôn thê của cậu ấy gọi là Phòng Tình Tình, là em gái của Nghiên Nghiên, sau này anh và Thành Tuấn chính là quan hệ thông gia.”

“Oh.....” Không ngờ anh Thành Tuấn sẽ lấy em gái của Nghiên Nghiên.

Cao Vũ nhìn cô gái trẻ tuổi diện mạo thanh tú từ nãy vẫn luôn thân mật rúc vào bên cạnh bạn tốt. “Trạch Luân, hình như mình chưa có gặp qua cô ấy, giúp mình giới thiệu một chút đi!”

“Cô ấy là Tống Thái Trăn, con gái người bạn thân của mẹ mình, trở về từ San Francisco tuần trước, định ở lại Đài Loan một thời gian, hôm nay mình dẫn cô ấy đến, chính là vì muốn giúp cô ấy giới thiệu bạn trai.” Lúc vừa mới đến Hill, anh đã muốn nói qua chuyện này với Tiểu Trăn.

“Anh Trạch Luân, em có thể nói không cần hay không?” Cô tuyệt đối không muốn quen biết người đàn ông khác.

Anh cho là cô mắc cỡ. “Làm quen thêm vài người bạn, thỉnh thoảng đi ra ngoài dạo chơi, như vậy những ngày em ở Đài Loan mới sẽ không quá nhàm chán.”

“Có anh Trạch Luân bên cạnh em là được rồi, em mới không cần kết giao với bạn trai gì đó, từ trước tới nay em cũng chỉ thích một mình anh.” Cô cười với Khương Trạch Luân rất ngọt ngào, đột nhiên cô thấy Cao Vũ đang dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn mình, nhưng cô không thêm để ý tới.

“Đó là lúc còn bé, hiện tại em đã trưởng thành, hơn nữa anh cũng đã kết hôn, bởi vậy không nên dính lấy anh như vậy nữa, phải đeo theo bạn trai.” Từ trước kia Tiểu Trăn đã thích bám dính lấy anh, giống một đứa trẻ không chịu lớn.

“Nhưng mà.....”

“Đừng nhưng mà nữa, Cao Vũ là ông chủ ở đây, cậu ấy quen biết rất nhiều người, anh bảo cậu ấy giúp em giới thiệu bạn trai. Trước tiên nói cho anh biết, em thích dạng đàn ông như thế nào?”

“Em.....” Tống Thái Trăn lúc này lại thấy Cao Vũ dù bận bịu tới mức vẫn ung dung nhìn cô. Cô thật sự không thích anh ta, khiến cho cô vừa gặp đã liền chán ghét. “Em muốn đi restroom.”

“Đi thẳng rồi quẹo phải.” Anh ta tốt bụng chỉ hướng đi.

Nhìn cô bỏ đi, Cao Vũ nhin không được liền hỏi: “Trạch Luân, cậu xác định cô ấy xem cậu là “anh trai” sao? Bởi cô ấy có vẻ giống như không nguyện ý làm “em gái” của cậu cho lắm.”

Đây đã không phải là lần đầu tiên có người hỏi anh như vậy. “Mình biết tình cảm của bọn mình tốt, thường khiến cho người khác hoài nghi quan hệ giữa mình cùng Tiểu Trăn, nhưng bọn mình thật sự chỉ là loại tình cảm anhem mà thôi, Tiểu Trăn cô ấy cũng biết, vả lại, mình chỉ yêu một mình bà xã của mình thôi mà.”

“Có đúng không?”

Tuy rằng chính cậu ta nói như vậy, nhưng anh vẫn cảm thấy không giống, như vậy có phải nên làm kiểm nghiệm hay không chứ? Hẳn là sẽ chơi vui lắm, bất quá đừng cho bạn thân biết, cậu ta không phải một

người thích đùa, ai bảo vừa nãy cậu ta trù quán của anh bị sập tiệm, cho nên không thể không bị đùa, hắc hắc!

“Anh Trạch Luân đâu?”

Sau khi Tống Thái Trăn từ restroom trở lại quầy bar, không thấy bóng dáng Khương Trạch Luân, liền hỏi Cao Vũ.

“Đang tán dóc với bạn bè ở phía trước.” Anh chỉ vị trí của bạn thân.

“Tôi đi tìm anh ấy.” Cô không thích người này.

“Cô yêu Trạch Luân, đúng không? Em gái nhỏ.”

Vốn dĩ muốn đi tìm Khương Trạch Luân, cô quay đầu lại trừng mắt nhìn anh ta, liếc mắt một cái. “Không liên quan đến chuyện của anh.”

Rất hung tợn nha! Anh chẳng qua là hơi nghi hoặc đưa ra câu hỏi, kết quả lập tức nhận được đáp án, xem ra anh không đi làm cảnh sát hoặc ủy viên công tố, thật đúng là đáng tiếc.

“Tôi khuyên cô đừng uống phí tâm tư, hãy ngoan ngoãn làm em gái của cậu ấy đi, để tránh một ngày nào đó cậu ấy đuổi cô về San Francisco.” Không biết mình vì sao phải khuyên bảo những lời này với cô ta, có lẽ là bởi vì trong đáy mắt cô ta đã để lộ ra dục vọng mãnh liệt, cô ta Yêu Trạch Luân, cô ta muốn có được cậu ấy!

Giỡn chơi sao, anh kinh doanh Hill đã rất lâu, trước đây cũng hùn vốn cùng bạn bè kinh doanh quán bar ở Mỹ, thấy qua rất nhiều nam nữ hoan ái, ánh mắt Tống Thái Trăn khiến cho người ta có một loại cảm giác không hề đơn thuần, vô cùng mưu mô, mà bạn thân sở dĩ không hề phát hiện ra, đó là bởi vì cậu ta từ nhỏ đã quen với cô ta, trong lòng nhận định cô ta chính là em gái.

“Anh Trạch Luân anh ấy thích tôi, nên tuyệt đối sẽ không làm như vậy.” Anh từ bé đã yêu thương cô.

“Người cậu ấy thích chỉ có bà xã Phòng Nghiên Nghiên của cậu ấy, cậu ấy chỉ xem cô là em gái, tôi khuyên cô vẫn nên ngoan ngoãn quay về San Francisco đi, đừng ở đây lãng phí thời gian.”

Liên tục nói Khương Trạch Luân sẽ không yêu cô, lời nói của anh ta đã chọc tức Tống Thái Trăn. “Người nên rời đi là Phòng Nghiên Nghiên, bởi vì dì Cao căn bản là không thích cô ta làm con dâu, người dì Cao thích chính là tôi.”

Mẹ của Trạch Luân?! Cao Vũ kinh hãi. Chuyện thú vị này đã bắt đầu trở nên phức tạp.

“Cô cũng nói, người thích cô là mẹ của Trạch Luân, không phải Trạch Luân.”

“Dù thế nào, anh Trạch Luân một ngày nào đó cũng sẽ phát hiện tôi so với Phòng Nghiên Nghiên sẽ thích hợp ở bên cạnh anh ấy hơn.”

Cô ta so với suy nghĩ của mình còn muốn đáng sợ hơn, cố chấp hơn! Cao Vũ chỉ có thể lắc đầu. “Tôi thành thật khuyên cô, Thành Tuấn từng nói Trạch Luân yêu Phòng Nghiên Nghiên, yêu đến rất biến thái, rất điên cuồng, cô có biết như vậy là có ý gì không? Nói cách khác, nếu cậu ấy mất đi Phòng Nghiên Nghiên, sẽ trở nên không bình thường, biến thành người điên, cô hiểu không?”

“Không sao cả, đến lúc đó tôi sẽ theo ở bên cạnh anh ấy.”

“Xem ra cô nghe vẫn chưa hiểu, người điên thông thường đều là mất hết tính người.”

“Tôi thấy anh mới là kẻ điên.....” Tống Thái Trăn thấy Khương Trạch Luân đi tới, lập tức dừng lại, nói.

“Anh Trạch Luân, em không thích nơi này, chúng ta về nhà!”

Bị kéo về phía cửa, Khương Trạch Luân vẻ mặt hoang mang. Mới vừa nãy con bé không phải đang cùng Cao Vũ nói chuyện phiếm sao? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?

Anh quay đầu lại vẫy tay với bạn thân, sau đó cùng Tiểu Trăn ra khỏi Hill.

Cao Vũ cũng vậy tay, sau đó vẻ mặt bi thương mà tự nói với chính mình: “Trạch Luân, bảo trọng, hy vọng lần sau gặp lại, không phải ở bệnh viện tâm thần.”

“Gi mà bệnh viện tâm thần?”

Tiếng nói quen thuộc từ phía sau lưng mình truyền đến, anh không hồn giận mà quay đầu lại nhìn người đàn ông thân ột mét chín mươi, vóc dáng cao lớn khôi ngô tựa như một con gấu lớn.

“Ai cho phép cậu vào bên trong quầy bar?” Bị hấn vào đứng như vậy, khu vực bên trong quầy bar nhất thời trở nên rất chật hẹp

“Bởi vì vừa nãy tôi cất tiếng chào cậu vài tiếng, cậu cũng vẫn không nghe thấy, cho nên tôi muốn bước vào gọi cậu, cậu hẳn là sẽ nghe thấy.” Gấu Lớn vô tội trả lời.

Phát hiện có vài vị khách nhìn bọn họ, Cao Vũ miễn cưỡng lộ khuôn mặt tươi cười mà chống đỡ, tiếp đó nhẹ giọng nói với Gấu Lớn “Cậu theo tôi lại đây”

Hai người ra khỏi quầy bar, tiến vào văn phòng, bởi vì anh muốn tử tế nói chuyện rõ ràng với con gấu lớn này, miễn cho cậu ta liên tục đến quấy rối mình.

“Tôi trực tiếp nói với cậu, cậu không phải kiểu tôi thích, cho nên xin cậu về sau không cần tiếp tục đến Hill tìm tôi, đại luật sư Hùng Chí Hạo.”

“Nhưng tôi là thật tâm với cậu!”

“Mặc kệ cậu có phải thật lòng thật dạ hay không, tôi cũng không thích cậu, không hợp với cậu, cậu đi tìm người khác đi!”

Hùng Chí Hạo vẫn đứng bất động như cũ. “Nhưng đêm đó cậu rất nhiệt tình, muốn hết lần này tới lần kia.....”

“Dừng!” Nghe thấy cậu ta miêu tả tình hình đêm đó rõ ràng như vậy, hai g má tuần tú của anh có chút ửng hồng. “Tôi không phải đã nói với cậu, đêm đó tôi uống rượu say, cho nên.....Cậu muốn làm gì?” Thân thể cao lớn của Hùng Chí Hạo đột nhiên đến gần anh, khiến cho anh trở nên khẩn trương một cách kỳ lạ.

“Cậu đã uống rượu say, sao lại biết không hợp với tôi?” Hai tay anh ta đặt lên tường, vây lấy Cao Vũ ở giữa. “Không bằng bây giờ chúng ta làm, cậu sẽ biết chúng ta rất hợp nhau.”

“Làm bây giờ?” Làm, làm cái gì chứ?! Tim anh đập dồn cực nhanh. Người này sao lại nói trắng trợn như vậy chứ!

Trong lúc Cao Vũ còn đang suy nghĩ nên quẳng con gấu lớn này đi như thế nào, môi của cậu ta đã áp xuống, đầu lưỡi cũng rất không khách khí trườn vào.

Tuy rằng cậu ta không phải kiểu anh thích, nhưng anh không thể không thừa nhận, kỹ xảo hôn của cậu ta rất tốt, khiến cho anh có chút mê say, sau đó.....

“Please, cậu đang sờ chỗ nào đó? Cậu đừng sờ loạn nha.....”

Trời ạ! Ai đến giúp anh gọi điện thoại đến vườn bách thú, kêu bọn họ lấp tức phái người đến đem con gấu lớn dã man này bắt về đi.

“Tình Tình, xin lỗi, đã để em đợi lâu.”

Phòng Nghiên Nghiên mỉm cười bước vào nhà hàng. Trưa nay cô có hẹn ăn cơm trưa cùng cô em gái sắp kết hôn, lẽ ra trước đó Tình Tình đã muốn tìm cô đi ăn cơm, nhưng lúc đó cô lại bận rộn nhiều công việc.

“Không sao.” Cô biết công việc của chị gái nặng nhọc. “Chúng ta chọn món ăn trước đi!”

“Chị gọi một ly nước trái cây là được rồi, bởi vì chị không có hứng ăn gì cả.” Cô không muốn ăn, hơn nữa từ sáng đã cảm thấy trong bụng không thoải mái cho lắm, cô đoán rằng có lẽ là gần đây xảy ra quá nhiều việc, hơn nữa chuyện Tổng Thái Trăn, tạo cho cô áp lực quá lớn.

“Chị hai, chị có khỏe không? Sắc mặt của chị xem ra rất không tốt.” Mặc dù vừa nãy trên mặt chị hai vẫn có dáng vẻ tươi cười, nhưng xem ra lại có vẻ rất mệt mỏi, sắc mặt cũng rất nhợt nhạt, khiến cho cô rất lo lắng.

“Không có việc gì đâu, chỉ là dạ dày chị có chút không thoải mái lắm.....” Nói xong, cô cảm thấy bụng đau nhói một trận, khiến cho gương mặt cô nhất thời tái xanh.

Phòng Tình Tình sợ hãi. “Chị hai, chị không sao chứ!”

“Chị, chúng ta đi bệnh viện trước.” Cô cảm thấy cơn đau trong bụng là lạ.

Em gái lập tức theo cô đến bệnh viện.

Vốn dĩ Phòng Nghiên Nghiên chỉ nghĩ dạ dày của mình không thoải mái, hoặc là áp lực quá lớn dẫn đến đau bụng, ai ngờ kết quả lại là —— cô có thai!

Đã bốn tuần, nhưng thai nhi không ổn định, cho nên cô chấp nhận đề nghị của bác sĩ, buổi chiều ở lại bệnh viện truyền nước biển để an thai.

Cô có thai! Thật sự khiến cho cô rất kinh ngạc, bởi vì cô căn bản là thật không ngờ mình lại mang thai vào lúc này, cô thiếu chút nữa đã hại chết đứa bé, may mà đứa bé không có việc gì.

“Chị hai, em giúp chị gọi điện thoại cho anh rể, nói cho anh ấy biết hiện giờ chị đang ở bệnh viện.” Phòng Tình Tình vẻ mặt lo lắng cầm lấy di động, chuẩn bị gọi điện thoại cho anh rể. Bác sĩ nói thai nhi không ổn định cho lắm, cho nên hẳn là nên gọi anh rể đến thì tốt hơn.

Vừa nghe thấy em gái muốn gọi điện thoại cho chồng, Phòng Nghiên Nghiên lập tức ngăn cản, “Không cần gọi điện thoại cho anh ấy!”

“Sao cơ, vì sao chứ?” Chị hai vì sao không muốn cho anh rể biết? “Chị hai, chị và anh rể có phải đã xảy ra vấn đề gì hay không?”

“Chuyện này.....” Cô không biết nên giải thích với em gái như thế nào, nhưng giờ phút này cô chính là tạm thời không muốn để cho Trạch Luân biết chuyện mình mang thai. “Không có gì, chị và anh rể em hiện tại chỉ có chút “bất đồng quan điểm”, nhưng bọn chị không có việc gì đâu.”

“Thật vậy sao?”

“Uh, bọn chị thật sự không có việc gì, chờ sau khi chị về, sẽ tự mình nói cho anh ấy biết chuyện mình mang thai.”

“Dạ.” Tuy rằng cảm thấy là lạ, nhưng chị hai đã nói không có việc gì, cô cũng không tiện hỏi lại.

“Đúng rồi, Tình Tình, em hẹn chị ăn cơm không phải là có chuyện muốn nói với chị sao? Em muốn nói với chị chuyện gì?” Mặc dù chuyện có thai khiến cho cô rất kinh ngạc, nhưng cô vẫn không quên em gái có việc tìm cô.

“Chuyện này.....” Thấy chị gái đang nằm trên giường bệnh an thai, Phòng Tình Tình nhất thời không nói nên lời.

Kỳ thật cô đến tìm chị gái ăn cơm, là bởi vì gần đây trong lòng rất phiền não, theo ngày kết hôn ngày một tới gần, cô đột nhiên cảm thấy mình không muốn gả cho anh Miêu, cho dù đã đi thử áo cưới, cô cũng không cảm thấy vui sướng.

Nhưng cô không muốn loại chuyện kết hôn này, lại tìm không ra người có thể giải bày, bởi vậy mới đến tìm chị gái nói chuyện, tuy rằng từ lúc chị gái gả cho anh rể, lại thêm công việc bận rộn, thời gian chị em các cô ở cạnh nhau giảm bớt rất nhiều, nhưng chị gái vẫn là người duy nhất cô có thể tâm sự.

Nhưng hiện tại bản thân chị gái cũng có chuyện phiền não, sắc mặt vẫn còn tái nhợt nằm trong bệnh viện, cô sao lại không biết ngượng mà đem chuyện phiền lòng của mình nói ra, tăng thêm sự phiền não cho chị gái chứ?

Hơn nữa giữa vợ chồng họ rốt cuộc xảy ra vấn đề gì? Vì sao chị gái ngay cả mang thai, cũng tạm thời không muốn cho anh rể biết chứ?

Đột nhiên, cô nhớ tới một sự kiện. “Chị hai, trước khi chị gả cho anh rể, không phải từng bỏ nhà trốn đi sao? Chị không phải là đi tìm người thật sự thích sao?” Đêm trước ngày kết hôn, chị gái bỏ nhà trốn đi, nhưng cuối cùng bị anh rể và ba bắt về.

“Cái gì?!” Lời nói của em gái khiến cho cô dở khóc dở cười, bởi vì căn bản chuyện lúc đó không phải như vậy, sức tưởng tượng của con bé có phần quá phong phú. “Tình Tình, em hiểu lầm rồi, chị bỏ nhà trốn đi không phải vì nguyên do đó.”

“Nếu không thì vì sao chứ?”

“Kỳ thật đó chẳng qua chỉ là chút tính cách náo loạn của chị, bởi vì chị không nghĩ muốn sớm như vậy đã gả cho anh rể của em.” Cô bỏ nhà trốn đi cũng đều phải trách Trạch Luân, ai bảo sau khi cô về nước hai tháng, anh liền muốn kết hôn với cô, cô căn bản là vẫn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt, lại nói, khi đó chuyện cô muốn làm rất nhiều, nhưng cũng không bao gồm chuyện làm bà chủ Khương.

Hơn nữa, nếu trước đó bọn họ có giao thiệp tốt với mẹ chồng, có lẽ hiện tại tình hình sẽ không như vậy, cũng có lẽ bọn họ căn bản không nên sớm như vậy đã kết hôn, tuy rằng cuộc sống hai năm qua đó của cô thật sự hạnh phúc, nhưng mẹ chồng sang Mỹ, vẫn luôn khiến cho cô có chút tiếc nuối.

Phòng Tình Tình thấy dáng vẻ của chị gái có chút dăm chiêu, không khỏi cảm thấy khổ sở thay cho cô.

Tuy rằng hai cô là chị em, nhưng cá tính hoàn toàn bất đồng, chị gái thông minh lại bình tĩnh, còn cô lại luôn chân tay vụng về, làm gì cũng không tốt, đến ngay cả chuyện kết hôn của mình cũng xử lý không tốt.

Có lẽ, lần này cô nên tự mình quyết định!

“Tổng tiểu thư, tôi có mấy lời nói với cô.”

Trước khi thiếu gia cùng thiếu phu nhân tan tầm về nhà, Trình quản gia tìm đến Tống Thái Trăn. Suy nghĩ cho hạnh phúc của thiếu gia và thiếu phu nhân, có vài điều ông nhất định phải nói với cô ta, đặc biệt là hôm nay cô ta lại làm ra chuyện này.

Tống Thái Trăn nheo mắt nhìn Trình quản gia. “Ông muốn nói cái gì?”

“Tổng tiểu thư, tôi hy vọng cô đừng cố ý phá hư tình cảm giữa thiếu gia và thiếu phu nhân nhà của chúng tôi, cô làm như vậy là vô cùng không khôn ngoan!”

Cô ta không hề giận mà vênh mặt lên. “Trình quản gia, bây giờ ông là đang giáo huấn tôi sao?”

“Không dám, tôi chỉ hy vọng cô đừng làm mấy chuyện nhiễu loạn cuộc sống của thiếu gia và thiếu phu nhân nữa.” Lời nói của ông rất hàm súc, dù sao đối phương cũng là khách, nhưng rất nhiều chuyện ông đều để ý thấy.

“Trình quản gia, ông chỉ là một người tôi tớ, quản hơi nhiều chuyện quá rồi đó.” Á cảm thấy Trình quản gia đã tỏ rõ đúng là đang giáo huấn ả, điều đó khiến cho ả rất không vui. “Tôi khuyên ông đừng quản quá nhiều chuyện, bằng không chờ đến lúc tôi trở thành thiếu phu nhân mới của cái nhà này, ông hãy quay về nhà sống bằng tiền dành dụm đi!”

Lời nói của Tống Thái Trăn khiến cho ông khá hoảng sợ. “Tôi không hiểu ý của cô?”

“Tôi nói cho ông rõ, là dì Cao cố ý an bài cho tôi đến ở đây, bởi vì dì ấy cực kỳ cực kỳ chán ghét cô con dâu Phòng Nghiên Nghiên này, dì ấy thích tôi, ý của tôi, ông nghe hiểu rõ rồi chứ!”

Ả không sợ nói cho ông ta biết tình hình thực tế, bởi vì ngay cả lời nói của Phòng Nghiên Nghiên, anh Trạch Luân cũng không tin, huống chi là lời nói của ông lão này, vả lại, cứ như vậy, ông lão này về sau cũng không dám lại xem thường ả, giáo huấn ả, bởi vì ả chính là thiếu phu nhân kế tiếp của Khương gia.

Trình quản gia cực kỳ chấn động. Thì ra sở dĩ Tống tiểu thư lại muốn làm gì thì làm như vậy, muốn giở trò phá hoại tình cảm của thiếu gia và thiếu phu nhân, tất cả đều là do phu nhân, bà ấy.....

Tại sao có thể như vậy? Nếu thiếu gia hiểu rõ tình hình, nhất định sẽ rất khó xử.

Thấy Trình quản gia câm miệng không dám nói nhiều lời, ả thật cao hứng vì đã thu được hiệu quả. “Tôi cũng nói cho ông biết một chuyện rất tốt, cho dù anh Trạch Luân và Phòng Nghiên Nghiên không chia tay bởi vì tôi, dì Cao đi ấy không lâu nữa cũng sẽ trở về buộc anh Trạch Luân ly hôn với vợ, mẹ và vợ, ông cảm thấy anh Trạch Luân sẽ lựa chọn thế nào?” Đương nhiên là chọn mẹ.

Tuy rằng dì Cao không hề chính miệng nói phải về bức con trai ly hôn với vợ, nhưng chuyện dì Cao chán ghét con dâu là sự thật, cô tin tưởng, một ngày nào đó dì Cao sẽ bởi vì chịu không nổi mà quay về muốn bọn họ ly hôn.

6. Chương 6

Chương 6

Tám giờ tối, Khương Trạch Luân về nhà, vừa về đến nhà, Tống Thái Trăn lập tức lôi anh ra tố khổ, nói Phòng Nghiên Nghiên về sớm hơn anh, bởi vì cô ta đánh vỡ cái ly mà tức giận, ngay cả cùng cô ta cùng nhau ăn bữa tối cũng không nguyên ý.

Anh nghe thấy, sắc mặt khó coi. Nghiên Nghiên và Tiểu Trăn dường như càng lúc càng căng thẳng! Bởi vậy anh trở về phòng, định nghiêm túc nói chuyện với bà xã.

Nếu cô thật sự không thể ở chung với Tiểu Trăn như vậy, vậy anh sẽ đề nghị Tiểu Trăn quay về San Francisco, bởi vì lại tiếp tục như vậy, quan hệ giữa hai người chuyển biến xấu, ngược lại sẽ có thể khiến cho quan hệ giữa mẹ anh và Nghiên Nghiên trở nên càng tồi tệ, đồng thời còn ảnh hưởng đến cuộc sống ngọt ngào của anh.

Bất quá, nếu có thể, anh hy vọng vợ có thể vì mình mà thử đón nhận cô em gái Tiểu Trăn này.

Bước vào trong phòng, không nhìn thấy bóng dáng bà xã thân yêu, anh lại đi đến phòng sách, cô quả nhiên đang ở trong đó.

“Bà xã, tạm ngưng công việc trước đi.” Anh hôn lên hai má bà xã, kéo tay cô đến ngồi xuống bên cạnh. “Anh nghĩ hai người chúng ta cần nghiêm túc nói chuyện.” Tuy rằng anh vẫn hy vọng bà xã có thể cùng Tiểu Trăn chung sống vui vẻ, nhưng anh lại cảm thấy dường như có điểm gì đó không thích hợp.

“Anh muốn nói chuyện gì?” Có lẽ là lại có liên quan đến Tiểu Trăn sao?

“Vừa nãy Tiểu Trăn nói em bởi vì con bé đánh vỡ cái ly mà tức giận, là thật sao?”

Quả nhiên lại là Tiểu Trăn! Phòng Nghiên Nghiên thầm thở dài trong lòng, không hề trả lời. Cô không biết nên trả lời câu hỏi của ông xã như thế nào, nếu anh có xem qua cái ly kia trước.....

Cô không hề quên bản thân mình hiện tại là một phụ nữ đang mang thai, phải duy trì tâm trạng vui vẻ.

Ngày hôm qua, trở về từ bệnh viện, vốn định nói cho ông xã biết chuyện cô có thai, nhưng sắp đến miệng lại không nói thành lời, có lẽ là bởi vì cảm thấy hiện giờ nói ra không hề thích hợp!

Tuy rằng đứa bé này vẫn đến sớm hơn so với thời điểm dự định, nhưng đứa bé là bảo bối của cô, vì đứa bé, cô quyết định cố gắng hết mức không công tác đến quá muộn, cũng cố gắng để cho tâm tình duy trì sự thoải mái, bởi vậy cho dù tan tầm trở về thấy Tống Thái Trăn đánh vỡ bình hoa cùng cặp ly uống rượu của cô, cô cũng chỉ nhìn thoáng qua, sau đó, không nói gì liền lên lầu.

Cô không muốn tức giận, cũng không thể tức giận, kết quả Tống Thái Trăn lại ngang ngược lên án cô tức giận. Quên đi! Tùy cô ta nói gì cũng được, vì đứa bé, mặc kệ cô ta làm gì, cô cũng đều sẽ không để ý tới nữa.

“Tiểu Trăn nói con bé chờ em xuống lầu ăn cơm suốt, nhưng em không để ý tới nó?”

“Em đã nói qua với Trình quản gia, em đã dùng bữa ở bên ngoài rồi.” Tống Thái Trăn không phải cũng có mặt lúc đó?

Về mặt của bà xã rất bình tĩnh, nhìn ra được cô thực sự không thích Tiểu Trần. “Bà xã, cũng không thể vì anh, vui vẻ sống chung cùng Tiểu Trần sao chứ? Xem con bé như em gái lại khó khăn như vậy sao? Tiểu Trần con bé chỉ là có chút tùy hứng, kỳ thật là một đứa bé ngoan.”

Tổng Thái Trần là một đứa bé ngoan?! Phòng Nghiên Nghiên không thể tin được lời nói của ông xã giờ phút này. Bất quá hình như cũng không thể trách anh, có vài bậc cha mẹ ngay cả khi con mình phạm lỗi bị bắt vào đồn cảnh sát, vẫn nói bọn họ không tin con mình lại làm ra loại chuyện này, mà ông xã của cô hình như là dạng đó.

Anh nói Tổng Thái Trần là một đứa bé ngoan, lời này dù sao cô cũng nghe lọt tai một chút, nhưng lời anh nói trước đó..... Vì anh? Đó là có ý gì? Chẳng lẽ anh là vì.....

“Ông xã, anh vẫn muốn em cùng Thái Trần chung sống vui vẻ, là muốn nhờ cô ấy cải thiện quan hệ giữa em và mẹ?”

Khương Trạch Luân nhìn bà xã thông minh của anh. Trước đây anh luôn chưa hề nói ra “nỗi khổ tâm trong lòng” của anh, chính là sợ nói ra sẽ khiến bà xã chịu khổ sở, bởi vì cô cũng không phải cố ý muốn chọc mẹ giận, hết thấy đều là lỗi của anh.

Nhưng nếu bà xã biết dụng ý của anh, như vậy anh cũng thật thà nói. “Đúng vậy, anh là muốn như vậy, mẹ rất thích Tiểu Trần, đối đãi với con bé như con gái, nếu em cùng con bé trở thành bạn tốt, anh nghĩ có lẽ con bé sẽ nói tốt về em trước mặt mẹ, như vậy có lẽ mẹ có thể chấp nhận chuyện em đi làm.”

Hóa ra, không đề cập tới cũng không chứng tỏ vấn đề sẽ không tồn tại, đối với chuyện mẹ chồng đi Mỹ, cô vẫn canh cánh trong lòng, mà anh cũng vậy, chỉ là bọn họ ai cũng đều không hề nói ra.

Mặc dù đây là nguyên nhân ông xã luôn thiên vị người ngoài, khuyên cô cùng cô ta chung sống hòa bình, anh làm mọi thứ đều là vì cô, nhưng cô cũng vẫn thấy buồn bực, hoàn toàn thật không ngờ đến ý tưởng của anh, kỳ thật quan hệ mẹ con giữa ông xã và mẹ rất tốt, nếu không phải vì cô, anh hẳn là có thể ở Đài Loan chu đáo hiếu thuận bà cụ.

Bởi vì sợ bà xã trong lòng khó chịu, Khương Trạch Luân liền nói tiếp, “Nhưng anh cũng đã nghĩ qua, nếu em thật sự chán ghét Tiểu Trần, không thể sống chung với con bé, nếu đã như vậy, anh sẽ không miễn cưỡng em làm những chuyện không thích nữa.”

“Ý của anh là.....”

“Chuyện của mẹ cứ giao cho anh xử lý, em không cần suy nghĩ quá nhiều, hãy cứ chuyên tâm làm việc, về phần Tiểu Trần, anh sẽ mời con bé sắp tới quay trở về San Francisco, bởi vì anh không muốn lưu lại người bà xã anh ghét ở trong nhà, anh hy vọng em mỗi ngày đều vui vẻ hạnh phúc.” Đây là lời hứa hẹn anh trao cho cô trước đây.

“Anh muốn đuổi Tiểu Trần về San Francisco?”

Anh cười, ôm lấy bà xã. “Đó cũng là chuyện không có biện pháp, nếu bà xã đại nhân không thích con bé, vậy đành phải kêu con bé quay về thôi.” Tuy rằng có chút không nỡ với Tiểu Trần, nhưng anh không muốn khiến cho Nghiên Nghiên mất hứng.

Anh đã nghĩ tới, cho dù do Tiểu Trần chuyển lời, mẹ cũng không nhất định sẽ có cùng nhận thức, cho nên anh định sau này lại cẩn thận nghĩ biện pháp, nhưng giai đoạn trước mắt, anh muốn mỗi ngày bà xã đều sống vui vẻ, bởi vì nhìn thấy cô vui vẻ, anh mới có thể cảm thấy hạnh phúc.

Mặc dù mẹ vẫn phản đối Nghiên Nghiên đi làm, nhưng anh cũng không quên, lúc mười một tuổi, cô đã từng nói với anh, tương lai phải tiếp quản công ty của ba cô, về mặt kiên định của cô khi đó, cho tới tận bây giờ, anh vẫn còn nhớ rất rõ, nhìn thấy cô cố gắng như vậy, anh không thể nào lại gạt bỏ mục tiêu cuộc đời cô đã xác định từ nhỏ.

Phòng Nghiên nép trong lòng ông xã, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Từ lúc quen biết anh tới nay, dường như là anh làm nhiều chuyện cho cô hơn một chút, không, là nhiều rất nhiều hơn, hơn nữa cô cũng luôn đón nhận sự yêu thương của anh, tuy rằng bản thân mình cũng yêu anh, nhưng tuyệt đối không sánh bằng anh yêu cô nhiều như vậy.

Hiện giờ, cô có phải cũng nên trả giá vì anh một chút hay không?

Phòng Nghiên Nghiên bước vào phòng chủ tịch, bởi vì ba cô nói có việc tìm cô bàn bạc.

“Nghiên Nghiên, con ngồi xuống đi.”

“Dạ.” Cô vâng lời ngồi xuống. “Ba, ba tìm con có việc?”

Ông Phòng chăm chú ngắm nhìn cô con gái lớn xinh đẹp lại vừa có năng lực, trong lòng cảm thấy rất hạnh diện. “Ba cảm thấy có được đứa con gái như con, thật sự là may mắn của ba.”

“Ba, sao ba đột nhiên lại nói việc này.”

“Biểu hiện của con ở công ty, giống với dự đoán trước đây của ba, biểu hiện rất khá, không, là vô cùng ưu tú xuất sắc, khiến cho ba cảm thấy rất hài lòng cũng rất vui mừng.” Năng lực làm việc của con gái thật sự rất mạnh mẽ. “Tuy rằng không có con trai để kế thừa, nhưng công ty có con là đủ rồi, mà ba cũng có thể an tâm về hưu.”

“Ba, ba còn trẻ, đừng nói mình như ông lão vậy.”

“Ba vốn chính là một ông lão.” Ông và vợ kết hôn nhiều năm mới sinh được hai đứa con gái Nghiên Nghiên và Tình Tình, ông cũng đã hơn sáu mươi. “Con cũng biết gần đây thân thể của ba không khỏe cho lắm, cho nên ba định đem cả công ty giao cho con, ba tin tưởng con có thể đảm nhiệm.”

Tuy rằng không có con trai, nhưng con gái lớn rất ưu tú, lại tốt nghiệp trường Yale danh giá, điểm này thật sự khiến cho ông rất hạnh diện, trải qua hơn hai năm quan sát, ông cảm thấy con gái đã có thể một mình phụ trách công việc.

“Chờ sau khi Tình Tình lập gia đình, ba muốn thoải mái nghỉ ngơi một thời gian, có lẽ sẽ mang mẹ con xuất ngoại đi du lịch, trước đây ba đều không có thời gian chăm sóc bà ấy chu đáo.” Bọn họ đã lớn tuổi rồi, nếu không tranh thủ lúc còn đi lại được mà xuất ngoại, chỉ sợ sau này sẽ không có cơ hội.

Hóa ra ba là vì bàn bạc chuyện nối nghiệp mà tìm cô tới.

Cô hoàn toàn không nghĩ tới bản thân mình sẽ tiếp quản công ty nhanh như vậy, kỳ thật cô còn có rất nhiều chỗ phải học hỏi, dù sao bước vào công ty mới hơn hai năm, cô sợ sẽ làm không tốt, đặc biệt gần đây cô vì chuyện trong nhà, thường không có cách gì tập trung tinh thần làm việc.

Cô biết gần đây thân thể ba không được khỏe, nếu có thể, cô đương nhiên hy vọng ba có thể thoải mái tĩnh dưỡng, sau đó làm chuyện mình muốn làm, dù sao trước đây ông vì gia đình này, cũng đã làm việc vô cùng vất vả.

Kết thúc cuộc trò chuyện với ba, sau khi trở lại văn phòng, toàn bộ tâm trí Phòng Nghiên Nghiên vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện nối nghiệp.

Liên quan đến chuyện bởi vì cô không thể vứt bỏ công việc mà cô và mẹ chồng bất hòa, cô cũng không hề để cho ba mẹ biết, bởi vì cô không muốn khiến mọi người trong nhà lo lắng cho cô, hơn nữa khi đó cô cũng tin tưởng mẹ chồng cuối cùng cũng sẽ thông cảm, nhưng không ngờ mẹ chồng lại một mạch chạy sang Mỹ.

Việc mẹ chồng không thông cảm vẫn luôn là nỗi đau trong lòng cô, tin rằng đối với Trạch Luân mà nói cũng thế.

Có một số việc đúng là không cách nào vẹn toàn đôi bên, tuy rằng cô gả cho Trạch Luân, nhưng cô vẫn là con gái của ba mẹ, không thể bỏ mặc chuyện nhà mẹ đẻ, hơn nữa từ rất sớm trước đây, cô cũng đã quyết định phải tiếp quản công ty của ba.

Vì tiếp quản công ty, mỗi ngày cô đều rất cố gắng chăm chỉ học tập, không muốn khiến cho ba bởi vì không có con trai mà cảm thấy tiếc nuối.

Cô sờ tay lên bụng. Đứa bé lại xuất hiện trước thời hạn vào lúc này, có lẽ là muốn khiến cho cô sớm hạ quyết định hơn.

Phòng Nghiên Nghiên thở dài. Cô không thể lưu luyến nữa, bởi vì sự tình so với tưởng tượng ban đầu càng nghiêm trọng hơn, cô không nghĩ có một ngày như vậy xảy ra, cũng không muốn thấy chồng đau khổ.

Mấy ngày nay cô đã suy nghĩ rất nhiều, do cô đưa ra đề nghị ly hôn là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Có lẽ ông xã sẽ hận cô chứ!

Vậy khiến cho anh hận là được rồi, sau khi hận xong, hy vọng anh có thể vui vẻ bắt đầu một cuộc sống mới.

Sau khi tính toán đầu vào đó, cô gọi điện thoại cho bạn thân Miêu Tâm Du. Trước đây bạn của Tâm Du vì ly hôn với chồng mà đi kiện, cuối cùng thắng kiện, bởi vậy cô muốn số điện thoại luật sư kia.

Cô biết Trạch Luân nhất định không chịu đồng ý ly hôn, cô cũng không thật sự nhất định phải kiện lên toà án, tìm luật sư chỉ là muốn cho anh biết, cô thật sự phải ra đi, hy vọng anh đồng ý.

Cao Vũ vẻ mặt khó chịu ngồi trong một căn phòng làm việc rộng rãi.

Sở dĩ anh khó chịu, là bởi vì có người lúc mười một giờ liền gọi điện thoại đến gọi anh thức dậy, nói có thứ gì đó muốn tặng cho anh, muốn trưa nay anh nhất định phải đến văn phòng luật sư của anh ta một chuyến.

Con gấu kia rốt cuộc muốn đưa cái gì vậy, không thể đợi đến tối sao? Anh ta có biết mười một giờ đối với anh mà nói sớm biết bao nhiêu không, nếu không ngủ đủ giấc, vậy chính là sẽ ảnh hưởng đến độ đàn hồi của làn da mềm mại mịn màng đó nha!

Kết quả, người ta tìm đến, con gấu lớn kia lại bởi vì khách hàng đột nhiên tìm đến mà ra phòng tiếp khách bàn chuyện làm ăn, để anh ở lại một mình trong văn phòng.

“Gấu Lớn thôi tha, lần sau lại xảy ra loại chuyện này, bố nhất định quăng người đi.”

Cao Vũ mặt mày bí xị xem xét văn phòng của anh ta. Xem ra anh ta làm ăn cũng không tồi, ba mươi tuổi mà thôi, cũng đã có văn phòng luật sư của riêng mình, nhân viên cũng không ít, xem ra anh ta cũng rất lợi hại nha!

Gấu Lớn tuy rằng không phải kiểu anh thích, nhưng đối đãi với anh rất tốt, cũng rất nghe lời, muốn nói là một con vật cưng nuôi bên người cũng không sai, tuy rằng con vật này có hơi to con một chút.

Rõ là nhàm chán, tên kia rốt cuộc muốn cho anh cái gì chứ?

Sẽ không phải là muốn tặng anh nhẫn chứ? “Ha ha ha.....” Tiếng cười của Cao Vũ nhanh chóng ngưng lại. Không đúng, con gấu lớn kia rất có thể sẽ làm ra loại chuyện này, trước đó lúc hắn đánh thức anh đã nói thế nào?

“Tôi đến chỗ khách hàng, cô ta là một người bán trang sức, tôi mua một món quà muốn tặng cho cậu ở đó.”

Anh đột nhiên có cảm giác không ổn, vì thế lén lút mở ngăn kéo ra kiểm tra một chút. Vạn nhất nếu thực sự là nhẫn, vậy anh phải lập tức chạy trốn.

Anh biết không nên động vào đồ đạc của người khác, bất quá Gấu Lớn có lẽ cũng biết, anh không có khả năng sẽ ngoan ngoãn ngồi chờ anh ta, anh ta mang mình nhốt ở đây, nhất định là đã tính đến khả năng anh sẽ táy máy thứ này thứ kia.

Cao Vũ liên tiếp kéo mở mấy ngăn kéo, đều không có nhìn thấy thứ gì tương tự hộp đựng nhẫn, lúc này mới nhẹ nhõm thở phào. Dù sao bọn họ quen biết cũng không lâu, nếu anh ta muốn tặng anh nhẫn, có hơi quá sớm.

Ánh mắt lướt đến áo vest của Gấu Lớn đặt bên cạnh. Anh bỗng nhiên nghĩ tới, vừa nãy khi anh đến tìm anh ta, trước khi muốn ra khỏi cửa anh ta hình như thả cái gì đó vào trong túi..... Vì thế anh rất nhanh bước đến, lục lọi túi áo khoác.

Trong nháy mắt, anh mở trừng mắt, bởi vì thật sự chạm vào một cái hộp nhỏ cứng cứng, lấy ra xem thử, quả nhiên là hộp nhẫn.

Không thể nào?! Con gấu kia thật sự muốn tặng anh nhẫn?

Anh mở nắp hộp ra, một chiếc nhẫn bạc lấp lánh nhất thời thu hút toàn bộ ánh mắt của anh. Thật xinh xắn! Đã quên chuyện phải chạy trốn, anh nhìn không được cầm lấy nhẫn bạc đeo thử.

Sau khi đeo thử nhẫn, kết quả ngón đeo vào vừa vặn nhất là ngón áp út tay trái. Tên kia hẳn không phải là thừa lúc anh đang ngủ lơ đãng kích cỡ chứ, bằng không sao lại vừa vặn như vậy?

Nhớ tới chính mình không có việc gì sao lại trói buộc ngón áp út của mình, Cao Vũ lập tức tháo chiếc nhẫn trên tay đặt lại vào trong hộp, lại đem nó bỏ vào trong túi áo khoác của Gấu Lớn, sau đó cả người rơi vào một tâm trạng khấn nguyện trước nay chưa từng có.

Được rồi, anh thừa nhận mình bắt đầu có một chút cảm tình với Gấu Lớn, nhưng tặng anh nhẫn, lại là mang trên ngón áp út, vậy là có ý gì? Anh ta muốn cầu hôn với anh sao?

Vừa nghĩ đến cầu hôn, anh lập tức tê hết cả da đầu. Con gấu lớn kia có phải là hơi quá nghiêm túc với trò chơi rồi không?

Cao Vũ khấn nguyện đi đi lại lại trong văn phòng, tới tới lui lui không ngừng quanh quẩn. Anh chưa bao giờ bối rối như hiện tại, anh đương nhiên cũng biết anh ta nghiêm túc với mình, chính là bởi vì như thế, anh mới có thể để cho anh ta hết lần này tới lần khác tiến vào “khuê phòng ngát hương thơm” của mình.....

Nhưng.....Quên đi, cứ chạy trốn là được rồi.

Quyết định lánh mặt, thân thể anh bối rối vì khấn nguyện mà có chút cứng nhắc, tay không cẩn thận đụng vào đồng hồ trên bàn làm việc, tài liệu lập tức rơi tán loạn đầy trên mặt đất.

Thật là, ông trời cố ý đùa anh sao?

Ngay lúc anh vội vàng ngồi xổm xuống thu thập tài liệu trên mặt đất, lại vừa vặn nhìn đến một phần tư liệu của khách hàng mình mới vừa nhặt lên, nhất thời há hốc mồm.

Phòng Nghiên Nghiên, nội dung thừa kiện là.....Ly hôn?!

“Tìm mình đến có chuyện gì?”

Hôm nay Cao Vũ gọi điện thoại cho anh, muốn anh sau khi hết giờ làm đến Hill gặp mặt, nói có việc nói với anh, anh đoán hẳn là chuyện quan trọng, bởi vì cậu ta sẽ không tùy tiện gọi điện thoại bậy cho người ta.

“Chúng ta đi qua bên kia ngồi đi.”

Mới bảy giờ, khách trong quán cũng không đông, bởi vậy bọn họ tìm một góc kín đáo ngồi xuống.

“Cậu muốn nói gì với mình?”

Anh ta nhìn bạn thân. “Trạch Luân, cậu và bà xã thân yêu của cậu.....” Anh nên hỏi như thế nào chứ? “Cậu và bà xã thân yêu của cậu gần đây có cãi nhau sao?”

“Lại nói mình cãi nhau với bà xã của mình? Sao chứ, cậu muốn thấy bọn mình cãi nhau như vậy sao?” Khương Trạch Luân cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười. “Rất xin lỗi, đã để cho cậu thất vọng rồi, bởi vì tình cảm của bọn mình vẫn rất tốt, sao có thể lại cãi nhau!”

Đúng vậy, anh cũng nghĩ như vậy, một gã yêu bà xã như vậy sao có thể lại đành lòng tranh cãi với vợ, thế nhưng, Phòng Nghiên Nghiên thực sự đi tìm Gấu Lớn làm luật sư ly hôn của cô ấy.....

Tuy rằng anh chỉ từng gặp mặt cô vài lần, cảm thấy cô là một người con gái xinh đẹp, không chỉ đáng về bên ngoài nghiêm túc, ngay cả tính cách cũng rất thận trọng, thoát nhìn giống như là kiểu người làm việc nghiêm túc, sẽ không lãng phí thời gian đi làm những chuyện vụn vặt không quan trọng, cũng bởi vì như thế, cho nên hai ngày này anh vẫn rất lưu tâm đến chuyện này.

Nhưng Trạch Luân lại nói quan hệ của vợ chồng bọn họ rất tốt, vậy đây là xảy ra chuyện gì?

Phòng Nghiên Nghiên không có khả năng sẽ bày ra loại trò đùa vô vị này, lại nói cô ấy là tổng giám đốc công ty Tây Hoa, việc công ty cũng đã đủ nhiều rồi, hẳn là không có thời gian nhàn hạ chơi trò ly hôn gì gì đó.

Khả năng duy nhất chính là, cô ấy thật sự muốn ly hôn với Trạch Luân.

“Cao Vũ, cậu rốt cuộc muốn nói gì với mình?”

“Trạch Luân, giữa cậu và bà xã cậu.....Thật sự không có việc gì sao?”

“Có vấn đề gì?” Anh không hiểu bạn thân muốn hỏi cái gì?

“Mình nói thẳng với cậu là được rồi, mấy ngày trước mình nhìn thấy tên của vợ cậu trong danh sách khách hàng ở một văn phòng luật sư, hình như cô ấy mời bạn của mình làm luật sư ly hôn của cô ấy.”

“Ly hôn?!” Khương Trạch Luân kinh ngạc. “Cao Vũ, cậu có phải đã nhìn lầm rồi hay không? Mình và bà xã mình thật sự rất tốt, bọn mình cũng không có cãi nhau.”

“Mình tuyệt đối không có nhìn lầm, bởi vì trên mục tên người chồng viết tên cậu.”

“Điều này sao có thể!” Cao Vũ mặc dù bình thường không đứng đắn cho lắm lại thích nói đùa, nhưng anh tin tưởng cậu ta sẽ không lấy loại chuyện này làm chuyện nói đùa, nhưng Nghiên Nghiên cô ấy.....Sao lại muốn ly hôn với mình?

Anh thật sự không thể tin được, nhất định là lầm lẫn rồi!

“Cao Vũ, mau in sổ điện thoại vị luật sư kia, mình phải lập tức đi tìm anh ta hỏi rõ ràng!”

“Không được, mình không thể để cậu đi tìm Gấu.....Mình là nói, mình không thể để cậu đi tìm luật sư kia nói chuyện, bởi mình là ‘lén’ xem, chính luật sư kia cũng không biết chuyện này.”

Kỳ thực anh cũng không phải cố ý muốn xem trộm tư liệu khách hàng của Gấu Lớn, hơn nữa cho dù có xem, cũng phải nên quên đi, dù sao Gấu Lớn là luật sư, anh ta phải giúp khách hàng giữ bí mật.

Nhưng chuyện có liên quan đến hạnh phúc của bạn thân, hơn nữa Phòng Nghiên Nghiên không phải loại phụ nữ thích cáu kỉnh lại bốc đồng, bởi vì sợ bạn thân sau này thật sự sẽ đi bệnh viện tâm thần, cho nên sau khi suy nghĩ hai ngày, anh quyết định nói ra, bởi vì anh đoán bạn thân hẳn là vẫn chưa biết chuyện này.

“Trạch Luân, vợ cậu muốn ly hôn với cậu, có phải có liên quan với ‘cô em gái’ đang ở nhà cậu kia hay không?” Lần trước anh đã cảm giác sẽ có chuyện phát sinh, dù sao ánh mắt của người con gái kia cũng quá u ám.

“Tiểu Trần? Không có khả năng đó đâu, mình chỉ xem Tiểu Trần như em gái, điểm này Nghiên Nghiên rất rõ.” Khương Trạch Luân quá mức chấn kinh rồi, không thể tin được bà xã lại lên tìm luật sư ly hôn với anh. Thật sự là như vậy sao? “Bây giờ mình lập tức về nhà hỏi rõ ràng, mình tuyệt đối sẽ không ly hôn với Nghiên Nghiên!”

“Nè, Trạch Luân ——” Cao Vũ vừa ngược mắt đang muốn gọi bạn thân đứng lại, muốn trấn an cậu ta đừng quá xúc động, phải bình tĩnh nói chuyện với Nghiên Nghiên, kết quả, Gấu Lớn đột nhiên xuất hiện, khiến cho anh kinh hãi. Không biết anh ta đã nghe được bao nhiêu?

Hùng Chí Hạo đứng tại chỗ, hai tay khoanh trước ngực nhìn anh chòng chọc.

“Đừng đứng nữa, ngồi xuống đi nha!” Giọng nói của anh hơi run rẩy, bởi vì Gấu Lớn xem ra rất giống như đang tức giận.

“Tôi có thể xin hỏi cậu vừa nãy là chuyện gì xảy ra không?”

“Sao cơ? Chuyện gì?” Anh giả ngu tới cùng.

“Người đàn ông vừa nãy cùng nói chuyện với cậu là Khương Trạch Luân sao?” Về mặt Gấu Lớn thâm trầm khiến người ta sợ hãi. “Cậu xem trộm tư liệu khách hàng của tôi?” Khương phu nhân nói chồng cô ấy cũng không hề biết chuyện cô ấy muốn ly hôn, cô ấy chỉ tìm đến anh tư vấn mà thôi, bởi vậy vừa nãy Khương Trạch Luân mới có thể quát phải đi về hỏi rõ ràng.

“Không phải, cậu hiểu lầm rồi.....” Về mặt của anh ta thoát nhìn thật đáng sợ!

“Hiểu lầm?”

“Hôm đó, tôi chờ cậu ở văn phòng, không cẩn thận đánh đổ tài liệu trên bàn, sau đó không cẩn thận nhìn thấy, tôi không phải cố ý xem trộm tư liệu khách hàng của cậu.” Anh cảm thấy nhất định phải giải thích rõ ràng, dù sao anh thật sự không phải xem trộm.

Về mặt Hùng Chí Hạo căng thẳng, ngay cả một cái chớp mắt cũng không, chăm chăm nhìn anh.

“Được được được, tôi nhận lỗi, tôi không nên làm như vậy.” Anh nhận sai, bởi vì thật sự là anh có lỗi, bất quá anh cũng đã giải thích, Gấu Lớn dường như không cảm kích, biểu tình vẫn giận dữ như trước.

Anh ta rút cuộc muốn thế nào mới có thể không cần trừng mắt nhìn anh đáng sợ như vậy?

Cao Vũ đứng lên, đi đến trước mặt Gấu Lớn. “Được rồi, tôi cho cậu đánh một cái, nhớ kỹ, xuống tay đừng quá nặng, đừng khiến cho tôi bị hủy hoại nhan sắc.” Anh ta là gấu đó nha, mạnh tay quá không biết chừng sẽ đánh lệch cái mũi cao thẳng của anh.

Nhưng anh đứng rất lâu, Gấu Lớn trước mắt cũng thờ ơ, ánh mắt vẫn sắc bén đáng sợ như trước.

“Tôi cũng đã giải thích, rút cuộc cậu muốn như thế nào?” Anh hơi mất đi sự nhẫn nại. Nếu không phải lần này thật sự là lỗi của anh, anh sẽ không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục xin anh ta tha thứ.

“Giữ gìn sự riêng tư của khách hàng đối với một luật sư mà nói, cậu có biết việc đó quan trọng biết bao không! Bởi vì việc đó có liên quan đến vấn đề chữ tín của tôi, nếu đã không có chữ tín, tôi sẽ không có tư cách làm luật sư.”

Nói như vậy xem chừng thật nghiêm trọng! Cao Vũ cũng cảm thấy áy náy, bởi vì anh biết Gấu Lớn sâu sắc xem công việc luật sư này là quang vinh, là thật sự thích công việc này.

“Được rồi mà, lần này là tôi sai rồi, tôi đáng chết, tôi xin lỗi cậu, mặc kệ cậu muốn như thế nào đều theo ý cậu, cho dù cậu muốn ra sức đánh tôi đến nhập viện, tôi cũng sẽ không đánh trả, có được không!” Cho dù anh đánh trả, khẳng định cũng đánh không lại con gấu lớn này.

Hùng Chí Hạo quai hàm xiết chặt, đi về phía anh, không nói hai lời liền lập tức nâng thân hình mảnh khảnh của Cao Vũ đặt lên vai, hành động này khiến anh hoảng hốt kêu lên một tiếng.

“Nè, cậu mau bỏ tôi xuống, tất cả mọi người đang nhìn!” Muốn chết sao, thật mất mặt.

Nhưng Gấu Lớn lại hoàn toàn không quan tâm đến ánh nhìn chăm chú của những người khác, đi thẳng hướng ra ngoài cửa lớn. Giả sử có quan tâm, anh cũng sẽ không phải làm như vậy, bất quá tất cả những việc này đều phải trách Cao Vũ làm cho anh tức giận.

Nói xin lỗi mà lại không thành tâm nhận lỗi, khuôn mặt tươi cười hì hì, một chút thành ý cũng không có, còn đứng ở trước mặt anh, dùng khuôn mặt xinh đẹp kia giả bộ vô tội để cho anh đánh, cậu ta rút cuộc là thật sự muốn anh ra tay, hay là đang dụ dỗ anh?

“Cậu muốn đi đâu?”

“Nhà của tôi.”

“Đến nhà cậu làm gì?”

“Tôi phải nghiêm khắc trừng phạt cậu!” Anh ta phát vào móng người trên vai. “Tôi muốn cậu ba ngày ba đêm không xuống giường được.”

Dã man quá ~ định nghiêm khắc trừng phạt gì chứ? Là thỏa mãn thú tính của anh ta sao!

Ồi.....Khuông Trạch Luân, chờ cậu và bà xã cậu làm lành, mình nhất định phải đòi cậu phí tổn “Trợ cấp tàn tật”, nếu như mình còn sống.....

7. Chương 7

Chương 7

“Phòng Nghiên Nghiên, em ở đâu?”

Khương Trạch Luân từ Hill trở về nhà, sau khi nhìn thấy xe của bà xã ở bãi đỗ xe, vừa vào cửa liền háng giọng hô to, hô vừa vội vừa tức, khiến cho Trình quán gia cùng Tống Thái Trần ở phòng khách đều sửng sốt.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân vừa mới về, hiện giờ đang dùng bữa tối trong phòng ăn.”

Khương Trạch Luân vốn dĩ muốn lên lầu tìm người, lập tức bước về phía phòng ăn, Tống Thái Trần đi theo sau anh, tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Phòng Nghiên Nghiên!”

Lúc này cô vừa vặn ăn xong bữa tối, bụng đã, nhìn thấy chồng mình vẻ mặt có chút phát điên xông đến, cô không kinh ngạc chút nào. Vừa nãy luật sư Hùng gọi điện thoại tạ lỗi với cô, cho biết, báo với cô Cao Vũ đã đem toàn bộ sự tình nói với ông xã cô.

Kỳ thật cô cũng không muốn cho anh biết nhanh như vậy, bất quá nếu đã biết cũng chẳng sao, bởi vì cô đang định dọn ra ngoài.

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh kia của cô, Khương Trạch Luân kinh ngạc dừng lại. “Em đã biết anh muốn hỏi em cái gì, có đúng không? Như vậy chứng tỏ chuyện em muốn ly hôn, là thật sao?”

Vốn dĩ anh còn tưởng rằng là nhầm lẫn ở đâu đó, bà xã yêu dấu sao có thể lại muốn ly hôn chứ? Bởi vậy anh vẫn ôm một tia hoài nghi chạy về nhà, hy vọng bà xã trả lời anh, đó là một chuyện nhầm nhứ buồn cười, kết quả.....Cô thật sự muốn ly hôn với anh!

Vừa nghe thấy thiếu phu nhân chuẩn bị ly hôn với thiếu gia, tất cả người giúp việc đều thẳng thốt, vẻ mặt ai ai cũng kinh ngạc, không thể tin được đôi vợ chồng thắm thiết như vậy cư nhiên lại muốn ly hôn?

Tống Thái Trần tuy rằng cũng rất kinh ngạc, nhưng khoe miệng vẫn khẽ nhếch lên mà tiếp tục xem kịch vui.

Phòng Nghiên Nghiên thản nhiên chống đỡ. “Đúng vậy, em đã đi tìm luật sư, tư vấn một chút thủ tục ly hôn.” Nếu anh cũng đã biết, vậy cứ nói rõ ràng, nói bây giờ và nói sau này đều giống nhau.

“Vì sao? Vì sao em đột nhiên muốn ly hôn? Vì sao?!” Anh có đôi chút không khống chế được cảm xúc, không hiểu nổi bà xã cùng anh tương thân tương ái, vì sao đơn phương quyết định muốn ly hôn với mình, anh không thể chấp nhận!

“Ba em đã nói qua với em, qua một thời gian nữa ba sẽ về hưu, do đó em sẽ chính thức tiếp nhận chức vụ người lãnh đạo Tây Hoa.”

“Em phải kế thừa sự nghiệp của ba, điều đó anh đã sớm biết từ tám trăm năm trước!” Bởi vì lúc cô mười một tuổi cũng đã nói qua. “Anh không hiểu việc em tiếp quản công ty của ba, và muốn ly hôn có liên quan gì đến nhau? Anh không phải đã nói, anh ủng hộ em làm bất kỳ chuyện gì em muốn làm sao?”

“Chính là vì như vậy, cũng chứng tỏ em không có khả năng trở thành con dâu lý tưởng trong lòng mẹ, em không thể vứt bỏ công việc của em.” Đây là sứ mệnh từ nhỏ của cô, cô cũng vẫn luôn vì sứ mệnh này mà sống nghiêm túc mỗi ngày, cho dù cô yêu chồng, nhưng cũng vẫn không thể vứt bỏ ba mẹ ruột như cũ.

Kỳ thật lúc gặp phải vấn đề lựa chọn khó cả đôi đường này, cô mới nhận thức sâu sắc được tình cảm của ông xã, nói như vậy chuyện nửa năm trước mẹ chồng sang Mỹ, cũng khiến cho trong lòng anh rất khó xử, rất đau khổ sao?

“Em quả nhiên là bận tâm đến những lời chúng ta nói hôm đó, anh không phải đã nói, chuyện của mẹ, anh sẽ đối phó, anh không phải đã bảo em không cần lo lắng sao?” Chính vì sợ cô bận tâm, nên cho tới nay anh chưa từng nhắc tới chuyện của mẹ ở trước mặt cô, vì sao cô một chút cũng không thông cảm cho nỗi khổ tâm của anh?

Hai bàn tay Phòng Nghiên Nghiên gắt gao đan vào nhau trên bàn ăn, thậm chí còn vì quá căng thẳng mà đầm mồ hôi, cô càng không ngừng hít thở sâu trong lòng, sau đó mới có biện pháp nói ra những lời tiếp theo.

“Nhưng em lại cảm thấy rất phiền.”

“Cái gì?!” Anh kinh ngạc nhìn cô. “Em nói cái gì?”

“Có lẽ chúng ta không nên kết hôn sớm như vậy, cũng có lẽ không kết hôn mới là đúng!” Phòng Nghiên Nghiên mạnh mẽ ngăn đôi tay nhỏ bé của mình run rẩy. “Em cảm thấy phiền với vai diễn bà chủ này, em cảm thấy phiền với vấn đề mẹ chồng con dâu, hiện tại em chỉ muốn làm tốt sự nghiệp của mình, cho nên, chúng ta vẫn cứ ly hôn đi!”

Mọi người nghe xong lại kinh hô thêm một phen, nhưng ai cũng không dám chen vào.

Đôi mắt đen láy tràn đầy vẻ giận dữ của Trạch Luân gắt gao nhìn khuôn mặt xinh đẹp của bà xã chăm chú. Mặc dù đối với chuyện bà xã đột nhiên đưa ra yêu cầu ly hôn, anh cảm thấy có chứa rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng vẻ mặt trầm tĩnh kia khiến cho anh hiểu được, cô thật sự muốn rời bỏ mình.

Không, suốt đời này anh cũng không thể để cho cô rời xa.

“Nói cho anh biết nguyên nhân em thật sự muốn ly hôn là gì?”

“Trạch Luân, em chỉ thích làm việc, không thích hợp làm vợ người ta, em cảm thấy áp lực rất lớn, anh để cho em đi đi! Có lẽ không làm vợ chồng, chúng ta làm bạn bè có khi lại vui vẻ hơn một chút.” Cô hy vọng có thể yên ổn chia tay với ông xã.

“Anh không thích nghe những lời không có thực đó!” Cô căn bản là đang nói dối. “Anh muốn biết nguyên nhân thật sự của việc em muốn rời đi?” Anh muốn nghe lời nói thật.

Phòng Nghiên Nghiên hơi cúi thấp mặt, lại ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định không một chút mập mờ. “Có một số việc chúng ta không đề cập tới, cũng không chứng tỏ nó sẽ tự động biến mất, em biết việc mẹ sang Mỹ khiến cho anh rất đau khổ, mà ở bên cạnh anh, em nhìn thấy cũng rất đau khổ, lâu dần cũng cảm thấy phiền. Thời gian của em rất quý giá, là muốn dùng để làm việc lớn, chứ không phải đi xử lý mấy vấn đề giữa mẹ chồng nàng dâu, chính vì vậy, chúng ta vẫn cứ ly hôn đi!”

Tựa như nóng lòng muốn nhìn thấu cô, đôi mắt đen láy của anh nhìn thẳng vào cô không chớp mắt lấy một cái.

Bị anh nhìn chòng chọc đến hơi hoảng hốt, cô cụp mắt xuống. “Nhân tiện cũng nói cho anh biết một chuyện, em đã tìm được nhà, mấy ngày nữa sẽ dọn ra ngoài, những chuyện có liên quan đến việc ly hôn, luật sư của em sẽ liên lạc với anh.”

Sau khi Khương Trạch Luân tức giận lái xe rời đi, Phòng Nghiên Nghiên trở về phòng mình.

“Phòng Nghiên Nghiên, chờ một chút!” Tổng Thái Trần trực tiếp gọi cả tên lẫn họ. “Tôi có vài lời nói với cô.”

Cô quay đầu lại. “Cô muốn nói cái gì?”

“Cô thật sự muốn ly hôn với anh Trạch Luân, hay chỉ nói nói thế thôi?” Tuy rằng vừa nãy, vẻ mặt của cô ta nghiêm túc nói muốn ly hôn, nhưng ai biết cô ta có phải chỉ nói suông, diễn trò không thôi chứ?

“Tôi sẽ không lấy loại chuyện ly hôn này ra đùa.” Hy vọng đáp án này cô ta nghe xong sẽ vừa lòng.

Lời nói của cô khiến sự nghi hoặc trong lòng Tổng Thái Trần tiêu trừ không ít. Xem ra.....Cô ta thật sự muốn ly hôn với anh Trạch Luân.

Kỳ thật sớm hơn trước đây, cô đã phải nên tự mình hiểu lấy mà ly hôn với anh Trạch Luân, như vậy thì Cao cũng sẽ không tức giận đến mức chạy sang Mỹ không trở về Đài Loan, mà anh Trạch Luân cũng sẽ không phải đáng thương như vậy.”

Mặc dù không bao giờ muốn đôi co cùng cô ta, nhưng Phòng Nghiên Nghiên không thể phủ nhận lời nói của cô ta lúc này. Trạch Luân quả thực vô cùng đáng thương, chỉ vì anh yêu cô.

Không nghĩ tới sự việc tiến hành được thuận lợi như vậy, Tổng Thái Trần không che giấu sự vui sướng trên mặt. “Tôi thấy lát nữa tôi phải gọi điện thoại nói cho dì Cao biết tin tốt này, nói không chừng dì ấy cao hứng đến mức liền bay về Đài Loan ngay ngày mai.”

Cô nghe thấy lời đó, tim thất lại, vẻ mặt cô đơn, xoay người chuẩn bị trở về phòng.

“Phòng Nghiên Nghiên, nếu đã quyết định muốn dọn ra ngoài, vậy sao còn phải chờ vài ngày, có muốn dứt khoát tối nay liền dọn ra ngoài hay không?”

Nhìn thấy dáng vẻ vừa nãy kia của anh Trạch Luân, hẳn là đi ra ngoài uống rượu giải sầu, không sao cả, chờ anh ấy trở về, ả sẽ tận tình an ủi anh ấy, đương nhiên, nếu kẻ cản trở này vắng mặt sẽ càng tốt hơn.

Liếc mắt nhìn ả ta một cái, Phòng Nghiên Nghiên không hề đáp lời ả, điềm nhiên mở cửa bước vào phòng.

“Cao Vũ, Cao Vũ!”

Khương Trạch Luân rất nhanh phóng xe đến quán bar Hill, vừa vào cửa liền gọi tên bạn thân. Anh phải truy đến cùng số điện thoại luật sư của Nghiên Nghiên, cũng muốn hỏi rõ ràng nguyên nhân cô thật sự muốn rời đi là gì? Có lẽ luật sư kia ít nhiều sẽ biết một chút nội tình.

Anh trực tiếp hướng thẳng về phía quầy bar, cũng không có chuyển biến tốt. “Cao Vũ đâu? Có phải ở văn phòng hay không?” Vừa nãy trên đường đến, anh gọi vào di động của Cao Vũ nhiều lần, nhưng hoàn toàn không gọi được.

Một gã phục vụ rượu trả lời, “Ông chủ của chúng tôi không có ở đây.”

Chết tiệt! “Cậu ta đi đâu? Di động vì sao không gọi được?”

“Tối nay sau khi ông chủ nói chuyện xong với anh, đã bị ‘Gấu Lớn tiên sinh’ khiêng ra ngoài”. Từ trước đến nay ông chủ đều gọi cái người cao to kia là Gấu Lớn, lâu dần, mọi người cũng gọi anh ta là Gấu Lớn tiên sinh.

Nhưng cảnh tượng Gấu Lớn tiên sinh khiêng người buổi tối kia thật ấn tượng, thật khiến những người nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, bởi vì thật sự chấn động, nên mãi đến sau khi ông chủ bị người ta khiêng đi một lúc lâu, mọi người mới lấy lại tinh thần, sau đó mới nhớ tới đã quên hỏi ông chủ có cần cứu ông ta hay không?

May mà sau đó ông chủ có gọi điện thoại về quán, mọi người mới xác định ông ấy không có việc gì.

“Bị Gấu Lớn tiên sinh khiêng ra ngoài?”

“Đúng vậy, Gấu Lớn tiên sinh là người ái mộ ông chủ của chúng tôi.” Đó là tuyên bố chính thức của ông chủ với người ngoài, trên thực tế, mọi người đều nhìn ra được, ông ấy cũng rất “hạp ý” người ta.

Chuyện bạn thân là gay đã sớm không còn là bí mật. “Tôi ở đây chờ cậu ta trở lại.”

“Nhưng ông chủ chúng tôi vừa mới gọi điện thoại đến, nói mấy ngày tới ông ấy có thể cũng sẽ không đến quán, muốn chúng tôi giúp ông ấy trông coi quán cẩn thận.”

“Cái gì?!” Vài ngày không đến quán? Khương Trạch Luân cảm thấy đau đầu. “Cho tôi một ly rượu.”

“Được.”

Anh uống rượu, thử bình ổn lại tâm trạng mình.

Nghiên Nghiên cho rằng bọn họ quen biết mới vài ngày thôi sao? Anh đã quen biết cô mười bảy năm, một cái nhíu mày, một nụ cười của cô, nhất cử nhất động, bất luận vẻ mặt nào anh cũng đều để tâm đến, có thể nói còn quen thuộc, hiểu rõ về cô hơn bản thân mình.

Cô đã muốn nói ra những lời nhẫn tâm lãnh đạm như vậy, đến cuối cùng thể nào cũng sẽ lộ ra dáng vẻ sắp bật khóc, hại anh hoàn toàn không nỡ tiếp tục chất vấn nữa, đành phải ra ngoài tìm người khác để hỏi cho rõ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Nghiên Nghiên lại đột nhiên nói muốn ly hôn?

Có lẽ việc mẹ anh không thông cảm cho cô ra ngoài làm việc là một trong những nguyên nhân, nhưng vấn đề này không phải hôm nay mới phát sinh, bởi vậy tuyệt đối không thể là nguyên nhân chính cô muốn ly hôn, hơn nữa anh có thể cảm nhận được, cô dường như muốn rời đi trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Vì sao cô gấp rút muốn rời khỏi anh?

Anh lại nốc từng ngụm rượu, trầm nghĩ mình phải tìm cho ra nguyên nhân thật sự.

Đột nhiên di động vang lên. Là Trình quản gia gọi tới.

“Thiếu gia, cậu mau trở về, thiếu phu nhân cô ấy muốn dọn ra ngoài ngay bây giờ!”

Lúc Khương Trạch Luân từ Hill chạy về nhà, Phòng Nghiên Nghiên đã rời đi, bắt quá cũng có để lại cho anh một tờ giấy.

Em đến nhà Tâm Du, đừng đến tìm em, chúng ta đều cần không gian để tĩnh tâm, yên tâm, em sẽ tự chăm sóc mình.

Đọc xong, anh nắm chặt tờ giấy trong lòng bàn tay.

Mệt mỏi ngồi lên sofa, anh nhắm mắt lại. Đêm nay thật sự là một đêm rất tồi tệ.

“Thiếu gia, cậu không sao chứ? Muốn giúp cậu pha một chén trà không?”

“Uhm.”

Một lát sau, Trình quản gia mang trà đặc ra từ nhà bếp. “Thiếu gia, trà đến rồi đây.”

“Được, cảm ơn.”

Anh mở mắt đón lấy, vừa mới hớp một ngụm trà, liền trông thấy trên chiếc bàn tròn nhỏ chân cao dùng để bày lọ hoa trang trí dường như đã thay đổi. Anh nhớ rõ lúc trước không phải là cái lọ hoa dung tục khó coi như vậy mà.....

“Trình quản gia, trước đây ở trên cái bàn nhỏ kia có một cái lọ hoa in hoa văn lập thể, sao lại không thấy nữa?” Đó là lọ hoa anh cùng Nghiên Nghiên mua khi đi hưởng tuần trăng mật ở Pháp, chính là vật cả hai người họ cùng yêu thích.

“Cái đó vừa mới bị Tổng tiểu thư đánh vỡ rồi.” Trình quản gia dựa theo tình hình thực tế trả lời. “Sau đó cô ấy mua một cái lọ hoa khác về chưng.”

“Tiểu Trăn đánh vỡ cái lọ hoa lúc đầu, sau đó mua lọ hoa khác mang về bày lên?” Khương Trạch Luân khá kinh ngạc, bởi vì vị trí lọ hoa không quá dễ có thể bị đánh vỡ, sau đó anh phát hiện trong chiếc tủ chén bát bằng kính, chỗ vốn dĩ bày hai chiếc ly pha lê đã bị đổi thành hai chiếc tách thủy tinh. Ly pha lê đâu?

Đó là Tâm Du lặn lội mang về từ Italy tặng cho bọn họ làm quà cưới, nghe nói cô ấy đặc biệt sang đó đặt làm, sao lại không thấy đâu nữa? Nghiên Nghiên rất thích chúng, nét đẹp ngây người thẳng đến từ giá trị bên ngoài, khiến cho người ta ánh mắt lấp lánh.

“Trình quản gia, ly pha lê trong tủ đâu? Ai đã mang đi?”

“Cái đó cũng bị Tổng tiểu thư quăng bể.”

“Cái gì?!” Anh kinh ngạc đứng dậy. Như vậy lần trước Nghiên Nghiên tức giận Tiểu Trăn đánh vỡ cái ly, là bởi vì con bé đánh vỡ ly pha lê cô yêu thích?

Đánh vỡ bình hoa, quăng vỡ cái ly.....Tiểu Trăn lại phá hoại đồ đạc như vậy sao?

Tâm tình Khương Trạch Luân trở nên kích động. Có phải là anh đã hiểu lầm chuyện gì đó? Tiếp đó, anh chú ý tới trên bức tường chỗ chiếu ghế cầu thang là một khoảng không trống rỗng. Anh nhớ rõ nơi đó hẳn là có một bức họa, bức tranh đó là quà cưới bạn học đại học Yale của Nghiên Nghiên tặng cho bọn họ, nghe nói là đối phương tự tay vẽ.

Bức tranh sao lại không thấy đâu nữa? “Trình quản gia, đừng nói với cháu là Tiểu Trần mang bức tranh vứt đi.” Anh đưa tay chỉ về hướng chiếu nghỉ cầu thang.

“Đúng vậy.” Đích thật là Tống tiểu thư làm. “Hôm đó chỉ có một mình Tống tiểu thư ở phòng khách, khi tôi trở về, bức tranh đã không thấy đâu nữa, Tống tiểu thư nói cô ấy đùa nghịch không cẩn thận làm hỏng bức tranh, nên đã vứt bỏ.”

“Thiếu phu nhân biết chứ?”

“Vâng, cô ấy biết, lúc tôi nói với cô ấy, ánh mắt cô ấy ửng đỏ rất khổ sở.”

Tim Khương Trạch Luân thất hết cả lại.

Trình quản gia quyết định nói ra hết những chuyện khác. Mặc dù thiếu phu nhân dặn ông đừng đề cập với thiếu gia, để tránh khiến cho thiếu gia khó xử, nhưng ông không thể không nói. “Thiếu gia, kỳ thật hoa tường vi trong vườn hoa sinh trưởng rất tốt, là Tống tiểu thư kiên quyết nhổ bỏ toàn bộ chúng đi, sau đó đổi thành loại hoa hồng cô ấy thích.”

Trời ạ, xem anh rốt cuộc đã làm gì với Nghiên Nghiên?

Anh vẫn luôn cho rằng bà xã không hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng mình, vì sao vẫn không thể xem Tiểu Trần là em gái vui vẻ sống cùng nhau? Anh thậm chí còn cho rằng Nghiên Nghiên lừa đi Tiểu Trần có chút lãnh đạm.....

Anh cũng không biết Tiểu Trần lại ngấm ngấm làm nhiều chuyện quá đáng như vậy với bà xã, lại còn một mực chất vấn cô, anh đã sai lầm quá mức, anh đã để cho kỹ xảo diễn xuất lợi hại của người ta đánh lừa.

“Trình quản gia, vì sao xảy ra nhiều chuyện như vậy, chú lại không nói với cháu một lời?”

“Là thiếu phu nhân nói không cần nói với thiếu gia, cô ấy nói thiếu gia rất thích Tống tiểu thư, nói ra câu sẽ rất khó xử, nếu thiếu gia tự mình phát hiện mới để cho tôi nói.”

Gương mặt tuấn tú của Khương Trạch Luân đau đớn cứng lại. Anh đã làm những chuyện tàn nhẫn vô tình như vậy với bà xã, xứng đáng bị cô vứt bỏ!

Vì sao không phát hiện bà xã lạnh nhạt như vậy với Tiểu Trần, không thể thích con bé là có nguyên nhân? Dù sao bà xã là đơn thuần thánh thiện như vậy, không thể sẽ lại vô duyên vô cớ nổi giận, càng không có khả năng sẽ có thể ghét bỏ ai cả.

Anh cảm thấy đau lòng với việc bà xã phải chịu ủy khuất, chắc hẳn đối mặt với những lời chất vấn của anh, lúc ấy cô nhất định rất khổ sở.

Nhưng Tiểu Trần vì sao phải làm như vậy?

Anh rõ ràng xem con bé như em gái mà yêu thương, nhưng con bé cứ nhiên lại quá đáng như vậy với bà xã thân yêu của anh!

Khi anh nhìn thấy Tiểu Trần mặc áo ngủ gợi cảm từ trên lầu bước xuống, tiếp đó, khi xa xa đã ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc, anh liền biết đáp án.

“Anh Trạch Luân, anh đã về rồi àh!”

Tống Thái Trần mặc áo ngủ khêu gợi màu tím xuống tới, còn đặc biệt xịt chút nước hoa, cách ăn mặc có chủ ý như vậy, chính là vì tận tình an ủi anh Trạch Luân của ả, đồng thời khiến cho anh hiểu rõ, cô không hề là ‘em gái’.

Nhưng anh lại nghiêm mặt. “Cô tới vừa đúng lúc, tôi có vài lời muốn nói với cô.”

“Nói cái gì?” ả nhào về phía trước, không ngờ anh lại tránh sang phía bên cạnh.

“Tối nay cô thu dọn lại hành lý cẩn thận, sáng mai Trình quản gia sẽ đưa cô ra sân bay.”

Nghe vậy ả không khỏi sững sờ. “Anh Trạch Luân, anh vừa mới nói gì?” Là ả nghe lầm sao?

“Sáng mai cô trở về San Francisco.” Anh đã thấy cô ta lớn lên từ lúc bé, cô ta giống như là một cô em gái bốc đồng, nhưng cô ta đã làm ra những chuyện thật sự hơi quá đáng với bà xã.

Anh thật sự muốn ả quay về?! “Anh Trạch Luân, vì sao đột nhiên muốn em đi?” Tình cảnh bị đuổi như vậy hoàn toàn khác với dự đoán của ả, lúc này đây ả hẳn là phải nên tận tình an ủi anh.

“Đánh vỡ lọ hoa Nghiên Nghiên thích nhất. Cái ly, còn vứt bỏ bức tranh, rồi lại thay thế bằng những thứ đồ mới cô mua về, nếu cô cho rằng bà xã của tôi cũng có thể để cho người ta hoán đổi như vậy, vậy thì sai lắm rồi, cô chỉ là em gái.” Bất quá sau này anh phải thu hồi lại toàn bộ tình yêu thương với cô ta.

Chỉ là em gái? “Nhưng em không muốn làm em gái của anh.”

“Hiện giờ tôi đã biết!” Chính là biết được quá muộn, nên anh mới rất hối hận. “Suốt đời này, tôi chỉ yêu một mình bà xã của tôi, không có bất kỳ người con gái nào có thể thay thế được cô ấy, bao gồm cả cô!” Khương Trạch Luân nói rành mạch.

Ngay cả một lời tỏ tình cũng không để cho ả nói ra liền trực tiếp tuyên án bị knock-out, điều này khiến cho Tống Thái Trần cảm thấy rất uất ức. “Anh yêu cô ta, nhưng Phòng Nghiên Nghiên đã quyết định muốn ly hôn với anh, vừa rồi cũng đã dọn ra ngoài.”

“Đời này trừ phi tôi chết, Nếu không tuyệt đối không thể ly hôn với cô ấy, để cho cô ấy rời bỏ tôi!”

Cách diễn đạt mạnh mẽ trong lời nói dường như có sức nặng, nặng nề đánh vào lòng người. Khiến cho người ta cảm thụ sâu sắc tình yêu Khương Trạch Luân dành cho vợ mãnh liệt biết bao nhiêu. Đó hoàn toàn còn hơn cả tính mệnh của chính anh.

Thấy vẻ mặt có vẻ sắp khóc của cô ta, anh không hề có chút cảm giác đau lòng, tất cả những điều này đều là do cô ta gây nên, khiến cho anh không thể lại xem cô ta là em gái. “Cô đã không còn thích hợp để tiếp tục ở lại nữa, bởi vì tôi sẽ không giữ lại một người làm tổn thương bà xã của tôi ở trong nhà, vì vậy, ngày mai cô trở về đi!”

Từ thái độ lạnh lùng đuổi người rời đi, cùng biểu hiện tình yêu mãnh liệt của anh với Phòng Nghiên Nghiên, Tống Thái Trần biết anh không thể nào sẽ thích ả, cũng không có khả năng ở bên cạnh ả.

Từ nhỏ ả đã thích anh Trạch Luân, bất quá ả cũng biết anh rất thích Phòng Nghiên Nghiên, mỗi ngày đều tưởng nhớ đến cô ta, vì hy vọng có một ngày anh Trạch Luân có thể thích mình, nhiều năm qua ả vẫn luôn chờ đợi bên cạnh anh với vai diễn em gái, kết quả, cuối cùng lại biến thành như vậy, ả rất không cam tâm.

“Anh Trạch Luân, cho dù anh nói dù thế nào cũng sẽ không để cho Nghiên Nghiên rời xa anh đi chẳng nữa, nhưng một ngày nào đó các người vẫn sẽ phải chia tay, bởi vì dì Cao rất chán ghét cô ta.”

“Cô đang nói cái gì?” Vì sao lại đột nhiên nhắc tới chuyện mẹ anh không thích Nghiên Nghiên?

“Là dì Cao bảo em đến Đài Loan, bởi vì dì ấy nói thích em làm con dâu của dì ấy.”

Nửa năm trước, sau khi dì Cao đến San Francisco, ả thường hay lái xe chở mẹ đi tìm dì Cao nói chuyện phiếm, bởi vậy mới biết chuyện bà không thích con dâu, dì Cao còn thường nói thích một cô gái tri kỷ giống như ả vậy làm con dâu, bởi vậy hỏi ả có muốn đi Đài Loan chơi hay không? ả hiểu ý của dì Cao, bởi vậy liền đến Đài Loan.

“Cái gì?!” Khương Trạch Luân khá kinh ngạc. Là mẹ anh cố ý bảo Tiểu Trần đến Đài Loan, không phải chính cô ta muốn đến chơi? Lại còn nói những lời thích Tiểu Trần làm con dâu gì đó, rốt cuộc mẹ suy nghĩ cái quái gì?

Thì ra là bởi vì mẹ anh biểu lộ rõ ràng thích cô ta làm con dâu, cho nên con bé Tiểu Trần kia mới có thể từ xa xôi chạy về đây làm ra tất cả những chuyện nực cười này, nghĩ như thế anh sẽ chia tay với Nghiên Nghiên, còn cô ta thì có thể thay thế được?

Không, không có bất kỳ người con gái nào có thể thay thế được vị trí của vợ trong lòng anh, bởi vì từ năm mười ba tuổi đó, lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh liền rất thích cô, thích đến muốn mang cô về đặt bên cạnh, cô cũng chỉ có thể là của một mình anh.

“Anh Trạch Luân, nếu Phòng Nghiên Nghiên nói muốn ly hôn, anh hãy đáp ứng đi! Dù sao cho dù các người hiện tại không ly hôn, dì Cao cũng sẽ trở về bức anh ly hôn với Phòng Nghiên Nghiên, bằng không dì ấy sẽ không trở về Đài Loan.”

Khương Trạch Luân nín thở. “Những lời này cô cũng từng nói qua với Nghiên Nghiên?”

“Em có nói một chút với cô ta, bắt quá em cũng chỉ là truyền đạt nguyện vọng của dì Cao mà thôi.” Ắ chỉ muốn khiến cho Phòng Nghiên Nghiên hiểu được, cô ta không thích hợp làm con dâu của Khương gia.

Anh đã hiểu, cũng biết nguyên nhân Nghiên Nghiên muốn ly hôn.

Anh biết mẹ không thích con dâu đi làm, nhưng đó là lỗi của anh, lúc ấy anh cho rằng mẹ cuối cùng cũng sẽ tán thành chuyện đi làm, chính vì vậy sau khi thật vất vả mong chờ đến lúc Nghiên Nghiên trở về từ Mỹ, anh liền bất chấp tất cả, ra sức dùng mọi cách lừa cô gả cho anh vào hai tháng sau.

Kết quả mẹ chẳng những không thể chấp nhận, cuối cùng thậm chí còn tức giận đến nỗi bay sang nhà vợ chồng chị gái ở Mỹ, hiện tại lại còn bảo Tiểu Trăn đến nhà làm ra mấy chuyện nhảm chán này, mẹ thật sự không thể chấp nhận việc Nghiên Nghiên ra ngoài làm việc như vậy sao?

Xem ra anh phải nghĩ biện pháp mới được, tuy rằng anh vốn muốn để ẹ cùng Nghiên Nghiên hai người tự mình xử lý vấn đề, như thế hai người mới có thể thật sự cùng hiểu về nhau, cảm tình cũng mới có thể trở nên tốt hơn, nhưng giờ phút này anh không thể lại để cho tình huống tiếp tục chuyển biến xấu.

Bởi vậy trước mắt anh chỉ có thể để cho bà xã thân yêu ở lại nhà Tâm Du vài ngày trước, chờ sau khi tất cả mọi chuyện đều đã giải quyết xong, anh lại đến đón cô về nhà.

Nhưng lát nữa anh phải gọi điện thoại trước, bảo Tâm Du chiếu cố bà xã thân yêu của anh chu đáo.

Nhưng trước mắt anh phải trừ bỏ phiền toái nhỏ này. “Tiểu Trăn, tôi mặc kệ cô là vì cái gì mà đến, tóm lại, ngày mai cô trở về đi, còn nữa, sau này, đừng đến nhà của tôi nữa, nơi này không chào đón cô, bởi vì tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô lại có bất kỳ cơ hội nào làm tổn thương bà xã của tôi.”

Nói xong, anh đi lên lầu. Anh phải cẩn thận suy nghĩ một biện pháp giải quyết mới được.

Ý của Khương Trạch Luân rất rõ ràng, sau này anh không muốn gặp lại ả, điều này khiến cho Tống Thái Trăn ngây ngấn cả người. Trước đây, anh Trạch Luân thương yêu ả như vậy, ả không ngờ anh lại đối xử với mình lạnh lùng đến thế, thậm chí còn chán ghét ả. “Anh Trạch Luân, em cũng đã nhận lỗi với anh rồi, anh đừng đối xử với em như vậy, không phải anh nói rất thích cô em gái là em này sao?”

“Chuyện tôi hối hận nhất cuộc đời này chính là chuyện này.” Anh lạnh lùng nói xong, bước chân không ngừng lại, đi thẳng lên lầu.

“Anh Trạch Luân.....”

Nhìn thấy anh thẳng bước lên lầu, chẳng hề quay đầu lại, ả khổ sở khóc. Ắ thật sự thích anh, không muốn đoạn tuyệt với anh, cũng không muốn anh đối xử với ả lạnh lùng như thế.

Tống Thái Trăn bỗng nhiên nhớ tới những lời Cao Vũ nói ở Hill hôm đó. Mất đi Phòng Nghiên Nghiên, anh sẽ phát điên, sau đó mất hết tính người.....Thì ra là thực.....

8. Chương 8

Chương 8

“Em biết rồi, em sẽ chăm sóc Nghiên Nghiên chu đáo, bye-bye.”

Miêu Tâm Du cúp điện thoại, Phòng Nghiên Nghiên bên cạnh đang không rõ ông xã nói những gì.

“Nghiên Nghiên, anh Trạch Luân gọi tới xác nhận cậu có phải đến chỗ mình không, xem ra anh ấy cũng vẫn rất lo lắng cho cậu, hơn nữa còn muốn mình thay anh ấy chăm sóc cậu chu đáo.....A!” Cô kêu lên thành tiếng, “Mình đã quên nói với anh ấy ngày mai mình phải đi Ai Cập, nửa tháng nữa mới có thể trở về rồi.”

“Không sao đâu, cậu đừng bận tâm tới lời anh ấy nói.”

Tối nay, sau khi cô trở về phòng, Tâm Du gọi điện thoại cho cô, nói ngày mai muốn đi Ai Cập du lịch, hỏi cô muốn quà gì? Biết bạn thân sắp sửa đi Ai Cập, cô đột nhiên muốn dọn đến căn hộ của cô ấy ở tạm, nên lập tức thu xếp hành lý đơn giản dọn ra ngoài.

Phòng Nghiên Nghiên cười khổ, “Đây hình như là lần đầu tiên mình không thể thản nhiên đối mặt vấn đề, cứ chạy trốn chết như vậy, tuyệt đối không giống tác phong của mình.”

Giữa đêm mang hành lý rời khỏi Khương gia, không phải bởi vì Tống Thái Trần muốn cô rời đi, mà là sợ ông xã trở về lại tiếp tục hỏi cô về lý do ly hôn, cô biết rõ nếu anh tiếp tục hỏi, bản thân mình căn bản là không có cách nào chống đỡ.

“Đó là bởi vì cậu quá yêu anh Trạch Luân, cho nên mới không thể đối mặt với anh ấy.” Trong tình sử yêu đương của Nghiên Nghiên và anh Trạch Luân, cô chính là bà mai thực thụ mà! Cuối cùng còn đóng vai trò truyền tin, quá trình yêu nhau của hai người này, cô xem như cũng có đóng góp nho nhỏ, bởi vậy bọn họ yêu đối phương bao nhiêu, cô cũng rõ hơn cả.

“Có lẽ vậy.” Bởi vì yêu anh, nên cô luôn luôn không có biện pháp với anh.

“Nhưng mà Nghiên Nghiên này, cậu dọn ra ở một mình không sao chứ? Hiện giờ cậu đang mang thai, mà mình lại không ở nhà, nói thật, như vậy mình sẽ có chút lo lắng đó!”

“Đương nhiên không có vấn đề gì, đừng quên lúc du học ở Mỹ, mình cũng sống một mình như vậy, không phải sao? Vì vậy cậu không cần lo lắng ỉn. Mang theo tâm trạng vui vẻ đi Ai Cập chơi đi.” Cô không muốn bởi vì chuyện của mình mà ảnh hưởng đến tâm tình du lịch của bạn thân.

“Vậy sau giờ tan tầm ngày mai, cậu nhớ đi mua ít thức ăn về để sẵn, như vậy ban đêm nếu có đói bụng, cũng có chút gì đó để ăn, nhớ phải ăn no một chút, đừng bỏ đói con trai nuôi của mình.” Nghe nói phụ nữ mang thai hình như rất dễ đói bụng lúc nửa đêm.

Phòng Nghiên Nghiên nở nụ cười. “Mình sẽ mua thức ăn về. Nhưng mà, cậu sao lại biết mình mang thai con trai?” Hiện giờ vẫn chưa biết giới tính của bé cưng mà.

“Đó là bởi vì mình thích con trai nuôi hơn nha!” Miêu Tâm Du thật cao hứng với việc cô bạn thân mang thai, nên lập tức xí phần làm mẹ nuôi trước. “Nghiên Nghiên, cậu thật sự ly hôn với anh Trạch Luân sao? Cậu có muốn suy nghĩ lại hay không, nói không chừng sẽ có biện pháp giải quyết khác.”

Nghĩ đến việc ly hôn, cô thu lại vẻ mặt tươi cười. “Do mình đưa ra yêu cầu ly hôn với anh ấy là tốt nhất.”

“Bác trai, bác gái, họ biết cậu muốn ly hôn chưa?”

“Mình chưa nói cho họ biết, sợ họ lo lắng.” Cô vẫn chưa biết nên mở miệng nhắc tới chuyện ly hôn thế nào với ba mẹ, bởi vì họ vẫn rất thích cậu con rể Trạch Luân này.

“Nghiên Nghiên, mình cảm thấy cậu hẳn là nên đem chuyện mẹ chồng muốn bức các cậu ly hôn nói với anh Trạch Luân.” Trước đó, Nghiên Nghiên gọi điện thoại hỏi cô muốn tìm luật sư tư vấn về vấn đề ly hôn, thật sự khiến cho cô hoảng sợ, về sau, biết được nguyên nhân, lại cảm thấy Nghiên Nghiên rất đáng thương.

“Không, mình không muốn lại khiến cho anh ấy khó xử.” Phòng Nghiên Nghiên đã quyết tâm.

Sáng tối ngày hôm đó, tan ca sớm về nhà, trước khi bước vào cửa liền nghe thấy đoạn đối thoại giữa Trình quán gia và Tống Thái Trần, có liên quan đến chuyện mẹ chồng an bài cho cô ta quay về Đài Loan, trước đó cũng đã nghe cô ta nói qua, nhưng khiến cho người ta kinh ngạc chính là, Tống Thái Trần lại nói mẹ chồng chẳng bao lâu nữa sẽ trở về buộc bọn họ ly hôn!

Tưởng tượng đến cảnh tượng đó, đêm nào cô cũng ngủ không ngon giấc, thậm chí ngay cả ban ngày đi làm cũng luôn thấp thỏm.

Nhưng cô không hề buồn phiền về việc mình bị buộc rời khỏi Khương gia, mà là lo lắng cho ông xã mình.

Cô biết rất rõ anh tuyệt đối sẽ không đồng ý ly hôn, nhưng nếu bắt buộc phải chọn một người giữa mẹ và vợ, cô tin rằng đến lúc đó anh nhất định sẽ vô cùng đau khổ, mẹ chồng ở lại Mỹ không về đã khiến cho cô cảm thấy vô cùng ray rứt áy náy, cô không muốn khiến cho ông xã bởi vì cô mà lại cùng mẹ chồng nảy sinh tranh chấp, bởi vậy mới chủ động đề cập đến chuyện ly hôn.

Tối nay, trong phòng ăn cô nói rất nhiều lời quá đáng, mục đích chính là vì muốn chọc giận anh, hy vọng anh đồng ý ly hôn trong cơn giận, cô tình nguyện để anh hận mình, cũng không muốn anh đau khổ đứng trước sự lựa chọn.

Mà chuyện có thai này, khiến cho cô càng muốn hủy bỏ quan hệ hôn nhân trong khoảng thời gian ngắn, bởi vì cô không muốn để cho bọn họ biết cô có thai, nếu tin này truyền ra, cô đoán mẹ chồng nhất định sẽ muốn cô bỏ việc, ở nhà chuyên tâm chăm sóc con chu đáo, nếu mẹ chồng đưa ra yêu cầu như vậy, cô vẫn không thể gạt đầu đáp ứng như trước, khi đó tình hình khẳng định sẽ càng trở nên tồi tệ hơn.

“Mình nghĩ cho dù cậu muốn ly hôn, anh Trạch Luân cũng nhất định không có khả năng sẽ đồng ý điều đó. Đúng rồi, mình đã quên nói, vừa nãy, sau cùng anh ấy có dặn dò, để cậu ở bên ngoài vài ngày trước, chờ sau khi anh ấy giải quyết mọi vấn đề, sẽ lập tức đón cậu về nhà.” Cô thiếu chút nữa đã quên thuật lại.

Chờ anh giải quyết vấn đề? Phòng Nghiên Nghiên ngẫm nghĩ. Ông xã chẳng lẽ đã biết rồi?

“Nghiên Nghiên, cậu cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, cũng tạm thời đừng nghĩ đến chuyện ly hôn nữa, coi như nghỉ phép ở chỗ mình vài ngày, mình tin anh ấy sẽ đón cậu trở về.” Cô tin tưởng vào năng lực của anh Trạch Luân.

“Uhm.” Cô cũng phải suy ngẫm lại cho kỹ.

Kỳ thật, Miêu Tâm Du không lo lắng bạn thân sẽ ly hôn một chút nào. Cô rất rõ anh Trạch Luân căn bản không thể để cho Nghiên Nghiên rời đi, bằng không trước đây anh ấy sẽ không vội vàng như vậy, sau khi bạn thân mới vừa du học từ Mỹ trở về, liền lập tức cưới cô ấy về làm vợ.

Có lẽ, sau khi cô từ Ai Cập trở về, bọn họ lại là một đôi vợ chồng thắm thiết khiến cho người ta thán phục.

Vài ngày sau khi Miêu Tâm Du rời nhà đi du lịch Ai Cập.

Sáng sớm hôm nay, Phòng Nghiên Nghiên vừa mới bước vào văn phòng, ba cô liền gọi điện thoại cho cô, nói em gái tối hôm qua bỏ nhà ra ngoài. Cô dặn dò Lam Tử hoàn thành một vài chuyện, liền vội vã lái xe về nhà.

Sau khi về nhà, phát hiện ông xã lại đang ngồi trong phòng khách trò chuyện cùng ba mẹ mình, tim cô nhất thời thất lại, bởi vì bọn họ đã vài ngày không gặp nhau, thỉnh thoảng anh sẽ gọi điện thoại cho cô, nhưng đều chỉ là thăm hỏi qua loa.

Dường như hiểu được cô đang nghĩ gì, Khương Trạch Luân rất tự nhiên mà nói, “Ba vừa mới gọi điện thoại cho anh.”

Kìm nén sự khẩn trương trong lòng, cô mang toàn bộ sự chú ý đặt vào chuyện em gái bỏ nhà đi. Tình Tình để lại một bức thư, nội dung là giải thích với ba, mẹ, cùng với chồng chưa cưới Miêu Thành Tuấn, con bé nói mình vẫn chưa muốn gả cho người ta, tạm thời rời khỏi nhà, con bé sẽ tự chăm sóc tốt ỳnh.

Em gái đột nhiên bỏ nhà trốn đi, khiến cho tất cả mọi người rất kinh ngạc, thường ngày con bé im lặng lại nhu thuận, không ai có thể tưởng tượng được cô con gái cứng ngoan ngoan như con bé lại sẽ không nói một lời liền bỏ nhà đi, khiến cho hai ông bà Phòng rất lo lắng.

Phòng Nghiên Nghiên cảm thấy rất khổ sở với việc em gái bỏ nhà đi. Khoảng thời gian trước, Tình Tình từng đến tìm cô, lúc ấy hình như cô có nói ra suy nghĩ của mình, rồi cô vào bệnh viện, biết mình có thai, sau đó lại bởi vì phiền muộn về chuyện mẹ chồng, bởi vậy cũng không hề gọi điện thoại cho Tình Tình.

Nếu sau đó cô có gọi điện thoại cho em gái, biết được chuyện phiền não của con bé, con bé có phải sẽ không bỏ nhà ra ngoài hay không chứ? Cô nhất thời cảm thấy bản thân mình là một người chị thật sự rất thất trách, hoàn toàn không biết thì ra em gái không muốn lập gia đình như vậy.

Trong lúc mọi người đang lo lắng cho an toàn của Tình Tình một thân một mình bên ngoài, đồng thời phiền muộn nên làm gì bây giờ vào hôn lễ ngày chủ nhật, giới truyền thông không biết từ đâu biết được tin con bé mất tích, không chỉ điên cuồng gọi điện thoại đến hỏi, ngoài cửa lớn nhà bọn họ cũng chật ních phóng viên đến thu thập tin tức.

Vấn đề trở nên rất khó giải quyết, bởi vì không xác định được có thể tìm được Tình Tình trước hôn lễ hay không, hơn nữa ba mẹ cô cảm thấy vô cùng hổ thẹn với Miêu gia, cho nên đôi bên sau khi trải qua quá trình thảo luận dài dòng cũng có chung nhận thức, trong tình huống không làm tổn hại danh dự lẫn nhau, quyết định công bố với người ngoài hôn sự của hai nhà kỳ thật cũng đã hủy bỏ từ trước, mà Tình Tình cũng không hề mất tích, thuận lợi giảm nhẹ sự tổn hại của hai nhà cùng những người có liên quan đến mức thấp nhất.

Sự việc có thể nói là giải quyết viên mãn, đến tối, vì không thể để ba mẹ nghi ngờ mối quan hệ của cô cùng Trạch Luân, dù sao chuyện của Tình Tình đã khiến bọn họ bận tâm đủ rồi, tạm thời trong khoảng thời gian ngắn này không thể để cho ba mẹ biết chuyện cô đã ở riêng, nên cô cùng Trạch Luân liền đồng thời lái xe rời đi.

Khương Trạch Luân gọi vào đi động cho cô trên xe, nói muốn theo cô cùng nhau về nhà, tiễn cô vào cửa. Anh biết Tâm Du đã đi du lịch, trước khi cô ấy xuất ngoại có gọi điện thoại thông báo cho anh biết.

Phản ứng của Phòng Nghiên Nghiên là trực tiếp cự tuyệt. Anh cũng đã bận bịu cả ngày, nên trực tiếp về nghỉ ngơi mới phải.

Nhưng anh căn bản là bỏ ngoài tai. Cố ý lái xe theo cô về căn hộ của Miêu Tâm Du, sau đó lại đưa cô lên lầu, hai người đứng ở ngoài cửa lớn.

“Được rồi, em đã về đến nhà, anh mau trở về nghỉ ngơi đi.”

“Em mau mở cửa đi, anh cùng em vào trong.”

“Không cần.....”

Khương Trạch Luân vươn tay cầm lấy chìa khóa trên tay cô, sau đó mở cửa, hai người cùng nhau đi vào trong nhà.

Anh rất nhanh đảo mắt ngắm nhìn căn hộ của Miêu Tâm Du. “Căn hộ này xem ra cũng không tồi.” Tuy rằng diện tích không quá lớn, nhưng cách trang trí lại đem đến cho người ta một loại cảm giác ấm áp.

“Hôm nay thật sự cảm ơn anh.” Cô không quên cảm ơn, bởi vì hôm nay anh thật sự đã giúp đỡ không ít. “Em đã về đến nhà rồi, anh cũng về nhà nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

“Nhưng thần sắc của em xem ra không được tốt cho lắm.” Khương Trạch Luân chăm chú nhìn cô.

Phòng Nghiên Nghiên xoay nghiêng mặt. “Em không sao, chẳng qua là lo lắng cho Tình Tình mà thôi.”

“Em đi tắm trước đi, sau khi thấy em lên giường anh sẽ rời đi.”

“Không cần, anh ——”

“Ngoan, nghe lời, mau đi vào tắm rửa.” Anh dùng giọng sủng nịch mà dỗ dành. “Hay là nói, em muốn anh hỗ trợ phục vụ.”

Anh giúp cô phục vụ?! Hai gò má cô không chịu thua kém ứng đồ. “Quên đi, anh thích đợi thì đợi đi!” Cô là bởi vì sợ anh mệt mỏi, mới muốn anh mau mau trở về nghỉ ngơi, nếu anh không cảm kích, còn có sức lực ở trong này trêu đùa, như vậy cứ mặc kệ anh là được rồi.

Ba mươi phút sau, Phòng Nghiên Nghiên tắm xong, từ trong phòng bước ra. Lập tức ngửi thấy mùi thức ăn.

“Vừa đúng lúc, anh nấu soup bắp trứng gà, em mau lại đây uống một chút.”

“Soup bắp trứng gà?” Cô đã bước đến.

“Uh, bởi vì trong tủ lạnh chỉ có bắp đóng hộp và trứng gà, cho nên anh nấu soup bắp trứng gà, anh vừa mới nêm thử, hương vị cũng không tệ lắm.” Khương Trạch Luân thay bà xã múc một chén soup. “Cả ngày hôm nay, anh thấy em luôn nói không có hứng ăn uống, không ăn gì cả, uống canh hân là sẽ không nói không có hứng chứ!”

Cô quả thực là không có hứng ăn uống, nhưng món soup này uống cũng không tẻ lắm.

Nhìn thấy bà xã uống soup, anh thật cao hứng vì cô thích uống soup mình tự nấu. “Nghiên Nghiên, thứ bảy tuần này mẹ anh sẽ trở về Đài Loan.”

Vừa nghe đến mẹ chồng ngày kia muốn về Đài Loan, cô có chút chần động, bàn tay cầm chén có chút cứng nhắc, đặt cái chén lên bàn. “Em uống không nổi, em muốn đi nghỉ.”

Nhận thấy bà xã thân yêu rất khẩn trương, Khương Trạch Luân kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng ôm lấy. “Nghiên Nghiên, đừng khẩn trương, không có việc gì đâu, em cứ tin vào anh, anh sẽ giải quyết vấn đề.”

Anh muốn giải quyết vấn đề như thế nào? Phòng Nghiên Nghiên nhất thời lại cảm thấy sợ hãi.

“Em không cần lo lắng, anh sẽ xử lý rất tốt, đừng quên, anh làm con trai của mẹ đã ba mươi năm, anh rất hiểu mẹ anh, mọi chuyện cứ để anh lo.”

“Anh muốn làm như thế nào? Em không muốn giữa anh và mẹ có bất kỳ tranh chấp gì.”

“Tuyệt đối sẽ không có tranh chấp!” Anh lại cam đoan. “Như vậy là được rồi, vì chứng minh anh thật sự sẽ có thể xử lý sự việc thật tốt, nếu để mẹ đón em về nhà, em có phải đã yên tâm rồi hay không?”

“Do mẹ tới đón em về nhà?!” Cô ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới. “Không cần, như vậy em sợ sẽ.....”

“Cứ tin vào ông xã của em, mọi chuyện đều sẽ rất thuận lợi.”

Tựa vào trong lòng ông xã, cô cảm nhận được một cảm giác yêu thương cùng ấm áp không gì sánh bằng, có lẽ cô nên tin tưởng anh.

“Đến đây, muốn uống thêm chút nữa hay không?” Bởi vì cả ngày, cô đều chưa hề ăn bất cứ thứ gì. “Đây là lần đầu tiên sau khi trở về Đài Loan, anh nấu gì đó cho em ăn. Nhớ trước đây, lúc ở Mỹ, chỉ cần em đến tìm anh, anh nhất định sẽ làm một vài món ăn Đài Loan chính cống cho em ăn.”

Cô đương nhiên còn nhớ, tay nghề của anh từ trước kia cũng đã rất khá.

“Còn nhớ lần đầu tiên anh xuống bếp nấu vài món cho em ăn không?”

Trên mặt Phòng Nghiên Nghiên có một vệt đỏ hồng. “Không nhớ rõ nữa.”

“Không nhớ rõ thì sao phải đỏ mặt chứ?” Khương Trạch Luân cười, chạm vào gò má xinh xắn trắng mịn của cô. Mấy ngày nay, anh không hề được ôm ấp và lại vuốt ve bà xã thân yêu như vậy. “Còn nhớ ngày đó cũng là đêm đầu tiên của cả hai chúng ta, anh nghĩ anh cả đời cũng sẽ không quên.”

“Loại chuyện đó không cần nhớ cả đời mà?” Phòng Nghiên Nghiên cầm chén soup anh vừa đưa cho cô đặt lại lên bàn. “Được rồi, em uống không được nữa, em.....”

Biết bà xã đang xấu hổ, anh đâu thể nào bỏ qua cơ hội nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của bà xã? Thấy cô muốn chạy trốn, anh lập tức ôm chặt lấy cô. “Anh vẫn còn nhớ rõ, hôm đó em cũng giống như bây giờ, toàn thân khẩn trương đến phát run, thật sự rất đáng yêu.”

“Em, em đâu có.....” Vốn dĩ muốn phản bác lại lời của anh, không ngờ cô vừa mở miệng, những tiếng lấp bắp ngược lại lại chứng minh cô đang run rẩy, khiến cho cô xấu hổ lúng túng đến mức không có cách nào ngẩng lên nhìn anh.

Nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của bà xã, có cảm giác dường như đã quay lại hiện trường “đêm đầu tiên” năm đó, hiện tại, anh cũng giống như lúc đó, mạch máu trương lên, nhiệt huyết sôi trào.

Trong bầu khí nóng rực, Phòng Nghiên Nghiên sao lại không thể cảm nhận được dục vọng của ông xã. Nhưng cô đang có thai, phải nói với anh sao? Nhưng bác sĩ cũng không hề nói phụ nữ có thai không thể cùng chồng hoan ái, nếu anh ôn nhu một chút mà nói.....

Đột nhiên, hai gò má cô nóng bừng lên. Phát hiện mình đang suy nghĩ về những chuyện đó, điều đó chứng tỏ cô kỳ thật cũng muốn ông xã ôm, chính cô cũng bị khát vọng mãnh liệt kia hù dọa tới sợ rồi, nhất thời cảm thấy rất mất mặt, là bởi vì “Gần mực thì đen” sao? Hại cô hơi một tí là lại nổi lên ham muốn.

Khương Trạch Luân vẫn nhìn bà xã, thấy cô vừa then thùng lại vừa giống như tự trách khẽ cắn môi dưới, vẻ mặt phong phú lại đáng yêu. “Bà xã, em rút cuộc suy nghĩ cái gì? Mặt đỏ bừng như quả táo vậy.”

“Em, em không sao.” Cô cúi khuôn mặt nóng bừng xuống.

“Em mau nói đi, vừa nãy đang nghĩ cái gì?” Khóe miệng anh nhướn lên một nụ cười tình quái.

“Anh.....” Cô biết anh đã biết rõ mà lại còn cố ý hỏi, vô cùng khẩn trương, có chút liều lĩnh nói: “Nếu anh vẫn không muốn về, vậy chúng ta liền vào trong phòng.”

Gương mặt tuấn tú của anh cười đến hớn hở.

“Anh đang cười cái gì?” Nụ cười của anh hại cô càng khẩn trương, lại càng xấu hổ thêm.

“Thì ra vừa nãy bà xã đang nghĩ tới những chuyện lệch lạc như vậy à.” Không biết vì sao, anh đột nhiên cảm thấy đùa cô như vậy rất thú vị.

Oành! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phòng Nghiên Nghiên bùng nổ, trong nháy mắt, đến cả tai cũng đỏ ửng lên.

“Quên đi, nếu anh không muốn ——”

“Muốn! Đương nhiên muốn!”

Treu đùa đến đây thôi, kế tiếp là thời khắc thân mật!

Ở trên giường, hai người khóa thân vuốt ve mơn trớn nhau bằng những nụ hôn, lại gấp gáp truyền đến tiếng thắc mắc của Khương Trạch Luân.

“Bà xã, ngực của em sao lại có vẻ lớn hơn?”

“Đâu, đâu có!”

“Còn nữa, em dường như cũng trở nên mẫn cảm hơn, anh mới chạm vào quả dâu nhỏ một tý, chúng nó lập tức săn cứng lại.”

“Muốn làm thì làm nhanh một chút, đừng tán dóc mãi.”

“Nhưng mà thật sự rất thần kỳ.....” Anh tiếp tục vuốt ve, xoa nắn, làm không biết chán.

“Nếu anh muốn làm thì đừng nói nhăng nói cuội nữa.”

“Yes, nữ vương bề hạ!”

9. Chương 9

Chương 9

Giữa trưa thứ bảy.

Cao Mẫn toàn thân ăn vận như một quý bà bước vào cửa chính, Trình quản gia thay bà xách hành lý phía sau. Bước vào nhà, nhìn thấy con trai ngồi trong phòng khách, bà mắt húng chất vấn: “Trạch Luân, con rõ ràng có ở nhà, vì sao không ra sân bay?” Cũng không giấu lại mẹ con bọn họ đã bao lâu không gặp mặt, bà hiếm khi quay về Đài Loan, thẳng bẻ lại cứ nhiên không đến sân bay đón?

Thấy con trai không hề có bất kỳ phản ứng gì, vẫn tê liệt ngồi trên sofa như trước. Bà tức giận đi về phía anh, nhưng vừa đứng trước mặt con trai, sau khi nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt của anh, nhất thời khiếp đảm.

“Trạch Luân, con làm sao vậy, sao lại thành ra bộ dạng này?” Bà thật sự bị vẻ ngoài của con trai khiến cho kinh hãi đến nhảy dựng, tuy rằng vẫn là gương mặt rất tuấn tú như cũ, nhưng lại toát ra vẻ trầm lặng, mà đôi mắt từ trước đến nay vẫn sáng ngời có thần cũng trở nên ảm đạm không chút ánh sáng, đứa con trai thần thái rạng rỡ trước kia đã không còn thấy đâu nữa, hiện giờ, con trai xem ra rất sa sút tinh thần.

Khương Trạch Luân lười biếng đứng lên từ trên sofa. “Mẹ, mẹ đã trở về.”

“Mẹ hỏi con làm sao vậy?”

“Con rất khỏe, không có việc gì.”

Thế này mà còn bảo là không có việc gì? Quả thực giống một cái xác không hồn.

“Mẹ, con đi ra ngoài một chút.” Anh lê từng bước nặng nề, chậm chạp ra khỏi cửa chính đi về hướng garage, Cao Mẫn theo sát phía sau con trai.

“Trạch Luân, mẹ vừa mới trở về, con muốn đi đâu?” Bà cảm thấy rất không ổn.

Nhưng anh không hề để ý đến mẹ mình, điềm nhiên mở cửa ngồi vào trong chiếc xe thể thao của anh, sau khi khởi động liền lao vút về phía trước, kết quả lại va mạnh vào cây đại thụ phía trước garage, phát ra một tiếng nổ “rầm”, mẹ anh cùng Trình quản gia sợ hãi ở bên cạnh, ngay cả A Khanh đang chuẩn bị cơm trưa trong nhà bếp đều khản trương chạy đến.

“Á! Trạch Luân!”

“Thiếu gia!”

Cao Mẫn cùng Trình quản gia hai người hoảng sợ khản trương lao đến.

“Trạch Luân, con có sao không?” Bà khản trương hỏi con trai, trên mặt tràn ngập lo lắng.

“Thiếu gia, có cần đưa cậu đến bệnh viện hay không?”

“Mọi người không cần khản trương như vậy, tôi không sao.” Anh mở cửa xe bước xuống. “Nhưng tôi hơi mệt, tôi lên lầu nghỉ trước.”

“Trạch Luân, Trạch Luân!”

Nhưng bất luận bà gọi lớn tiếng đến mấy, anh vẫn không hề quay đầu đáp lại người mẹ là bà này.

Cao Mẫn thấy thế, liền hỏi Trình quản gia bên cạnh. “Trình quản gia, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Ông ghen ngào một lúc. “Từ sau khi thiếu phu nhân dọn ra ngoài, lại khẳng khẳng muốn ly hôn với thiếu gia, thiếu gia cậu ấy liền biến thành bộ dạng này. Mấy hôm trước cậu ấy vẫn còn đi làm, nhưng mấy ngày nay cậu ấy mỗi ngày đều giống như hiện tại, gọi đến, cậu ấy cũng không có phản ứng, ngay cả công ty cũng không đến nữa.”

“Cái gì?!” Cao Mẫn không thể tin được. “Chẳng qua là vợ muốn ly hôn, thằng bé có nhất thiết phải làm chính mình ra nông nổi này không?” Người không giống người, quỷ không giống quỷ.

“Đó là bởi vì thiếu gia thật sự quá yêu thiếu phu nhân.”

A Khanh bên cạnh nhin không được mà lên tiếng nói thay cho thiếu gia, “Phu nhân, bà cũng không biết, thiếu gia cậu ấy ăn uống cũng không ngon miệng, cho dù tôi nấu món cậu ấy thích nhất, cậu ấy nhiều lắm cũng chỉ ăn một miếng mà thôi, cả người đều gầy sòm đi rất nhiều.”

“Phu nhân, bà trở về thì tốt rồi, bằng không nhìn thấy dáng vẻ này của thiếu gia, chúng tôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ?” Trình quản gia lau nước mắt.

Nghe xong lời hai người nói, Cao Mẫn nhìn vào trong nhà, vẻ mặt ngưng trọng.

Cuối tuần trước Tiểu Trăn khóc lóc quay về, nói bị con trai bà đuổi về San Francisco, bà có hỏi sơ qua về tình hình một chút, biết Nghiên Nghiên đưa ra yêu cầu ly hôn, lại còn dọn ra ngoài, khiến cho bà cũng khá kinh ngạc.

Kỳ thật bà cũng không phải là chán ghét cô con dâu Nghiên Nghiên này, con bé rất được, tính cách tuy rằng không nhiệt tình, nhưng đối với mẹ chồng cô vẫn kính cẩn lễ phép, chẳng qua là bà vẫn cảm thấy nếu lập gia đình, hẳn là nên phải ngoan ngoãn ở nhà. Chồng về đến nhà thì phải phục vụ chu đáo mới đúng, chỉ ít là khi bà lập gia đình, ba của bà đã dạy bà như vậy.

Bà đương nhiên biết thời đại bây giờ đã khác, nhưng cho dù Nghiên Nghiên muốn làm việc, cũng không thể lần nào cũng về nhà trễ hơn chồng, sau đó chuyện quán xuyến nhà cửa trong gia đình đều bỏ mặc không chăm lo, như vậy là không đúng, cô con dâu mà bà muốn không phải là như vậy.

Cho nên sau này khi biết Nghiên Nghiên không thể vứt bỏ công việc, mà con trai lại không ngừng nói đỡ cho vợ, bà tức giận, liền chạy sang Mỹ ở lại nhà con gái, vừa ở thì cũng đã hơn nửa năm, trong khoảng thời gian đó nếu con trai đến Mỹ công tác, đều sẽ nhân tiện ghé thăm bà.

“Trình quản gia, tôi hỏi ông, Tiểu Trăn nói trong khoảng thời gian con bé ở lại nhà của chúng ta, Nghiên Nghiên đối xử với con bé rất tệ, thậm chí còn hờ hững với con bé, là thật sao?”

“Đương nhiên không phải là sự thật!”

“Phu nhân, điểm này tôi cũng có thể làm chứng, thiếu phu nhân không hề đối xử tệ với Tổng tiểu thư.” A Khanh cũng thay thiếu phu nhân phản bác những lời chỉ trích không có thật.

“Vậy vì sao Tiểu Trăn lại nói con bé chẳng qua chỉ đánh vỡ một cái ly, Nghiên Nghiên liền tức giận mắng con bé?”

“Phu nhân, kỳ thật đó là bởi vì Tổng tiểu thư, cô ấy.....”

Trình quản gia đem những chuyện Tống Thái Trăn làm ra lúc ở Khương gia, nói cho phu nhân nghe hết đầu đuôi ngọn ngành. Ông không thêm mắm dặm muối, chỉ có sao nói vậy, tuy rằng ông biết Tống tiểu thư là do phu nhân cố ý an bài đến Đài Loan, nhưng rất nhiều chuyện ông hy vọng phu nhân có thể biết rõ ràng, đồng thời cũng hiểu rõ cô ta cũng không hợp với thiếu gia.

“Phu nhân, tuy rằng bà cố ý an bài Tống tiểu thư đến Đài Loan, nhưng thiếu gia chỉ xem cô ấy như em gái, thiếu gia chỉ yêu thiếu phu nhân mà thôi.” Cho dù những lời ông nói lần này có thể khiến cho phu nhân buồn lòng, nhưng ông vẫn trung thành nói ra những suy nghĩ của chính mình.

“Ông nói tôi cố ý an bài Tiểu Trăn đến Đài Loan?” Cao Mẫn sửng sốt.

Không phải sao? “Tổng tiểu thư nói với tôi và thiếu gia như vậy.”

“Tiểu Trăn, con bé ——” bà ngừng nói. “Tôi lên xem tình hình Trạch Luân trước, Nghiên Nghiên, con bé thật sự muốn ly hôn sao?”

“Đúng vậy, hai ngày trước, thiếu gia trở về còn khổ sở nói, cậu ấy đi năn nỉ thiếu phu nhân cùng cậu ấy cùng nhau về nhà, nhưng bị cự tuyệt, cũng bởi vậy thiếu gia càng trở nên không có chút tinh thần nào, cũng không đi làm nữa. “

Bà nhìn quản gia. “Tôi biết rồi, tôi lên nói chuyện với thằng bé cho đến nơi đến chốn trước đã.”

Cao Mẫn bước vào phòng ngủ của con trai, ai ngờ cả căn phòng đều sặc sụa mùi rượu.

Nhìn thấy anh cả người uể oải nằm trên giường, bà có chút tức giận. “Trạch Luân, con ngồi dậy, mẹ có chuyện nói với con.”

“Con mệt chết đi được, hiện giờ không muốn nói chuyện.”

“Con mau ngồi dậy!” Bà lớn tiếng quát.

Khương Trạch Luân nằm trên giường ngay cả động dậy cũng chẳng buồn nghĩ tới. “Mẹ muốn nói gì thì cứ nói đi!”

“Con mau ngồi dậy ẹ, đừng có bày ra bộ dạng sống dở chết dở đó!” Bà tức giận bước đến mạnh mẽ kéo anh ngồi dậy từ trên giường, bởi vì bà đã chịu đựng đủ bộ dạng mất hồn này của con trai rồi.

Bị mẹ mình lôi kéo liên tục, anh buộc lòng phải chậm rãi ngồi dậy từ trên giường, ngồi trên giường, hai chân đặt trên mặt đất. “Mẹ, vì sao không để cho con nằm thoải mái một chút? Mẹ rất cuộc muốn nói gì với con? Mẹ rất cuộc có biết hiện tại trong lòng con rất khổ sở hay không?”

“Bởi vì Nghiên Nghiên ly hôn với con?”

“Đúng vậy, Tiểu Trần quay về San Francisco hẳn là đã nói với mẹ, không phải sao?” Anh hơi cúi mặt xuống, đột nhiên bật khóc. “Con có thể thật sự sẽ mất đi cô ấy.”

Con trai đột nhiên thút thít, khiến cho Cao Mẫn lại càng hoảng sợ. “Con ——”

“Mẹ, Tiểu Trần nói là mẹ an bài cho cô ấy trở về phá hoại hôn nhân của con, đó rốt cuộc là vì cái gì? Mẹ rõ ràng biết con rất yêu Nghiên Nghiên, vì sao phải làm như vậy, vì sao phải khiến cho con trai mẹ thống khổ như vậy chứ?” Anh tiếp tục khóc, trong lòng khó chịu cực kỳ.

“Mẹ không có bảo Tiểu Trần phá hoại hôn nhân của con.” Lời lên án này có hơi quá nặng lời.

Bà thừa nhận là bà bảo Tiểu Trần quay về Đài Loan, bà thích con bé Tiểu Trần này, người ngọt miệng cũng ngọt, bà vẫn thường nghĩ, nếu con bé là con dâu Khương gia, vậy không biết chừng sẽ tốt biết bao nhiêu? Đặc biệt lúc con trai vất vả đi làm về, nhìn thấy một người vợ ôn nhu săn sóc như vậy, không phải so với nữ cường nhân tận đến lúc tối muộn mới về đến nhà của thằng bé, sự mệt nhọc hẳn là có thể mau chóng tiêu trừ hơn, cứ như vậy, hẳn là có thể sớm cho bà ôm cháu nội hơn.

Tiểu Trần cũng luôn nói con bé rất thích Trạch Luân, bởi vậy bà an bài cho Tiểu Trần quay về Đài Loan, cũng đơn thuần là muốn, nếu có một ngày nào đó con trai yêu thích con bé, vậy cũng là một chuyện không tồi, tuy rằng có chút có lỗi với Nghiên Nghiên.

Nhưng bà chẳng qua chỉ muốn Tiểu Trần ở bên cạnh Trạch Luân nhiều một chút, để con trai tự nhiên mà yêu thích con bé, cũng không có bảo con bé cố ý làm ra những chuyện này.

“Nhưng Tiểu Trần nói là mẹ an bài cho cô ấy đến phá hoại ——”

“Mẹ không hề muốn con bé làm như vậy!”

“Quên đi, có phải là mẹ an bài hay không, cũng không quan trọng nữa.” Khương Trạch Luân khóc nức nở nghẹn ngào mà gào lên, “Từ mười ba tuổi con đã bắt đầu yêu Nghiên Nghiên, con thật sự không thể mất đi cô ấy, con thật sự không thể không có cô ấy! Mẹ, mẹ có biết hiện giờ con rất thống khổ, rất thống khổ hay không!”

Nhìn thấy đứa con trai luôn luôn tràn đầy tự tin, giờ phút này lại bất lực gào khóc, khiến bà vừa chấn động lại vừa khổ sở.

“Mẹ, con thật sự rất yêu Nghiên Nghiên, thậm chí còn hơn cả mạng sống của chính mình.” Anh chân tình bộc bạch gào lên, “Mỗi buổi tối chỉ cần nhìn thấy cô ấy ngủ bên cạnh, con liền cảm thấy vừa lòng thỏa ý, toàn bộ vất vả và mệt nhọc trong công việc liền tan biến, nhưng hiện tại.....Cô ấy đã muốn rời xa con!”

“Nếu con bé rời đi khiến cho con thống khổ như vậy, vậy con hãy đi mang con bé về.”

“Con không có cách nào cả, bởi vì cô ấy hoàn toàn tránh mặt con, nhưng lại mời luật sư ra tòa cùng với con. Mẹ, Nghiên Nghiên cô ấy thật sự muốn rời bỏ con, ly hôn với con, con nên làm cái gì bây giờ? Con thật sự rất sợ sẽ mất đi cô ấy.” Anh bật khóc nức nở thành tiếng.

Nhìn thấy con trai đau khổ như vậy, lòng của bà cũng không chịu nổi, Tiểu Trần có nói qua chuyện Nghiên Nghiên tìm luật sư, con dâu làm việc gì cũng luôn luôn nghiêm túc, nếu con bé đã tìm luật sư, cũng chứng tỏ thật sự muốn rời bỏ con trai.

“Trạch Luân, con thật sự yêu Nghiên Nghiên như vậy, còn hơn cả người mẹ này?”

Khương Trạch Luân ngược khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên. “Mẹ, chuyện này không thể so sánh, từ lúc con chào đời, đã liền yêu thương mẹ, khi trưởng thành lại yêu vợ con, việc này cũng giống như giữa con và ba, mẹ yêu thương ba trước, sau khi sinh con ra mới yêu con sau, nhưng sau khi dành tình yêu thương cho con, chẳng lẽ mẹ sẽ không yêu ba nữa sao?”

“Đúng vậy, mẹ yêu cả con và ba con.” Cao Mẫn hốc mắt ửng hồng. “Mẹ nghĩ, Nghiên Nghiên con bé không gặp con, nhưng hẳn là sẽ gặp người mẹ chồng này chứ?”

“Mẹ, mẹ muốn đi tìm Nghiên Nghiên, có phải là muốn bức chúng con nhanh ly hôn một chút hay không?”

“Sao con lại nghĩ như vậy?” Bà là một người mẹ chồng tồi tệ như vậy sao?

“Tiểu Trần nói.”

“Tiểu Trần?!” Con bé kia điên rồi hay sao?

“Tiểu Trần nói mẹ không sớm thì muộn cũng sẽ trở về bức con và Nghiên Nghiên ly hôn, Nghiên đã biết, vì không muốn làm tổn hại đến tình cảm mẹ con chúng ta, nên cô ấy mới kiên quyết muốn ly hôn, bởi vì cô ấy không muốn khiến cho con phải đứng trước sự lựa chọn đau khổ.”

Dường như Tiểu Trần đã nói rất nhiều những lời dối gạt không hề có thật ở trước mặt bọn trẻ, cho dù hiện tại bà giải thích điều gì, chỉ sợ con trai cũng sẽ không tin tưởng, bằng không vừa nãy thằng bé sẽ không nói những lời vì sao bà muốn khiến cho nó thống khổ như vậy.

“Mẹ đi tìm Nghiên Nghiên, mang con bé về, đích thân mình giao cho con.”

Mẹ chồng tới chơi, khiến cho Phòng Nghiên Nghiên thật sự rất kinh ngạc.

“Mẹ, mời dùng trà.” Cô bưng tách trà trao ẹ chồng. “Mẹ, thực xin lỗi, hôm nay mẹ trở về. Con lại không ra sân bay đón.”

“Không việc gì.” Cao Mẫn đón lấy tách trà, hớp một ngụm.

Cho dù được thông báo cho biết từ chỗ Tiểu Trần, bà muốn quay về bức cô và Trạch Luân ly hôn, nhưng thái độ của Nghiên Nghiên đối với bà mẹ chồng “có mưu đồ” này vẫn cung kính như trước kia, nhưng thật ra cá tính của Tiểu Trần, khiến cho bà cảm thấy rất cảm khái, cảm khái bản thân mình chưa từng nhận ra người nào thích hợp với con trai mình hơn.

Từ lúc bà về đến nhà, Trình quản gia cùng A Khanh đều nói tốt thay thiếu phu nhân, trái lại sau khi Tiểu Trần quay về Mỹ, lại nói rằng “Trình quản gia chẳng qua là kẻ ăn người ở, cư nhiên lại dám giáo huấn cháu” nói đến như vậy, thật sự khiến cho bà kinh ngạc.

Khoảng thời gian Trình quản gia ở Khương gia so với phu nhân là bà còn lâu hơn, bà chưa từng đối đãi với ông như kẻ dưới, đã sớm xem lão quản gia này như một thành viên trong gia đình, bà cũng biết Trình quản gia vô cùng hiểu biết, có chừng có mực, vì vậy mà không có khả năng lại vô duyên vô cớ đi mắng chửi người khác, mà sau khi sự việc xảy ra cũng chứng minh, Tiểu Trần nói dối bà.

“Nghiên Nghiên, về chuyện Tiểu Trần, mẹ rất xin lỗi.” Mặc dù không phải bà bảo Tiểu Trần làm ra những chuyện này, cũng không hề nói muốn bức con trai ly hôn, khiến cho vợ của con trai ra ở riêng, nhưng bà vẫn có trách nhiệm.

Phòng Nghiên Nghiên có chút kinh ngạc với lời xin lỗi của mẹ chồng.

“Nghiên Nghiên, mẹ hy vọng con hiểu, mẹ cũng không phải là chán ghét con.” Bà nói ra những lời tỏ bày chân thành, “Giống như rất nhiều những bậc làm cha làm mẹ, vì muốn tốt cho con cái, luôn sẽ vì chúng an bài một số chuyện mình tự cho là tốt nhất hoặc có thể giúp đỡ, nhưng khởi điểm của mọi thứ đều cũng là vì con cái.”

Chính bởi vì bà đơn phương cảm thấy Nghiên Nghiên không nên đi làm, nên ở nhà giúp chồng dạy con, lại đã quên mất con trai đã khôn lớn, sự sắp đặt như vậy đối với con trai mà nói, có lẽ cũng không phải là điều thằng bé muốn.

“Con hiểu.” Phòng Nghiên Nghiên đương nhiên hiểu mẹ chồng cũng không phải là chán ghét cô.

“Con biết không? Lúc này, ở nhà, cả nhà bởi vì con, ở trước mặt mẹ bày ra một màn kịch.” Cũng bởi vì màn kịch kia, khiến cho bà không thể không thay đổi quan niệm trước đây của mình, sau đó đến đây tìm cô.

“Diễn kịch?!”

“Đúng vậy, từ A Khanh, Trình quản gia, đến Trạch Luân đều thế, bọn họ vì con diễn kịch, mục đích là muốn để ẹ biết, bọn họ rất thích thiếu phu nhân con, mà Trạch Luân cũng không thể không có con.”

Bà đem những chuyện vừa mới phát sinh trong nhà, bao gồm cả chuyện con trai thất thần đâm xe, cùng với việc Trình quản gia cùng A Khanh nói anh tinh thần bất ổn đã rất lâu, người gây sộm đi, đến việc tiếp

sau đó con trai khóc nức nở nghen ngào trong phòng, nói anh yêu vợ yêu biết bao nhiêu, miêu tả từng việc một cho con dâu biết.

Cao Mẫn đương nhiên biết rõ bọn họ đang diễn kịch. Đặc biệt là chuyện con trai thất hồn lạc phách đâm xe, cùng với khóc nức nở nghen ngào lúc cuối, thật sự là diễn xuất đến mức quá khoa trương! Nhưng bất quá cũng khiến cho bà hiểu được, nếu thằng bé thật sự mất đi Nghiên Nghiên, có lẽ thật sự sẽ biến thành như vậy, mà bà cũng không muốn nhìn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Nghe thấy mọi người vì mình đóng kịch, Phòng Nghiên nghiên thật sự rất cảm động.

“Kỳ thật ngay từ đầu mẹ cũng không biết mọi người đang đóng kịch, nhưng đứa con trai ngốc nghếch của mẹ kia thật sự là diễn xuất đến mức quá khoa trương, lại còn đâm xe rồi khóc thảm thương như vậy, dù là ai nhìn thấy cũng không thể tin được, nhưng cũng nhìn ra được, Trạch Luân thằng bé thật sự không muốn mất con.” Tuy rằng con trai khóc lóc có chút khoa trương, nhưng toát ra chân tình, khiến cho bà hiểu ra anh thật sự thích Nghiên Nghiên.

Con trai đã khôn lớn, bà nên tin tưởng vào sự chọn lựa của con trai.

“Kỳ thật mẹ ở Mỹ không về, cũng không phải như lời Tiểu Trần nói là đang giận con, mà là vì mẹ thật sự thích cuộc sống ở San Francisco, bởi vậy mới không quay về Đài Loan, lần này trở về nhà, mẹ cũng chỉ ở lại một thời gian ngắn mà thôi, sau đó liền sẽ lại quay về San Francisco, nhưng mẹ hoan nghênh Trạch Luân dẫn con cùng đến Mỹ thăm mẹ.” Cao Mẫn ôn hòa cười với con dâu.

Phòng Nghiên Nghiên thực ngạc nhiên mừng rỡ, đặc biệt nhìn thấy mẹ chồng cười tự nhiên ôn hòa đến như vậy. Cô thật sự rất cao hứng vì có thể nhận được sự lượng thứ của mẹ chồng, biết mẹ chồng nói muốn cô đến Mỹ thăm là thật tâm, cũng khiến cho cô rất vui vẻ.

“Mẹ, cảm ơn mẹ.” Cô xúc động đến muốn khóc.

“Vậy chúng ta cùng nhau về nhà đi!”

“Vâng.”

Sau khi Phòng Nghiên Nghiên cùng Cao Mẫn trở lại Khương gia, vừa nhìn thấy chiếc xe bị ông xã đụng móp méo, cô mở to hai mắt nhìn. Nói vậy lực va đập nhất định rất mạnh, thật không dám tin Trạch Luân lại sẽ làm chuyện nguy hiểm như vậy, sau này cô tuyệt đối không cho phép anh làm như vậy nữa.

Trình quản gia nhìn thấy hai người trở về, lập tức tới cửa nghênh đón, “Tôi nghĩ thiếu gia trên lầu nếu biết thiếu phu nhân đã trở lại, nhất định sẽ lập tức hồi hồn trở lại.”

Hồi hồn?! Phòng Nghiên Nghiên cảm thấy Trình quản gia diễn rất nhập vai, đến tận bây giờ vẫn còn đang diễn, nhưng cô không hề vạch trần.

“Đi, mẹ đưa con lên lầu, đích thân đem con giao cho Trạch Luân.”

Cô cùng mẹ chồng bước lên lầu, đi vào phòng ngủ, phát hiện ông xã của cô quả nhiên đang nằm trên giường.

“Trạch Luân, con mau ngồi dậy, mẹ mang vợ con về rồi đây.”

“Thật vậy sao?” Anh mở mắt, nhìn thấy bà xã, vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, nhảy xuống từ trên giường. “Bà xã, thật sự là em, em thật sự đã trở lại, em .. quay về ...rồi!”

Tuy rằng ông xã diễn như thật, nhưng cô lại rất muốn cười, hiện tại là đang diễn “Liên Gia Gia đã trở lại” sao? Cô rốt cuộc cũng hiểu được mẹ chồng vì sao lại lập tức biết anh đang đóng kịch, quả nhiên thật sự rất khoa trương.

“Không nghĩ tới em thật sự trở lại bên cạnh anh, anh không phải đang nằm mơ chứ? Bà xã, em mau nói cho anh biết, anh không phải đang nằm mơ!” Anh xúc động hỏi.

Hồng bét, cô sắp bật cười!

Phòng Nghiên Nghiên ngắm mẹ chồng, phát hiện khóe môi bà khẽ run.

“Được rồi, Trạch Luân, mẹ đem vợ con giao cho con, các con từ từ nói chuyện.”

“Mẹ, cảm ơn mẹ, con yêu mẹ.”

Sau khi mẹ anh rời đi, Khương Trạch Luân lập tức ôm lấy bà xã, vẻ mặt đã hồi phục lại phong thái tự tin trước đây. “Bà xã, có cảm thấy ông xã của em rất lợi hại hay không, mẹ thật sự đã đến đưa em về nhà, đúng hay không?”

“Đây là có chuyện gì xảy ra? Còn nữa, anh đâm xe, có nặng lắm không?” Tuy rằng vừa nãy mẹ chồng nói không có việc gì, nhưng cô vẫn có chút lo lắng, đặc biệt là sau khi nhìn thấy tình trạng bi thảm của chiếc xe.

“Anh không sao.” Khương Trạch Luân xoay một vòng tại chỗ, để cho cô yên tâm. “Kỳ thật anh chỉ diễn một đoạn kịch ngắn ẹ xem, để mẹ đi đón em về.”

Anh mang chuyện anh cùng Trình quản gia, A Khanh kết hợp lại đóng kịch nói với bà xã.

Về phần vì sao phải dựng nên màn kịch này? Bởi vì dùng lời nói quá chậm lại quá phiền toái, vì muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề. Khiến ẹ đến đưa bà xã lưu lạc ở bên ngoài nhiều ngày của anh về, bởi vậy anh quyết định trực tiếp dựng nên một màn kịch.

Khi anh đem kế hoạch này nói với Trình quản gia, không ngờ lại được ông ủng hộ, ngay cả A Khanh cũng nói muốn góp một vai, bởi vậy ba người bọn họ liền trải qua quá trình tập luyện sơ lược.

Xem ra kỹ xảo diễn xuất của bọn họ cũng không tồi, bởi vì kết quả là điều bọn họ muốn.

“Đóng kịch thì đóng kịch, sao còn phải đâm xe?” Thật sự rất nguy hiểm.

Nhận ra bà xã rất lo lắng, anh hôn lên đôi má cô. “Em yên tâm, nếu là đóng kịch, anh sẽ không làm cho bản thân mình bị thương.”

“Sau này không được làm những loại chuyện này nữa, không được lừa gạt mẹ nữa.” Tuy rằng mọi thứ đều như anh dự đoán, cuối cùng mẹ đích thân đưa cô về nhà, nhưng lừa gạt người lớn như vậy thật sự không tốt.

Kỹ xảo diễn xuất vụng về của ông xã, cô vừa nhìn thấy liền cảm thấy rất giả tạo, nhưng mẹ lại xem cho đến hết cảnh, chẳng những không có lật tẩy lời nói dối của con trai, cuối cùng còn đến đưa cô về nhà, cô đoán mẹ nhất định là rất yêu thương Trạch Luân, bởi vậy cô hy vọng ông xã sau này đừng lại có bất kỳ chuyện gì lừa gạt bà nữa.

“Đương nhiên không có lần tới, bởi vì bà xã em đã trở lại!” Khương Trạch Luân ôm lấy cô, vẫn không quên ca ngợi kỹ xảo diễn xuất của chính mình một chút. “Anh nghĩ mẹ có lẽ cũng bị màn khóc lóc lúc sau cùng của anh làm cho cảm động, mới có thể đến đưa em về, anh hẳn là nên ghi lại cảnh đó.”

Căn bản không cần ghi hình lại, câu nói “Em đã trở lại” vừa nãy của anh khiến cho cô suýt bật cười, nếu xem những đoạn diễn xuất khác, cô có lẽ sẽ vừa xem vừa cười.

Nhưng ông xã lao tâm khổ tứ như vậy, ngay cả Trình quản gia cùng A Khanh cũng cùng tham gia, khiến cho cô thật sự rất cảm động.

“Bà xã, em đừng đứng suốt như vậy, đứng lâu quá sẽ mệt chết đi được, mau lại đây ngồi xuống.” Anh kéo bà xã ngồi lên giường.

Hành động của anh khiến cho Phòng Nghiên Nghiên ngờ vực. Ông xã không phải là đã biết cô có thai rồi chứ?

“Ông xã, anh không phải là biết em....”

Khương Trạch Luân cười đến rất vui vẻ. “Ừ, anh biết anh sắp làm “papa”, nhưng em yên tâm, anh không nói với mẹ, tránh cho em cảm thấy mẹ là bởi vì đứa bé mới đến đưa em về, còn em nữa, lại cũng không nói cho anh biết, nếu không phải đêm đó anh.....”

“Đêm đó?!” Phòng Nghiên Nghiên sững sốt, gương mặt nhanh chóng đỏ ửng. “Anh biết được từ đêm hôm đó?”

“Đúng.” Anh cười mờ ám. “Ngực của em anh cũng đã mò mẫm suốt mấy năm, quen thuộc đến không thể nào thành thạo hơn nữa, sao lại có thể đột nhiên nảy nở hơn? Hơn nữa em luôn cẩn thận, cho nên anh đoán hẳn là đã có thai.”

Không nghĩ tới ông xã lại chỉ chạm vào đã biết chuyện cô có thai, điều này khiến cho cô cảm thấy rất mất mặt, chẳng trách mà đêm đó, về sau, anh lại trở nên rất ôn nhu, thì ra.....

Nhưng cô cảm thấy có chút rất có lỗi với papa của con mình, bởi vì anh yêu cô như vậy, mà cô lại từng muốn mang con rời đi.

“Ông xã, xin lỗi, em không phải là không muốn nói với anh, mà là.....”

“Không sao, em không nói cũng tốt, bởi vì cảm giác do anh tự phát giác ra lại càng tuyệt vời hơn, em không biết lúc đó anh vui sướng kinh ngạc biết bao nhiêu đâu!” Đêm đó sau khi bà xã ngủ, trước khi rời đi, anh xem thử túi xách của cô, phát hiện bên trong có một phiếu biên nhận của khoa phụ sản, anh liền càng xác định cô đã có thai. “Anh đến sờ thử xem đã lớn hơn chưa?”

“Anh lại còn sờ? Không phải đã biết em có thai rồi sao?” Cô dùng hai tay che ngực.

Khương Trạch Luân nhướn mày cười đến rất vui vẻ, anh sờ vào bụng bà xã. “Bà xã, anh là muốn sờ bụng của em, em nghĩ rằng anh muốn sờ vào đâu, hử?”

Phòng Nghiên Nghiên xấu hổ lúng túng đến nói không nên lời, cô càng lúc càng khẳng định mình đã bị anh lây nhiễm căn bệnh ham muốn.

Quên đi, cô không thể nghĩ đến nữa, một mình cô bị nhiễm là được rồi, không cần ngay cả con trai cũng bị lây.

“Anh yêu em, bà xã.” Anh hôn lên môi vợ.

“Em cũng yêu anh.”

Nụ hôn ôn nhu ngọt ngào, khiến cho trong lòng cả hai đều cảm thấy tràn đầy hạnh phúc.

10. Chương 10

Chương kết

“Nghiên Nghiên, mẹ mang theo một ít thuốc bổ đến cho con uống.”

Cao Mẫn mang thuốc bổ bước vào văn phòng của Phòng Nghiên Nghiên.

Nhìn thấy bà lại mang thuốc bổ đến, cô cảm thấy có chút ngưỡng ngùng. “Mẹ, sao mẹ lại mang đến? Thật ra sau khi hết giờ làm con lại uống cũng được mà.....”

“Không được, bác sĩ Đông y nói thuốc bổ này phải uống vào buổi trưa thì sẽ tốt hơn.” Bà rót bát thuốc bổ cho con dâu.

Nửa năm trước, sau khi quay về Đài Loan, vốn dĩ bà muốn lại quay về San Francisco, nhưng nghe nói con dâu có thai, bà liền quyết định phải ở lại Đài Loan, chờ cháu nội bảo bối chào đời.

Thấy con dâu làm việc bận rộn như vậy, đi sớm về muộn, khiến cho bà thật sự rất lo lắng, bởi vì cơ thể người mẹ nếu không đủ mạnh khỏe, sao có thể sinh ra cháu nội bảo bối khỏe mạnh được chứ? Bởi vậy bà thường hay giúp Nghiên Nghiên tắm bổ.

“Mẹ, kỳ thật mẹ không cần lo lắng, con có đi kiểm tra định kỳ, bác sĩ nói con và thai nhi đều rất khỏe mạnh.”

“Nhưng con vẫn rất gầy, đến đây, uống nhiều một chút.”

Tuy rằng sáng sớm phải uống thuốc bổ thường hay khiến cho cô có hơi buồn nôn, nhưng nghĩ đến việc đây là ý tốt của mẹ chồng, Phòng Nghiên Nghiên cũng phải uống, hơn nữa cũng không biết có phải do thuốc bổ hay không, tuy rằng bụng cô mỗi ngày một to ra, nhưng thể lực cũng không tệ lắm.

Hiện tại, tình cảm giữa mẹ chồng con dâu hai người đã trở nên rất tốt, đã hoàn toàn toàn toàn giống hệt như người một nhà.

Nhìn thấy con dâu uống hết thuốc bổ, Cao Mẫn liền cao hứng ra về.

Lúc này Lam Tử cầm tài liệu bước vào, vẻ mặt âm mị. “Chị họ xem ra rất hạnh phúc, hai em cũng rất muốn gả cho người ta, nhưng mà A Tường vừa mới nhập ngũ, ít nhất phải đợi hai năm nữa.”

“Không việc gì, hai năm qua rất nhanh.”

“Đúng rồi, chị họ, chị biết không? Vận hạn cung Sư Tử tháng này rất tốt.....”

Nhìn thấy Lam Tử ríu ra ríu rít nói, Phòng Nghiên Nghiên không khỏi nở nụ cười.

Cô có thai, có một số việc có biến hóa, có một số việc lại không.

Không thay đổi chính là Lam Tử vẫn rất mê nguyệt san horoscope của con bé như trước, xuất hiện sự thay đổi chính là mẹ chồng cô đối xử với cô rất tốt, hai người không hề có vấn đề mẹ chồng nàng dâu nữa, bởi vì mẹ chồng nói sau này cô cứ chuyên tâm làm việc, con trai cứ giao cho bà nội chăm sóc.

Ngoài ra còn có một biến đổi chính là, Miêu Thành Tuấn bị cô dâu bỏ rơi nửa năm trước đang cùng thư ký trước đây hạnh phúc nói chuyện yêu đương, nhưng nghe nói anh ta cầu hôn nhiều lần vẫn cứ bị từ chối, ai bảo trước đây anh ta lãng nhăng như vậy.

Người biến đổi là Tình Tình, sau khi rời khỏi nhà con bé dường như đã trưởng thành lên rất nhiều, chính con bé cũng nói trước đây luôn nghĩ bản thân mình cái gì cũng đều không nên thân, nhưng hiện tại có người cần nó, khiến cho nó cảm thấy rất hài lòng.

Ba vẫn còn đang tức giận về việc em gái đào hôn, hơn nữa ông cũng không hài lòng với bạn trai của Tình Tình, cảm thấy đối phương không xứng với con bé, song, cô tin tưởng em gái sẽ có biện pháp khắc phục.

Lại nói, người biến đổi cuối cùng là Cao Vũ, chú bướm hoa xinh đẹp của giới gay, đã bị Gấu Lớn thu phục, nghe nói lúc tổ chức tiệc cưới ở Hill, rất nhiều người đều đã khóc, bởi vì từ nay về sau, chú bướm hoa xinh đẹp sẽ không còn thuộc về bọn họ nữa.

Cuối cùng dĩ nhiên là phải nhắc đến ông xã thân yêu của cô.

Ông xã của cô được xếp vào bên đổi khác, hay là không thay đổi chứ?

Ông xã cô đương nhiên vẫn rất yêu thương cô như trước, điểm này không thay đổi, khác trước chính là, ông xã dường như trở nên càng đeo dính lấy cô, hơi một tí liền gọi điện thoại cho cô, tựa như hiện tại, điện thoại lại vang lên ——

“Bà xã, nhớ anh không?”

“Không nhớ.”

“Con trai có nhớ anh không?”

“Con cũng không nhớ.” Phòng Nghiên Nghiên cười trộm.

“Nhưng anh lại rất nhớ hai mẹ con....” Khương Trạch Luân nói có vẻ rất cô đơn, “Như vậy là được rồi, anh mang toàn bộ cao ốc công ty dời đến bên cạnh xí nghiệp Tây Hoa là được rồi, như vậy anh có thể mỗi ngày cùng ăn cơm trưa với em.”

“Ông xã, anh đừng náo loạn nữa!”

“Anh không phải đang nói đùa đâu, tự em mở cửa sổ ra xem đi, anh đã mua tòa cao ốc cũ bên cạnh, hiện tại đang chuẩn bị dỡ bỏ để xây lại cao ốc Dương Tinh.”

Cô mở cửa sổ ra nhìn, cách chỗ công ty một trăm mét quả nhiên có một công trường đang thi công. Cô thật sự cảm thấy rất khó tưởng tượng được, ông xã lại yêu cô đến vậy.....Hắn là rất hạnh phúc không phải sao?

Đúng, rất hạnh phúc!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-thieu-nguoi-day-bao>